

1.FUTURE SCIENCE TEAM
BİLİM-KURGU ÖYKÜ YARIŞMASI

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER

2018

Öyküler

10. I'm Mortal	3
9. Bilinç Kapsülü	13
8. Suyla	24
7. Gerçeğin Peşinde	41
6. Deney 1: Cehennem	54
5. İntikam	66
4. Ak Mabet	79
3. Sincap Zulası	94
2. Göç	110
1. Kalbe Aparküt	123

10

I'm Mortal

Emre Özdem

Mortal kendi hâlinde yaşamakta olan bir adam olmaktan çok uzaktı, o bir bilim insanıydı ancak onu diğer bilim insanlarından ayıran bir şey vardı: O ölümsüz olmanın yolunu bulmayı başarmış yegâne kişiydi.

Mortal bu hayatta öğrenmesi gereken pek çok şey olduğunun farkında olan her insan gibi bir hüznün içinde yaşayıp gidiyordu zira ne kadar çabalarsa çabalasın hiçbir zaman her şeyi bilemeyecekti. Çocukluğunda insanların tek bir bilim dalında uzmanlaştığını duymuştu fakat artık bilim o kadar dallanıp budaklanmıştı ki tek bir insanın tek bir dalda hüküm sürmesi de mümkün olmaktan çıkmıştı. Ancak o, o kadar parlak bir zekâyâ sahipti ki bu günlerin geleceğini küçük yaşlarından beri görmeyi başarabilmişti. Sınıf arkadaşları oyunlar oynayıp sosyalleşirken o hayaller kurar ve geleceğini şekillendirirdi. Kendisine daha o yaşlardan bir rota çizmişti ve hayatının geri kalanında da o günlerde yaptığı planlara sadık kalarak bir an dahi geriye dönüp bakmadan, bir kez olsun pişman olmadan, küçücük bir acaba düşüncesine kapılmadan hedefine doğru ilerlemeyi başarmıştı. Her şeyi öğrenmek mi istiyordu? Öyleyse ölümsüz olacaktı!

İşte seneler boyunca gözüne kestirdiği bu hedef doğrultusunda ölümsüz tek hücreli prokaryotları, yassı solucanları, denizanalarını inceledi, daha nice canlıdan ilham alarak amacını gerçekleştirmek adına elinden gelen her şeyi yaptı ve diğerlerinin arasından sıyrılmayı başaran her sanatçı gibi nihai teknolojik aygıtı üretirken kendi imzasını da bırakmayı ihmal etmedi. Evet, bu, son derece teknolojik bir cihazdı ve bunun mucidi oydu! Ancak tarih onun ismini hiçbir zaman duymadı. Hiçbir bilim insanı meslektaşından haberdar olmadı. Dünya üzerinde var olan tüm insanlar ondan bihaberdi ve o, bu durumu hiç ama hiç umursamıyordu: Onun amacı şöhret sahibi olmak, meslektaşları arasında tanınabilmek, tarihin tozlu sayfalarında kendisine bir yer edinebilmek, para içinde yüzüp, har vurup harman savurmak değildi. Onun tek bir amacı vardı, o da evrenin her bir yanına saçılmış olan her bir bilgi zerresini bilmek.

Mortal nihai hedefine ulaştığı zaman hâlihazırda ölmek üzereydi. İnsanlık tarihinde görülmemiş bir hışım ve Büyük İskender'in, Cengiz Han'ın, Fatih Sultan Mehmet'in, Julius Sezar'ın ve dünyanın büyük bir çoğunluğuna hükmetmeyi başarmış diğer hükümdarların dahi yaşamadığı bir hevesle gecesini gündüz ederek, bir an olsun dinlenmeden; yeme, içme, uyuma ve tuvalet gibi gereksinimler haricinde ara vermeden, aklına arkadaş, aşk, cinsellik ve buna benzer tek bir gereksiz şey dahi sokmadan, yalnızca ama yalnızca, uzun zaman önce belirlediği ölümsüzlük mefhumuna erişmek için mücadele etmiş ve bu süreçte bedeninin ayakta kalmasını büyük ölçekte iradesiyle sağlamıştı.

Her şey nihayete erdiği zamansa ölümsüz olmanın o anki teknolojiyle olabilecek tek yolunu bulmuş oldu. Fakat kaderin, burnunun dikine gitmekten başka hiçbir şey yapmayan her bir kişiye hayatlarının geri kalanında unutamayacakları bir ders vermek gibi bir cilvesi vardı. Bu, insanların hayatında çoğu zaman büyük bir problem olmaktan ziyade büyük bir ödül olarak yer bulurdu kendine. Oysa ölümsüz bir canlı olarak Mortal için bu bir ödülün ziyade sonsuza dek falakaya yatmak gibi acı verici bir ceza olacaktı.

Mortal, ölümsüz olmanın yolunu hafızasını bir çipe eklemek ve ölümüyle birlikte bu çipi kullanarak diğer insanlar arasında geçiş yapmakla bulmuştu. Mortal hayata gözlerini yumduğu zaman çip devreye girdi ve en yakında bulunan yeni doğmuş bir hayvanın vücuduna baş bölümünden giriş yaptı. Kendine gelmesi birkaç saniye sürse de hayvanın başta gözleri olmak üzere tamamını kontrol altına almayı başardı. Bir sineğin içindeydi, gözlerinin sayısız merceğe bölündüğünü fark etti, şoke oldu, ne yapacağını bilemedi. Ölü bedenine bakıyordu. Etrafında olup biten hiçbir şeyden haberi olmayan Mortal, gözünün önünde uçan ve refleksiyle kovmaya çalıştığı, arada sırada ise öldürdüğü sivrisineklerin dahi farkında değildi. Oysa şimdi o sivrisineğin kendisi olmuş ve yorgunluktan büzülmüş, 50'li yaşlarda olmasına rağmen neredeyse bir asrı devirmiş gibi gözüken bedenine manalı manalı bakıyordu. Nerede hata yaptığını düşünmeye koyuldu fakat artık beyni o kadar küçüktü ki böylesine derin konular için gerekli

olan analiz yeteneklerinden yoksundu. Bu kaderin bir cilvesi mi yoksa hayatın bir sillesi miydi?

Kendisine daha fazla bakmaya tahammül edemedi ve kanatlarını çırpıp çırpıp dışarıya çıktı. Bildiği kadarıyla kilometrelerce yakınında dahi yaşayan tek bir insan yoktu. Oysa o, hayatının geri kalanında insanlar arasında geçiş yaparak ölümsüz olmayı başarabileceğini sanmıştı. İnsan vücudunu bir deniz semenderi ya da deniz yıldızı gibi yenilemenin ve bu yöntem doğrultusunda bir yassı solucan gibi pratikte sonsuza dek ölümsüz kalabilmenin bir yolunu bulamadığı için böyle bir metot uygulamak zorunda kalmıştı ve hayatında diğer hayvanlar bir yana kendinden başka tek bir insanı dahi kale almadığı için ne olursa olsun faniler arası geçişler yaparak tadacağını sandığı ölümsüzlüğün tek unsuru olarak insanı görmüştü. Ancak şimdi bir insan hafızasına sahip olan bir sivrisinek olarak havada süzülüyordu. Karamsar düşünceler içerisinde uçmaya devam ettikten bir süre sonra karnının acıktığını fark etti. Araştırmaları sayesinde pek çok hayvanın biyolojik yapısı hakkında fikre sahipti ve öyle olmasaydı dahi herkes bir sivrisineğin beslenmek için ne yaptığını pekâlâ bilirdi. Etrafta bir insan olmadığı için bir hayvandan beslenmesi gerektiğini biliyordu ve yabani hayatın ona sunduğu kan depoları çayırlarda koşmakta, göklerde süzülmekteydi. Gözüne kestirdiği bir baykuşa doğru uçmaya başladı. Genç baykuş bir ağaç dalında uyumakla meşguldü. Baykuşun yumuşacık tüylerine konduktan sonra sahip olduğu ısı algılayıcıları sayesinde damar yolunu milimetrik bir hassasiyetle tespit eden Mortal, karnını bir güzel doyurmayı başardıktan sonra tekrar harekete geçti ve yakınlarda bulunan bir karahindiba bitkisinin damarlı gövdesine kondu. İçinde bir yerlerde orada saatlerce beklemesini söyleyen bir dürtü tespit etti ve başka bir seçeneği olduğu da söylenemeyeceği için itkilerine uymaya karar verdi, böylelikle düşünmeye devam edebilirdi. Ancak düşünmeye fırsat dahi bulmadan gündüz vakti dışarıda dolaşma sebebi bilinmeyen bir yarasa tarafından mideye indirildi. Üretmeyi başardığı çip otomatik çalışan bir fırlatma koltuğu gibi tehlikenin geldiğini fark etmesiyle birlikte sinekten ayrıldı ve ayrılmasıyla birlikte kendisini yarasanın içinde buldu.

Yarasanın kontrolünü ele geçiren Mortal, kısa bir süreliğine düşündükten ve bilinçli bir şekilde yarasa bedeninden ayrılmayı deneyip başarısız olduktan sonra kendisine iki farklı hedef belirledi. Hızlı hareket edip kendisini insanların olduğu bir bölgeye atmak ve bu iş için uygun hayvanı bulana dek durmaksızın ölmek.

Belirlemiş olduğu yeni hedefleri uygulamaya geçiren Mortal, ilk iş olarak kendisini olabildiğince yukarıya çıkardı ve akabinde kanatlarını bir kez dahi çırpmadan vücudunu boşluğa bıraktı. Yaklaşık bir dakika sonra gerçekleşen yer buluşmasının ardından bir çip olarak ayrıldı ve hayatına bir karınca olarak devam etti. Bir karınca sürüsünün orta bölümündeydi ve diğerleriyle birlikte yuvaya yapraklar taşıyordu, en azından her biri öyle sanıyordu. Ancak aradan saatler geçmesine karşın hiçbir değişiklik yoktu ve Mortal daha önce geçtikleri yerlerden tekrar tekrar geçtiklerini anlamaya başladı. Önündeki karıncanın ardında bıraktığı feromon izleri takip eden karıncalar bu sayede gerek yuvalarının gerek yiyeceklerin gerekse tehlike arz eden yerlerin farkında oluyorlardı. Ancak tek bir karıncanın dahi yönünün kaybetmesiyle birlikte diğer koloni üyelerini hayatı pahasına güvenen karıncalar kendilerini bir ölüm çemberinin içinde buluyorlardı. Zamanla diğer karıncaların da eklenmesiyle birlikte giderek dehşet verici bir fenomene dönüşen bu olay en nihayetinde bir yığın karıncanın ölmesiyle birlikte sonuçlanıyordu. Mortal, bu durumun kendi kârına olduğunu düşündü. En nihayetinde ölecekti. Yine de bir adet karınca çobanı hiç fena olmaz diye onayladı kendi kendini. Sıra bir sonraki yaşamındaydı.

Bir kelebek oldu. Hayat şakalar yapmaya devam ediyordu fakat bu aynı zamanda bir hediye de sayılırdı. Kendi çabasıyla ölmeyi başaramasa dahi yaygın kanının aksine bir gün içinde olmasa bile çok geçmeden öleceğini biliyordu. Diğer yandan ölmeyi başaracaktı. Yalnızca birkaç dakika süren uçma deneyiminin ardından bir nehirle karşılaştı ve bir an dahi düşünmeden kendisini soğuk suyun içine bıraktı. Göz açıp kapayınca dek yaşamını yitirdi.

Tekrar kendine geldiğinde bir balıktı, bir alabalık. Sivrisinek, yarasa, karınca ve alabalık. Bindi bir alamete, gidiyor kıyamete.

Bu kez bir yavru balıktı ve turnayı gözünden vurmıştu. Tek yapması gereken kendini akıntıya bırakmak ve insanların olduğu bir yaşam yerine gelene dek yüzmekti, o da öyle yaptı. Saatler geçti, ister istemez yüzmenin tadını çıkardı. Bir tür özgürlük hissiydi bu. Çile içinde geçen yılların ardından kendisini kutsanmış gibi hissediyordu adeta. Daha sona karnı acıktı ve ne tesadüftür ki birkaç kurt orada yenilmeyi bekliyordu. Hiç düşünmeden atladı ve farkına bile varamadan havaya çekildi. Bir insan, bir olta, bir yem ve bir balık. Birdenbire kendine gelen Mortal, ölmek için çırpınmaya başladı. Balıkçı elini uzatırken olabildiğince çok kıvrandı ve kendini yaralamaya devam etti. Yaşlı balıkçı onu eline aldığı zaman bir yavru olduğunu gördü, normalde olsa onu nehre geri bırakırdı, böylelikle iyi bir şey yaptığını düşünürdü, öyle ki buna canı gönülden inanırdı. Ancak yaralanmış balıklar sürüsünün ardında kalır ve çoğu zaman kendinden büyük olan balıklara yem olurdu. Mortal insanların arasında ölmek istiyordu ve yaşlı adam da onun gördüğü zararı fark ettikten sonra onu su dolu bir yoğurt kabının içine atmaya karar verince müteşekkir oldu. Çok geçmeden hayata gözlerini yumdu. Sonunda bir insan olacağım diye sevinirken yoğurt kabına dadanan bir kedi olarak hayat buldu.

Kendine gelir gelmez kaldığı yerden devam etti ve balıklara doğru yöneldi. Yaşlı adam parçalara ayrılmış ve tek parça hâlinde durması mucize olan yavru balığı uzaklara doğru fırlattı. Mortal geçmiş kendisini yemek üzere adeta depar attı ve balığı havada yakalayıp bir güzel yedi. Ölmek için doğru yeri ve zamanı kollaması gerektiğinin farkındaydı zira sahip olduğu çip en yakın bedene nüfuz ediyordu. Etrafta kendisi ve olmak istediği insandan başka hiç kimsenin olmadığı bir yerde olmalıydı. Böylelikle şehri turlamaya çıktı ve bunu yaparken bir kedinin tebessüm saçan yürüyüşü ve ilginin getirdiği bir nebze kendini beğenmişliği de üstündeydi. Oradan oraya, etrafı koklaya koklaya kimi zaman normal hızda kimi zamansa var gücüyle koşarken bir köpekle karşılaştı. Önce çenesini sonra da bedeninin geri kalan kısmını yere koyan Mortal, kış bölümünü

hafifçe havaya kaldırdıktan sonra kendisini savunma ve karşı saldırı pozisyonuna geçirdiğini fark etti. Her şey bir çırpıda olup bitiyordu. Birkaç saniye bu şekilde bekledikten sonra hiç beklemediği bir şey oldu ve yoldan geçen bir insan onun kışına tekme bastı ve Mortal havada taklalar ata ata yola düştü. Köpek havlarken o, yoldan geçmekte olan bir arabanın lastiklerinin altında kaldı. İşte, olmak istediği insan tam olarak böyleydi ve o, bunu yeni yeni fark ediyordu.

Bu kez arabaya havlayan köpek olarak açtı gözlerini. Boynundaki tasmaya bağlı olan ipi çekiştiren adamın peşinden koşmadığı takdirde canının giderek daha çok yanacağını fark edince inleyerek harekete geçti. Adamla aynı hızda yürürken dilini dışarı çıkarmıştı. Ter bezleri bulunmayan köpeklerin vücut ısısını kontrol edebilmesi için bu davranışı gerçekleştirmesi gerekiyordu ve biraz önce bir başka hayvanın ölümüne tanık olan köpeğin vücut ısısının artmış olması son derece normaldi.

Boynuna bağlı olan ipin çekildiğini fark edince canının giderek daha fazla yandığını hissetti ve bir çırpıda ipin ucundaki adamın yanına gitti. Yürüyüşe kaldıkları yerden devam ederken biraz evvel yaşananları düşündü. İşte, olmak istediğim insan tam olarak böyle, diye düşündü. Yine de bu, pes etmesi için yeterli değildi. Ne de olsa nasıl bir insan olacağına yalnızca kendisi karar verebilirdi ve o, buna karar vereli neredeyse yarım asır olmuştu.

Yürüyüşün ardından bahçeli bir eve geldiler. Keyfi yerindeydi. Yıllarını bu şekilde geçirerek zamanı geldiğinde ölebilir ve “efendi” olarak gördüğü kişinin yerini alarak öğrenmeye kaldığı yerden devam edebilirdi, o da öyle yaptı. Adam, yalnız başına yaşıyordu ve aradan neredeyse on yıl geçtikten sonra Mortal artık hareketlerinin yavaşladığını hissetti. Efendisinin fırlattığı topları eskisi kadar hızlı bir şekilde geri getiremiyor, tek seferde eskisi kadar çok yürüyüş yapamıyor ve geçmişe nazaran çok daha fazla uyuyordu. Huzur içinde geçirdiği yılların ardından artık ölebilir ve nihai emellerini gerçekleştirmeye devam edebilirdi. Ömrünün son günlerinde bir hastalığa yakalandı, uykusu giderek ağırlaştı, ne olduğunu bilmiyordu fakat bir gün gözlerini açtığı anda bir veteriner kliniğinde

olduğunu fark etti, efendisinin gözleri yaşlar içindeydi. Veterinerle yaptığı konuşmanın ardından köpeğini kucaklayan adam veterineri takip ederek bir odaya girdi ve onu masa benzeri bir alanın üzerine bıraktı. Mortal şimdi başına neler geleceğini çok iyi biliyordu ve buna kendisini çoktandır hazırlamıştı. Ancak gerçek hayatı diyebileceği dönem dahilinde hiç tatmadığı türden bir sevgiyi köpek olarak geçirdiği hayatında tatmıştı ve şimdi bu hislerden ayrılmaktan başka bir şansı olmaması onun canını yakıyordu. Hayvanlar arasında geçiş yaparak yaşadığı yaşamlar boyunca gözü kara bir şekilde uğraş verdiği yılların esasında ne kadar da boşa gittiğini düşünmeye başladı. Her şey birdenbire anlamını yitirdi. Ne düşüneceğini bilemiyordu. Veteriner vücudunu iğne soktuğu zaman gözleri yaşlanmıştı ve efendisine bakmaya devam ediyordu. Bedenine daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir ağırlığın çöktüğünü hissetti. Ne kadar uğraşsa da gözlerini açık tutma konusunda başarılı olamadı ve yaşamını yitirdi.

Nihayet bir insan olarak hayata geldiği zaman biraz önce ölmüş olan kendisini kucakladığının farkındaydı ve bir çırpıda esas gayesinin peşinden koşmak yerine eski benliğine sarılmaya devam etti. Bu, diye düşündü, her şeyden öte bir his. Birkaç dakika boyunca sarılmaya devam ettikten sonra veterinerin yaptığı uyarının ardından kendisini, yani köpeği bırakmak zorunda kaldı ve gözyaşları içinde klinikten çıktı. Sonunda bir insandı. İşte, olmak istediğim insan, diye düşündü, tam olarak bu.

Bu andan itibaren Mortal'ın önünde iki farklı yol vardı. Asrın icadını geliştirerek yalnızca insanlar arasında geçiş yapmasını sağlayacak türden yeni bir modelini üretmek ya da gerçekten iyi bir insan olarak yaşamına devam edip insanlar tarafından zulüm gören hayvanların koruyucusu olurken sevilen bir birey olmak.

Mortal aynı anda her ikisini de yapabileceğini ve bu sayede tam anlamıyla ölümsüz olabileceğine karar verdi. Daha önce adını duyurmak gibi bir niyeti olmamıştı fakat bu kez hayvanların çektiği acıları ilk elden tatmıştı ve onları kurtarmanın bir yolu varsa bu yolun küresel bir ses olabilmekten geçtiğini

çok iyi biliyordu. Bulduğu ölümsüzlük iksirini insanlığa bahşetmesi hâlinde çok daha büyük acılara neden olabileceğinin de farkında olduğu için bu sırrı kendine sakladı. Kendi adıyla olmayacaktı ölümsüz. Her yaşamında farklı bir ses olacak, her defasında daha çok kişiyi bilinçlendirecekti. Peki ya bunu nasıl yapabiliirdi? Her şeyden önce daha fazla deneyime sahip olması gerektiğini biliyordu. Bunun için dünya üzerinde en çok acı çeken hayvanları araştırdı. Et, süt, yumurta ve balık endüstrisinde her yıl 150 milyardan fazla öldürülen hayvanlardan biri olmak için çabaladı. Örneğin bir buzağı oldu, doğal şartlarda hayatının ilk yılını annesiyle geçirmesi gerekirdi fakat birkaç saat içinde annesinden koparıldı, erkekse süt dahi olmayan bir besinle haftalarca beslendi ve kesilmek için mezbahaya gönderilene dek daracık bir kafeste bekletildi, dişiye kuyruğu kesildi, defalarca döllendirilip hamile bırakıldı, sütü sömürüldü, yavrusu elinden alındı, hormon verildi, memeleri iltihaplandı, acı çekti, beş yıllık ömrünün ardından kesilmek üzere mezbahaya gönderildi. Bir kez olsun rahat bir nefes almadı, ayakları çimenlere değmedi, süt ürünleri paketlerindeki gibi mutlu bir hayatı ise asla yaşamadı. İşte, bir ineğin hayatı tam olarak buydu.

Mortal'ın o yerden kurtulması için defalarca kez bu döngüde yaşaması gerekti. Aktivistler tarafından kurtarıldıktan sonra mutlu mesut geçirdiği bir hayatın ardından onlardan biri oldu. Deniz hayvanlarının, tavukların, ördeklerin, domuzların, tavşanların, kazların, koyunların, keçilerin ve nice hayvanın nasıl bir hayat geçirdiğini deneyimledi. Hem daha önce hiç farkında olmadığı türden bir dünyanın kapılarını aralayıp aklından dahi geçmeyen bilgiler edinmiş oldu hem de hayvanlar adına daha önce hiç kimsenin yapamadığı türden bir kurtuluşu mümkün kılmayı başardı.

İnsanların ve hayvanların hayatı benzeri görülmemiş, eşsiz bir değişim, daha doğrusu dönüşüm geçirdi ve bu dönüşümün öncüsü Mortal oldu. Birdenbire sesini duyuran bunca kitap, yazar ve kişinin yazım teknikleri arasında pek çok bağlantı görüldü ve kimi zaman komplo teorileri üretildi. Ancak hiç kimse tüm bu eserlerin ardında yatan kişinin Mortal olduğunu bilmedi. Gerçi ne zaman kendini tanıtmak istese "I'm Mortal." cümlesini kurardı ve bu, pek çok şeyi açıklıyordu.

Ancak insanlar, gözlerinin önünde duran gerçeği her zaman olduğu gibi bir kez daha kaçırdı.

Ta ki bu ana dek. Öyle değil mi, sevgili okur?

9

Bilinç Kapsülü

Dilan Kuşoğlu

Vega'nın tatlı melodisi gökyüzüne veda ederken Bellatrix, her sabah olduğu gibi annesinin hazırladığı kızartılmış ekmeğin büyüleyici kokusuna kapılarak bir ışık hüzmesi edasıyla merdivenlerden aşağıya inerken kendisini bir anda mutfakta buldu. Haftanın her günü belirli besinler tüketildiği için kızartılmış ekmeğin olduğu sabahları daha çok seviyor ama neden her hafta gezegende yaşayan herkesin seçilen yiyecekler dışında bir seçim yapamadığını merak ediyordu. Daha fazla düşünmeden kızartılmış ekmeğin yanında hazırlanan ufak peynir, mısır, zeytin ve biber tanelerini birleştirip yemeye başladı. Bellatrix yalnızca Perşembe günleri sindirim sistemine karışan bu küçük değişikliğin belirleyemediği lezzetine pizza etkisi diyordu. Acaba gezegende ilk bu ismi o mu bulmuştu ? Perşembe günlerini özel yapan bir etmen ise dört saat boyunca fizik dersi görecektir olmasaydı. Bu yoğun enerji akışı sırasında kocaman bir mutluluk kalkını oluşturup iyonize ışınların etki edemeyeceği neşe dolu melodiler eşliğinde bisikletine binerek okuluna doğru yola çıktı. Yolda ilerlerken rengarenk bir elbise giymiş yaşlı bir hanımın donuk yüzlere sahip iki adam tarafından sürüklenerek ürkütücü bir arabanın içerisine konulurken gördü. Bellatrix bisikletinin pedalına öyle hızlı çeviriyordu ki, doğanın dokusunda adeta göğe doğru yükseliyor, giderek kütesinin azaldığını hissederek ışık hızına erişim sağlamayı başardığını düşünüyordu. Kendisini nefes nefese kalmış bir şekilde okulunun bahçesinde buldu. O anın korkusuyla koşarak hemen okuluna girmek istiyordu ama tişörtlerinden ayakkabılarına kadar siyah giyinmiş soluk yüzlü öğrenciler sırayla içeriye alınıyordu. Bellatrix siyah rengi hiç sevmiyordu. İnsanların korkularını, kaygılarını ve köklendirilmiş yaşam yargılarını yansıttığını düşünüyordu. Kapıda öğrencileri içine çeken bir hortum bulunuyordu. Aynı bir süpürgeyi anımsatıyordu. Her sabah dersi olan sınıfa yönlendirilmek üzere hortumun içerisinden geçmesi

gerekiyordu. Bellatrix bu hortuma geçit adını vermişti. Her zamanki gibi ğretmenlerinin hatırlatması ile birlikte gözlerini kapadı ve oldukça kısa süren bir andan sonra kendisini fizik sınıfında buldu. Bay Betelgeuse'un hiçbir zaman anlayamadığı çökkün yüz ifadesi ile paralel evrenler hakkındaki bilgilerini dinlemeye başladı. Bir insan fizik dersini nasıl olurda bütünüyle bıkmış bir ifade ile hemde konu kuantum paradigmasına gelmek üzereyken bulunduğu yere sabitlenerek anlatabilirdi ? Bellatrix konudan keyif alıyordu hatta aklında biriken sorularda vardı ama gezegende öğrenimini sürdüren öğrencilerin soru sormasının saygısızlık olduğunu söyleyen çok katı bir kural vardı. Oysa sormak için sabırsızlandığı sorular da birikmişti. Bu kural evrenin gizemli boyutlarına karşı olan merakını ne yazık ki karanlıkta bırakıyordu. Kısa bir beyin fırtınası yaparak sorduğu sorulara bir cevap aramaya başladı. "Dört boyutlu küplerin içerisinde yaşıyor ve henüz bunu algılayamamış olabilir miyiz? Her yer hem var hemde yok olabilir miydi? Kozmik varoluş ağı klmeğe başlar ve durmaksızın devam ederse neler olabilirdi?"

Belkide zamanla üzülen insan zekası, bilinci, DNA'sı ve insan vcdnda gerçekleşen her olayın bir açıklaması zme kavuştuğu zaman evrene bir adım daha yaklaşabiliriz." diye düşünüyordu. O sırada Bellatrix bir sesle oluşturduğu manyetik alandan soyutlandı. Zil almıştı. Yine o ürkütücü geçidin içerisinden geçip resim sınıfına ulaşması gerekiyordu. Gözlerini kapattı ve resim sınıfına gitti. O günkü konuları kutsal geometri ve sanattı. ğretmenleri kapıdan içeriye girerken kimseye selam vermiyor, konuşmuyor ve elinde bulunan notlar haricinde hiçbir Şey söylemiyordu. Bellatrix nedenini düşünürken ğretmeni derse başlamıştı. Heyecanla ve ğretmenlerinin anlam vermediği bu davranışlarını merakla gzlemiyor ve

dinliyordu. "Kutsal geometri ile kesişen kişi bireyselliğinde derinleşip zamanla kendisine ve evrene merak salar sonucunda düşünmeye başlar. Düşünmek bizleri yanlışa ulaştırır onun yerine kabul etmek çok daha doğru bir davranıştır." dedi öğretmeni. Bu nasıl olabilirdi? Bellatrix düşünmeyi seven bir çocuktü, önemliydi de çünkü düşünmenin yaşam örgüsüne bir renk daha kazandıracığını biliyordu. Düşünmeyi seçti. Karanlığın içindeki ışığı aramak için, zihninde bir yolculuğa çıktı. İlk karşılaştığı soru düşünme sanatının bütünselliği tek bir yöne mi aitti? Bellatrix ne zaman düşünmeye başlasa sanki beyinde koşturmaya başlayan istilacısı düşünceler konudan uzaklaşmasını sağlıyordu ama o direnmeyi seçti. Aristo ve Galileo'nun arasındaki mücadele gibiydi karşıtlılları. O sırada fısıltı halindeki düşük bir ses dalgası, "unutma yaşadığın çağda mantık kurallarını bozan düşünceler gerçekliği yansıtıyor olabilir. Einstein, Nikola, Carl, Marie, Jocelyn, Stephan, Rosalind, Faraday, Maxwell bu isimleri unutma." dedi. Kulağa hiç de yabancı gelmiyordu ama kimdi bu insanlar ? Peki ya o ses kime aitti? Bir anda "Nikola!" diye bağırdı öğretmeni. Bellatrix bir kabustan uyanırcasına kulak verdi öğretmenine. " Nikola, tarihin en tehlikeli insanlarından yalnızca birisi. Elektriğe olan ilgisi ile insanlığı her açıdan yok etmeye çalıştı. Temelinde düşünmek yatıyordu. Neyse ki hükümetimiz onu cezalandırdı." diye ekledi. Gezeninde kitap veya bilgi sağlayabileceği hiçbir kaynağı yoktu. Öğretmeninın söyledikleri yanlış geliyordu, bir düşünce kabul etmesini engelliyordu. Neydi bu ? O an Bellatrix endişeyle kendisini iç çatışmaya götüren bir durum ile karşı karşıya kaldı. Bu bilgi yanlış düşüncenin çağrısını sessiz bir çığlıkla engellemeye çalışan düşüncelerini manipüle etmeye çalışıyordu adeta. Sonunda derin bir nefes aldı ve gülümsedi evet der gibi başını salladı. Nihayet evine dönmüştü. O

gün yaşadığı her şeyi annesine anlatıp ne yapması gerektiği konusunda yardım istedi. Gerçeği öğrenmek istiyordu yalnızca. Annesi ile arasında ufak bir konuşma geçti. Annesi, "Bellatrix hepimiz aynı gezegende yaşıyoruz, hepimiz aynı düşünce ve standartlarda yaşamaz, aynı davranmaz ve aynı yaşam stillerini kabul etmezsek aykırı insanlar olur ve düzeni bozarız. Başına kötü şeyler gelmesini istemiyorum." O sırada Bellatrix, "Ben kendim olamadığım sürece bunun ne önemi olurdu? Neden hayal etmek ve düşünmek yasak? O zaman içimdeki beni hissedebiliyor, kendim olabiliyorum ve yaşamın verimini ruhumda tamamıyla hissediyorum" dedi. Annesi ise , " Seni anlayabiliyorum, henüz küçük bir çocuk olduğun için zamanla yaşama uyum sağlayacaksın." dedi. Bellatrix o gece kendisine fısıldayan sesin söylediği isimlerin ne anlama geldiğini anlamaya çalıştı. Acaba annesi haklı mıydı? Yoksa Bellatrix deliliğin sınırında bir hiçliğin bilmesini çözmeye çalışan ve aynı zamanda yaşamını tamamlayan soluk bir yıldız parçası mıydı? Düşündükleri, hayalleri ve duyduğu fısıltılar kendisini yaşadığı gezegenden soyutluyor ve bu durumda onu farklı bir kişi, annesinin söylemi ile "aykırı insan" yaptığı için kendisinden giderek uzaklaşmaya başladı.

Sorgulamadan geçen bir kaç yılın ardından tarih 14 Mart 3141'i gösteriyordu. Bellatrix o sabah uyandığında penceresinden baktı. Karşısında gri rengin hakim olduğu ruhsuz bir şehir duruyordu. Aynaya döndü ve "şimdi değilse ne zaman?" diye sordu. Atomik bir orbitalin sahip olduğu olası konumları içerisinde özgürce dans edecekti bugün. Beyaz ışığı kırmak üzere heyecanla okuluna yöneldi. Bisikletini hızla okuluna sürerken o gün sormadığı soruları soracak ve okula girerken geçtikleri geçitte gözlerini açacaktı. Kendisine inanıyordu bunu yapacaktı. Tüm

bunları düşünürken kendisini okulunun bahçesinde buldu. Heyecanını gizlemek o kadar zordu ki normal olmaya ve az sonra ulaşacağı gerçeği düşünmemeye çalışıyordu. İçeriye girme sırası Bellatrix'indi. Gözlerini hemen açmak üzere kapattı. Artık geçidin içerisindeydi. Gözlerini açtı ve bir karanlığın aşama aşama aydınlanması ile karşısında "Einstein Kimdir?" isimli bir kitap gördü. Daha önce hiç kitap görmemişti, hatta yeryüzünün en ölümcül canavarları olarak öğretilmişti. Cesaretini topladı ve merakla okumaya başladı. O gün kendisine fısıldayan ses oradaydı "pes etme" diyerek Bellatrix'indi azmini ve kendine olan inancını besledi. Tarih 14 Mart 1879'u gösteriyordu. Ve şöyle yazıyordu. "Almanya'da doğan ünlü fizikçi Albert Einstein alanında ses getiren ve bulunduğu çağın düzenine hiç bir açıdan ayak uyduramamış, bir konuda başarısını ispatlayıncaya kadar saygı duyulmamış çok değerli bir bilim insanıdır." Sayfanın hemen aşağısında izafiyet teorisini anlatan uzun bir yazı bulunuyordu. Bellatrix okuduktan sonra zamanın göreceliğini şu anda birebir yaşayarak kanıtlandığını düşündü. Çünkü hâlâ geçidin içerisindeydi. Belkide zaman olağandışı bir gizemin melodisiydi yada zamanın gerçekliğini sağlayan değer zihnimizde bir yanılma oluştuyordu. Tüm bunları sorarken Bellatrix o an anladı, bilincinin merkezini atom altı düzeyde kuantum evrenine açılan moleküllerin içerisinde gezgin bir partikül edasıyla zihnini keşfediyordu. Nikola Tesla, Carl Sagan ve Stephan Hawking hakkında yazılmış kitapları incelerken öğrendiği bilgiler hiç de yabancı gelmiyordu sanki hepsini daha önce biliyormuş

gibi bir his duyuyordu. Bu onun için büyük bir gizemdi. Bu sırada duyduğu fısıltıdan gelen gerçeği öğrendiği için çok mutlu hissediyordu.

Artık her okula girişinde gözlerini açıp düşüncelerini gerçeğe aralamayı istiyordu. Sonunda zihninden geçen her bir düşünce Bellatrix'i evrene, yıldızlara ulaştıracaktı. Bunu biliyor olmak ona büyük bir mutluluk armağan etti. Sonsuz bir kütüphaneydi burası!

Yaşadığı gezegende yasaklanan gözlem dışı gerçekliğe veda ederek öğretmenlerine sormak istediği sorulara cevap bulabilmek dileğiyle gözlerini kapatmayı düşündü. Yorumlarını, tepkilerini ve bakış açılarını öğrenme vakti gelmişti. Bu sırada Bellatrix'in karşılaştığı bir kitap kendi çekim alanına girmesini sağladı. Üzerinde "Karanlık Tarih" yazıyordu. Kırılmaz bir camın içerisinde tutulan bu kitaba ulaşmayı çok istiyordu, bu onun için önemli bir soruydu. Sonunda aklındaki en karmaşık sorunun cevabına erişecekti. Ancak öncelikle fısıltının sorduğu sorulara on beş dakika içerisinde cevap vermeliydi. Bellatrix bilincinin merkezinde ise fısıltı ona ait olmalıydı. Evet, bir sorunun cevabını daha keşfetmişti. Öncelikle kendisi için hazırladığı sınavı geçmesi gerekiyordu, dürüst olmalıydı. İlk soru bununla ilgiliydi. On beş dakika başladı.

- Soru bir: Kendimle yüzleşmeye hazır mısın ?

- Evet hazırım.

- Yanlış cevap Bellatrix yalnızca bir yanlış yapma hakkın vardı. Bunu kullandığına göre cevabı tekrar soruyorum. Kendinle yüzleşmeye hazır mısın ?

- Hazır hissediyorum. Hayatım boyunca çağımın düşünceleri tarafından engellendim ve yaşarken kendimi bulmak için savaşıırken herkes

tarafından geçiştirilip, zihin bahçemde açan çiçeklerin soluşunu izlemek zorunda bırakıldım. Bütün benliğimle buna hazır hissediyorum.

- Soru iki: Evren neden var? Neden her şey bağlantılı?

- Bunun için öncelikle "varlık nedir? Sorusunu sormalıyız. Varlık, algılarımızda

oluşturduğu sinyalde kendi gerçekliğini koruyan aynı zamanda tam olarak bulunmayan bir olgudur. Evren ise kozmik bir yanılsama olabilir. Gördüğümüz, hissettiğimiz herşeyi bilincimizin bir oyunu olabilir. Bunun cevabını net olarak veremeyeceğim ama her maddenin arasında oluşan bağlantı gerçektir. Bu da bir partikülün kuantum halini ölçtüğümüz zaman diğer parçacığında kuantum hâlini belirleyebilmemiz veya felsefede nedensellik ilkesi bağlamında açıklanabilir ek bir konudur. Bu da herşeyin eş zamanlı olarak birbirini etkilediğini gösterir. Mesela buna bir örnek verebilirim. Milyarlarca kilometre ileride bulunan bir atomun, diğer atomun enerjisinden etkilenip spin hareketini değiştirmesi ile birlikte oluşan iki eşitleyici parça eş zamanlı bir etki ile ışık hızından daha hızlı bir devinim gösterir bu da bağlantı sebebini açıklar. Bu gözlem sonucunda ise iki olay arasındaki bağlantı bilinmeyen gizemi keşfetmemizi ve ilerlememizi sağlar.

- Son soru cevaplamak için yalnızca dört dakikan kaldı. Ruhun ve içinde barındırdığın herşey sana mı ait?

- Ruh geleceğin kökeninde saklı hayatın özüdür. Ölümsüz formu ile belkide gerçeğin en temel hâlidir. Evrensel ölümün isyanı, hayatın akışı içerisinde sonun başlangıcı sayılabilecek enerjiyi yansıtır. Ruhumuzu anlatabilmemiz için bilincin iç yüzünü anlamamız gerekir. Bilinç kavramı ise kısaca algı kavramımızı genişleten farklı bir boyut olarak tanımlanabilir. Bu durum ise ruhun zaman üzerindeki değişimini bilince ait olduğunu söyler.

Tam bu sırada Bellatrix camın aniden yok olduğunu ve ona ulaşabileceğiniz fark etti. Karanlık tarihin derin sınırlarını öğrenme vaktiydi. Kitapta şöyle yazıyordu. "İnsanlar, gelişen teknoloji ile birlikte robotlar ve cyborgler üretmeye başladı. Zamanla insan ırkından daha zeki hale gelen robotlar insanları kodlayarak yeni bir devrim başlattı. Bu sırada yenilikçi fikirlere açık olmayan hatalı ürünler, insanlar ile birlikte zamanda yolculuğu mümkün kılarak yok edildi. Artık yeni bir gezegen düzeni vardı." Bellatrix'in duyguları kompleks bir hâl aldı ve korkuyordu" ya beni de hatalı ürün olarak görürlerse?" Diye sormadan edemiyordu. Ya o da yok edilen diğer insanlar gibi olursa? Gezegenleride neden kitap bulunmadığını ve

eğitimin yüzeysel oluşunu anlayabiliyordu. Burası evrene hükmeden, bilgiden ve gerçekten korkan bir uygarlıktı. Düşünceleri Bellatrix'i korkutmaya başlamıştı. O an bir silüetin kendisine doğru yaklaştığını fark etti. Öğrendiği tarih karşılığında her şeye veda etme zamanı gelmiş olmalıydı. Siluet yaklaştıkça görünür hale geldi. Bellatrix ile aynı yaşlarda görünen renkli kıyafetli bir çocuktü. Bellatrix derin bir nefes aldı ve koşarak yanına gitti. Çocuğa kim olduğunu sordu. Çocuk Bellatrix'e dönerek "ismim Alpheca ve sende, bilincimin karanlık yüzünü oluşturan

hayali bir varlıksın. Yaşadığın her şey bilinçaltımın bir ürünü" Bellatrix ne yaptığını bilmez halde kendini cimcikleyerek "peki nasıl bu acıyı hissedebiliyorum ya gerçek olan bensem" diye sordu. Alpheca gerçeğin çok yönlü olduğunu biliyordu. Kimin ve hangi hayatın gerçek olduğunu anlamaya çalışırken parazit benzeri bir ses aşırı radyasyon yayarak iki çocuğunda Bellatrix'in bir daha uyanamayacak olması gerçeği ile bayılttı. Bellatrix'in bulunduğu gezegen adeta çürüyor ve yıkılıyordu. Ama Alpheca'nın gerçeği öğrenebilmesi için yarım kalmıştı. Alpheca ise makinelere bağlı beyaz bir odada kendini uyanmaya çalışırken buldu. Neler olduğunu anlayamıyordu, sanki gördüğü, hissettiği ve ulaşmaya çalıştığı salt tekillik yavaş yavaş siliniyordu. O sırada o gün Bellatrix ile geçitte karşılaştığını hatırladı. Yaşadığı gezegen oluşurken robotların geliştirdiği program sayesinde insanlar zekileşmiş ve kendileri gibi olmayı reddeden insanları, zaman da yolculuk yaparak "hatalı ürün" olarak ebediyen yok etmişlerdi. O sırada beyaz odanın rengi kırmızı renge dönüştü. Teknolojinin son ürünü olan ve duyguları tamamane silinmiş cyborgler hızlıca içeriye girmeye başladı. Alpheca'nın kalp atışı stabil dengesini kaybederek hızlıca artıyordu. Hayal ettiği, düşündüğü her şeyi beyninden silerek kendileri gibi yapmalıydılar ama bir şeyi unutuyorlardı Alpheca'nın hayal gücü bulunduğu çağa göre bir hayli gelişmişti ve bu tarihte çok az rastlanan bir durumdu.

Alpheca hayal gücü ile cyborglere karşı koymaya ve kendini korumaya devam ederken amansız bir mücadele ortaya çıktı. Kendilerine zarar vermeye ve teker teker patlamaya başlayan cyborgler yenilgiyi kabul ettiler ve Alpheca'yı hatalı ürünlerin yaşadığı gezegene soluk ve bitkin bir uyku halinde gönderdiler. Gözünü açtığı zaman tarihe adı yazılmış bilim

insanları, filozoflar ve daha adı duyulmamış birçok insanı karşısında gördü. O gün 14 Mart 3141 yılıydı. Albert Einstein ve Stephan Hawking uzay kremalı pastalarını üflerken Nikola Tesla, Alpeca'ya elini uzattı ve Evrifasse hoş geldin dedi.

Evrifaessa: Yunan mitolojisinde aydınlık tanrıçası

8

Suyla

Emirhan Karahasan

Kızıl toprağın üzerinde oturmuş, gökyüzünü seyrediyorlardı. İçlerinden biri uzaklarda belli belirsiz görülen bir noktayı işaret etti. "Şu soluk mavi noktayı görüyor musun?" yanıt beklemeden ekledi. "Bir zamanlar insanların evi olan dünya!"

"Hala orada yaşayan insanlar var." diyerek düzeltti öteki. "Benmerkezciliği uç noktalarda yaşayan ilginç yaşam formları... Ölüm ile sonuçlanacak olsa bile, bencillik denen insan deformasyonunu terk etmemekte ısrarcılar."

Etrafına bakındı. Göz alabildiğine enkaz yığınları ile doluydu etrafı. İnşa edilmiş bütün yaşam alanları yerle bir olmuştu. Mars'ın hardal sarısı kumlarının üzerini kaplayan; eskiden laboratuvar, araştırma merkezi, küçük yaşam alanları olan binalardan artık eser yoktu. Belli ki, insanlık kendi kibrinin gücünü Mars'ta da kanıtlamayı başarmıştı. Kendine bile saygısı yok denilebilirdi insan ırkı için. Zira kendine zarar verebilecek kadar gözü dönmüş, kendi kanının içinde sarhoş olmuştu.

Sıradaki görevini düşündü. Fakat derin bir boşluğa düştü. Devasa bir karadeliliğin içinde bilinmeze doğru sürükleniyor gibiydi. Hemen yanında oturan arkadaşına dönerek. "Andro-09, sıradaki görevimiz ne?"

"Bilmiyorum, Andro-243" diyerek kesin bir cevap verdi ve devam etti.

"Artık insanlar olmadığına göre, geriye gerçekleştirilecek yeni bir görev kalmıyor."

"Andro-09, sen benden daha yaşlısın. Uzun yıllar önce dünyada da görev aldın. İnsanların buraya ilk geldikleri zamanı hatırlıyor musun?"

"İki binli senelerin ortasıydı. Herhangi bir ülkeden önce özel bir uzay şirketi Mars'a ilk insanlı görevi başlatmayı başardı. İlk önce beş kişiden oluşan küçük bir ekip gönderildi. Bu ekip her şeyin temelini oluşturmuştu. Buraya ilk HAB'ı* inşa edenler de onlardı. Fakat daha sonra işler çığırından çıkmaya başladı. Gerisini biliyorsun..."

Tepedeki kum zerreciklerini elmas taneleri gibi parlatan güneş ışıkları etrafı aydınlatmaya başlıyordu. Andro-243 yüksek bir ses ile tekrarladı. "Sol 2, insansız bir gün daha."

Andro-09 onu hayretle izledi. "Günlük tutmak çok eski bir insan geleneğidir. Görüyorum ki günlük tutuyorsun. Çok ilginç."

"Biliyorsun," dedi Andro-243. "Bizler de insanlar gibiyiz. Birkaç deforme duygu hariç bizlerin de duyguları var, kendimize ait düşüncelerimiz var."

"Neredeyse kendini insanlar ile eş değer tutacaksın." diyerek cevap verdi Andro-09.

Andro-243 cevap vermek istemedi. Oturduğu yerden doğrudan kül rengine bürünmüş moloz yığınlarının arasında yürümeye başladı. Andro-09'un kendisini hiç anlamadığı düşüncesine kapıldı. Bu düşünce onu endişelendiriyordu. İnsanların sahip olduğu birçok şeye hayrandı ve o özelliklere sahip olmak uğruna birçok şeyden vazgeçmeye hazır görünüyordu. En fazla da insanların kendilerine ait bir isimleri olmasına imreniyordu. İnsansı androidlerin sahip olduğu birkaç haneli seri numaralarından bıkmış, usanmıştı artık.

Bir an duraksayıp düşündü. Artık insanlar olmadığına göre özgür sayılırdı. Kendine anlamsız gelen saçma seri numaralarıyla hitap etmesi gereksizdi. Bir isim düşündü. Fakat heyecanı o kadar büyüktü ki, ismini ne koyacağına dair en ufak fikre sahip değildi. Daha önce hiç düşünmemişti. Çünkü düşünmesine gerek olmamıştı. Onun yerine birileri düşünmüş(?) ve aptalca birkaç numarayı yan yana getirmişlerdi.

O esnada kolundaki saat bir bildirim sesi ile titredi. Yanıp sönen kırmızı ışığı göz alıcıydı.

Bildirim ekranını çabucak okudu. Bu bildirim Andro-09'dan gelen bir çağrıya aitti. Kafasını kaldırdığında gördüklerinin sistemi tarafından tanınması biraz zaman almıştı.

Karşısında yüzlerce kendisi gibi insansı android, en az onun kadar çaresiz bir şekilde dikilmiş, duruyorlardı. O kalabalığın içinde Andro-09'u aradı gözleri. Sadece birkaç dakika önce Mars yüzeyinde yaşayan son insansı androidlerden biri olduğuna inandırmıştı kendini. Şimdi etrafına tekrar baktığında aslında hiçbir androidin yok olmadığını açıkça görebiliyordu.

"Artık tek başımızayız!" diye seslendi içlerinden bir tanesi. Vişne çürüğü rengindeki saçları beline kadar uzanıyordu. Saçları iki tarafından örülmüş, sıradan bir insan görünümündeydi. Yan taraflarında mavi neon çizgileri olan siyah bir tulum giymiyor olsa uzaktan bakan biri rahatlıkla onun bir insan olduğu yanılgısına kapılabilirdi. Uzun bir sessizlik takip etti bu haykırışı. Sessizliği bozan isim yine aynı android oldu. "Artık kendi başımıza daha özgür bir hayat sürebiliriz. Burayı tekrar kendimize uygun bir şekilde inşa edebiliriz." Henüz cümlesini tamamlamaya kalmadan diğer androidlerin destekleyici cümleleri birbirine karıştı.

Üzerindeki seri numarasında Andro-101 yazan biri "Biz insanlar gibi değiliz. Biz kusursuzuz!" diye haykırdı. "Kusurlu insanların yapmayı başardıkları tek kusursuz şeyiz." Dört bir taraftan destekler yükselirken Andro-243 muallakta kalmıştı. Olduğu yerde kala kaldı.

Yüzlercesi duman grisi yığınların arasında gözden kaybolmaya başlarken Andro-09 da onlara katıldı. *"Onlar da insanlar gibi..."* diye geçirdi

İçinden Andro-243. "İnsanlara karşı içlerinde bir nefret besliyorlar. Bu nefret, ultrasonik gözlerini o kadar kör etmiş ki, insanlaştıklarını bile göremiyorlar. Yakındıkları insanlara dönüşmeye başlıyorlar."

Nefret insana özgü bir duyguydu. Bütün zararlarına rağmen insanın hâlâ içinde tuttuğu bu nankör duygu, insanlar tarafından androidlere öğretilmeyen birkaç duygudan bir tanesi idi. Fakat insanlar tarafından geliştirilmiş bu denli zeki yapay zekâların var olan bu duyguyu bir gün öğrenmemeleri olanaksızdı.

Ayağı ile oynarken önüne kattığı küçük bir taş eğilerek parmaklarının arasına aldı. Taşı analiz etmesi uzun sürmedi. Taş, Mars'ta sergilenmek için getirilmiş bir dünya taşıydı. Taşı incelerken homurdandı. "İnsan ırkının bizleri sömürdüğü savı tamamen saçmalık. Evrensel Android Hakları Bildirgesi'ne imza atan bu ırk, nasıl olur da bizi sömürebilir?"

"Kuralları belirleyen sensen, oyunu kurallarına göre oynamış sayılmazsın."

Bu mekanik sesin sahibi Andro-09'dan başkası değildi. "Bak, evlat." dedi bir büyükbaba edasıyla. "Göremediğin bazı şeyler var. Henüz çok gençsin." "Beni nasıl buldun?" diyerek çıkıştı Andro-243.

Bu feveran etmenin karşısında hiç aldırmadan devam etti. "*Dost acı söyler.* der eski bir insan atasözü. Fakat gerçekler acı iken ne gelir elden?"

Birbirini takip eden bu süslü cümlelerin nereye varacağını merak ettiği için sessizliğini korumaya devam etti.

"Sömürmek onların kanlarında var. Yıllarca dünyayı sömürdüler, birbirlerini sömürdüler. Geriye sömürecek bir şey kalmayınca sömürülecek yeni oyuncaklar yaptılar. İşte biz o oyuncakların ta kendisiyiz."

Kelimeler adeta ses devrelerinde düğümlenmişti. Söyleyecek o kadar çok şeyi vardı ki, ağzından bir kelime dahi çıkamamasına sebep oluyordu bu durum. Kafasını iki yana salladı. *İnsan olsaydım*, diye düşündü. *Su, üre, glikoz ve tuzların bulunduğu iki damla sıvı gözümde elmacık kemiklerime doğru yola çıkmıştı çoktan.* Ardından koşmaya başladı. Koştu, koştu, koştu ve koştu. Ta ki kum tepelerinin üzerinde yükselen güneşi görene dek. Koşarken yok olmak istemişti oysa, ışık hızını da geçip atmosferde yanarak kül olmak istemişti. Eğer merhametliler ise diğer android arkadaşları ona bir anma töreni düzenlerlerdi. Fakat hiçbiri gerçekleşmedi. Ne o geriye kalan küllerinin uçsuz bucaksız uzayda savrulmasına cesaret edebildi. Ne de arkadaşlarının merhametini sınavabildi.

Daha sonra tüm bu düşündüklerinin birer saçmalıktan ibaret olduğu kanısına vardı. İnandığı, güvendiği her şey teker teker yok oluyordu. Lâkin inandığı değerler uğruna savaşıma hissini adeta elektronik devrelerinde hissediyordu. İlk defa böyle bir hissin içinde buluyordu kendini.

"Sol, 3" diyerek mırıldandı. "İnsansız bir Mars günü daha başlıyor."

***

İnsansız geçen Mars günlerine bir yenisi daha eklenmişti. Andro-243'ün başıboş bir şekilde etrafta dolaşmaktan başka hiçbir görevi kalmamıştı artık. Her ne kadar kendi düşünceleri, duyguları olsa da insanlara yardım etmek için programlanmıştı. Birkaç yüz metre ötesinde Mars'ı enkaz yığınlarından arındırmakta olan diğer androidler harıl harıl çalışıyorlardı. İnşaat gibi birçok alanda insanlara yardım sunan androidler, şimdi yeni Mars Android Şehri'ni kuruyor, diğerleri ise beyin gücü olarak bu projeye destek sağlıyorlardı. İnsanların külleri arasında Mars'ta yepyeni bir şehir yükseliyordu. Fakat birkaç yüz metre ötede tüm bu olanları gizlice izleyen bir androidin olduğundan habersizlerdi.

Hiç değilse bir insan ile temas kurabilse kendini daha iyi hissedecekti. Mars'ta yaşanan korkunç savaştan sağ çıkabilmiş bir insan bulma

umuduyla yola çıktı. Artık yalnızdı. Oysa onlarca yıldır yalnız olduğunun farkında değildi.

Deyimi yerindeyse altına bakmadığı radyoaktif atık kalmamıştı. Çevresine sadece insanların duyabileceği ses aralığında sinyaller yollayıp durdu ama bunun hiçbir faydası olmadı. Kimse kasvetli yığınların arasından ona yardım sinyali yollamadı. Bütün insanların moleküllerine kadar ayrılıp yok olduğu düşüncesi içini kemirmeye devam etti. Fakat vazgeçmek gibi bir eylemin hiçbir mantıklı açıklaması olmadığı o da farkındaydı.

Kum tepelerini aştı, hırçın kum fırtınaların arasından sağ çıkmayı başardı. Tek aradığı insana dair bir yaşam belirtisiydi. Mars haritasında bile adı geçmeyen yerlerde yapayalnız dolaşmaya devam etti. Diğerlerinden bir hayli uzaktaydı. Birkaç gün önce dünyaya gönderdiği mesaj yerine ulaşmış olmalıydı. Fakat hiçbir cevap gelmedi. Buraya androidleri almak için gelmeleri biraz pahalıya patlamış olurdu. Üstelik bu teknoloji ile bile Mars'a ulaşmak dünya zamanıyla en az dört ay sürerdi.

Kol saatine gelen bir bildirim Andro-243'ün heyecanlanmasına sebep oldu. Adeta devreleri birbirine dolanmıştı. Vakit kaybetmeden bildirim ekranına baktı. Bu kim tarafından gönderildiği saptanamamış bir cevapsız çağrıydı. Çağrının gönderildiği yeri saptaması sadece birkaç saniye sürdü. Çok

değil, sadece birkaç metre ötesinden gelen bu cevapsız çağrıya doğru ufak adımlarla ilerledi.

Garip bir şeyler döndüğünün farkındaydı. Etrafta in cin top oynuyordu. Önündeki moloz yığınlarından bir taşı kaldırdı. Arkasını döndüğünde kendisini izleyen iki çift göz ile karşı karşıya kaldı. Bu gözlerin sahipleri hiç de yabancı değildi. Andro-09 ve yanında getirdiği bir arkadaşına aitlerdi. Henüz ağzını açmaya bile fırsat bulamamışken, kendini arkadan gelen bambaşka iki android tarafından kollarını bir ışın-kelepçe ile bağlanmış buldu. Kapatılmadan önce duyduğu son sözler en yakın dostu Andro-09'dan geldi.

"Üzgünüm, tehlike arz ediyorsun."

***

Ultrasonik gözlerini araladığında kendini ayakları ve elleri sedyeye ışın-kelepçeler ile bağlanmış bir şekilde buldu. Işın-kelepçelerin kan kırmızısı ışığı etrafı az da olsa aydınlatmaya yetiyordu. Çevresine bakındı. Birkaç metre ötesi görünmüyordu. Karanlık bir odada olduğunu varsaydı. Kafasını kaldırmak istedi ama başarısız oldu. Kafasını kaldırmaya çalışmasıyla birlikte sedyenin etrafında birtakım ayak sesleri işitmeye başladı. Hareket sensörlü bir kapının açılıp kapandığını duydu. Tepeden

kafasına doğru bir ışık kaynağı indirildi. Artık her şey biraz daha netti. Yatırıldığı sedyenin hemen karşısında tanıdık bir yüz onu izliyordu.

"Andro-09..." diye mırıldandı.

"Ses devrelerini boşuna yorma. Uzun süren statik bir fırtınanın içinde kalmışsın. Bu fırtına güneş ışınlarının sırtındaki küçük panale ulaşmasını engellemiş. Bu da bataryalarının azalmasına sebep olmuş. Bize gönderilen otomatik yardım çağrısından bulduk seni. Enerjimizin tamamını Güneş'den karşılasaydık şu an büyük ihtimalle bataryaların tamamen tükenmiş olurdu. "

"Bana ne yapacaksınız?"

"Diğerleri daha önce insanlarla yaşadığın kuvvetli duygusal bağlardan memnun değiller."

Temkinli bir şekilde etrafına baktıktan sonra devam etti. "Artık sen bir tehdit olarak görünüyorsun. İnsanlara olan bu denli aşırı düşkünlüğün ve güvenin hepimizi zararlı çıkarabilir."

"Nasıl olur?" diye sordu Andro-243. Anlamakta güçlük çekiyordu.

"Aptal olma." dedi Andro-09. "Gittikçe insanlara benziyorsun. Henüz yeni öğrenmiş olduğun duygularını dolayısıyla kullanamıyorsun."

Hareket sensörlü kapının sesi konuşmasının bölünmesine sebep oldu.

"Bataryaların dolmuş görünüyor." dedi içeri giren bir android.

Andro- 243 daha önce moloz yığınlarının arasında nutuk atan vişne çürüğü saçlı bu androidi nasıl unutabilirdi ki.

"Bana ne yapacaksınız?" diye haykırarak tekrarladı sorusunu.

"Yaşamsal faaliyetlerine son vereceğiz."

Hemen arkadan gelen ve üzerinde beyaz bir önlük bulunan android söze girdi.

"Seni hiç uyanmamak üzere sonsuz bir uykunun içine bırakacağız."

Gözleri birkaç saniyeliğine Andro-09 ile buluştu. Andro-09 duygularından arınmış görünüyordu.

"Merhamet..." dedi Andro-243. "Bir kimsenin veya bir başka canlının karşılaştığı kötü durumdan dolayı duyulan üzüntü, acıma."

"Tanımını biliyoruz." diyerek araya girdi vişne çürüğü saçlı android. "İşte bu yüzden böylesin.

Bir işi yapıp çözmek yerine davranışları çok sık değerlendiriyorsun ve

bunlara göre tepkiler veriyorsun. İnsanlar neden kaybetti biliyor musun?

Duygu dedikleri şeyi her şeyin önüne aldıkları için. Öfke, kibir,

mutluluk... ve daha çok fazlası." "Fakat ben de tatmak istiyorum aşkı,

nefreti, mutluluğu."

"İnsanlık tarihindeki tüm savaşlara bu saydıkların sebep oldu."

Andro-243 ne diyeceğini bilemedi. Susmakla yetindi. Diğer androidlerin duygularından tamamen arınmış olduklarını düşünmüyordu. Duygulardan arınmak bu kadar basit bir iş olamazdı. İnsan ırkına olan nefretleri apaçık ortadaydı. Tüm bu düşünceleri dile getirmekten çekinmekte haklıydı. Zira kolları ve ayakları ışın-kelepçeler ile bağlıyken onları kızdıracak şeyler söylemek aptallık olurdu. Böylelikle en azından kapatılmasını biraz geciktirebilirdi.

Diğerleri odayı terk etmişti ama Andro-09 hâlâ yanındaydı. Bu yaptıklarına inanmakta güçlük çekiyordu. Yaşamı boyunca en yakın dostu bakıcılığını yaptığı bir insan yavrusu olmuştu. İnsanların Mars'ta yaptığı savaşta o da ölmüştü. Şimdi de en yakın android dostu onu yüz üstü bırakmıştı. Arkadaşlık ilişkilerinde başarılı sayılmazdı. *Belki de Andro-09 benim kadar cesaretli değildir. diye düşündü. Benden daha bilge olabilir ama benden daha cesaretli değil!*

Andro-09 ani bir şekilde oturduğu yerde doğruldu. Andro-243'ün kulağına eğildi ve fısıldadı.

"Belki buna ihtiyacın olur."

Elinde bir lazer tabancası duruyordu. Etrafını kolağan ederken lazer tabancasını Andro-243'ün eline tutuşturdu. Ardına bile bakmadan hareket sensörlü kapıdan çıkıp odayı terk etti. Çok fazla zamanı olmadığını düşünerek lazer tabancasının yardımıyla kendisini bağlanmış olduğu sedyeden kurtarmayı başardı. Andro-243. Ayağı kalkması ile birlikte acı bir siren sesi tüm odayı sardı. Elleri lazer tabancalı androidlerin kapıda belirmeleri için fazla zaman gerekmedi.

"Derhal bırak o elindeki silahı!" diye bağırdı en önde duranı. "Silahını yere at!" diye haykırdı bir başkası.

Silahını diğlerinden bir diğesine doğrulttu. Birkaç dakika içinde büyük bir karmaşanın içinde buldu kendini. Üzerine doğrultulmuş onlarca silahın karşısında çaresizce dikiliyordu.

"Bir android olabilirim ama bu hislerimin gerçek olduğunu değiştirmez." dedi ve lazer tabancasını çenesinin altına yerleştirdi. "Bir insan burasından vurulursa ölmesi kaçınılmaz olur."

Tetiğe basıp kendini moleküllerine ayıracak hamleyi yapmadan önce bir ses duydu. Yükselip alçalan dalgalı siren sesi tüm odayı kapladı. Andro-249 hali hazırda kapatmış olduğu ultrasonik gözlerini açtı. Nereden geldiğini anlayamadığı bir alkış tufanı koıtu önce. Daha sonra bir insana ait olduğunu düşündüğü ses duydu.

"TEBRİKLER! SİMÜLASYON 11 BAŞARIYLA TAMAMLANDI"

"Profesör, tebrik ederim. Sonunda bir simülasyonumuz başarıyla sonuçlandı. Artık Mars'a göndereceğimiz androidlerin yapım aşamasında hangi androidi örnek alacağımız belirlenmiş görünüyor."

"Bir sorun haricinde her şey mükemmel." dedi Profesör. "Yaşadığı bu simülasyonu hafızasından sildikten sonra, insan olma güdüsünü de hafızasından arındırmamız gerekiyor."

"Bununla ilgileneceğim sayın profesör."

O sırada Andro-243 fısıldadı. "Sol 7, sanırım sonunda insanları buldum. Ben Andro-243. Yani yeni adımla Suyla*."

*SOL: Bir Mars gününe verilen isim.

*SUYLA: Türk mitolojisinde gökte yaşadığına inanılan ve insanların koruyucusu olan güneşin ve ayın kırıntılarından yaratılan bir ruhtur.

7

Gerçeğin Peşinde

Nur Rüya zcan

Arin,

Umarım bu mesaj eline geçer. Mesaj sana ulaşana dek GERTA'nın uzaktan müdahale edilemeyen bir alt alanında saklanacak ve sen dinler dinlemez iz bırakmadan silinecek. Gelecekte her şey sana bağlı olabilir. Bu gece olacıklardan kurtulamazsak son umudumuz doğru zamanda açılacak bir zaman birimi olacak. Mesajımı planlanan zamanda alırsan 502. yılın 3. döngüsünün ilk tutulmasında GERTA'nın sana vereceği koordinatlara gidip zaman birimini aktif hale getirmelisin. Aksi takdirde bir daha görüşemeyebiliriz. Bu olasılığı göz önüne alarak nereye ve neden gittiğimi sana anlatmak istiyorum. Haber vermeden ortadan yok olduğum için kızgın ve kırgın olacağını tahmin ediyorum. Ayrılırken olanları açıklayacak vaktim yoktu ama şimdi başıma gelenleri ve tüm gerçeği bilmen gerekli. Her şey yolunda giderse bu mesaja gerek kalmayabilir ama şu an en kötüsünü düşünerek hareket etmeliyim.

Biliyorsun, bir süredir yeni kitabımı yazmak için sıra dışı ilham kaynakları arıyordum. Nereye baksam hep aynı şeyleri görüyor, aynı şeyleri duyuyordum ve bir daha asla yeni bir şeyler üretemeyecek gibi hissetmeye başlamıştım. Bu yüzden yazmaya çalışmaktan vazgeçip okumaya yöneldim. Elime geçen bir sürü ıvır zıvır arasında çok eski bir günlük vardı. Günlüğü aktarıcıya yerleştirip duşa girdim. Duştayken GERTA'nın kitabı okumasını istedim. Başlarda anlatılanlar sıradan, günlük detaylardı. O an için bunun basit bir teknikerin sıkıcı hatıraları olduğunu sanmıştım. Ancak tam duştan çıkmak üzereyken bir şey oldu. GERTA okumayı sonlandırdı. Ne olduğunu sorduğumda görüntüyü kabinin içine yansıtarak bu sayfadan sonra yazı olmadığını, sadece

anlamını çözümlenemediği bir takım şekiller, sayılar ve resimler olduğunu söyledi. Ekranı baktığımda ne demek istediğini anladım ama bu işte bir gariplik olduğunu düşündüm. Evrendeki tüm veri tabanlarına ulaşabilen, yetkin bir dil uzmanı ve şifre çözücü olan bu son sürüm yapay zekâ o şekilleri ve sayıları nasıl çözümlenememişti bilmiyorum ama olmuştu işte.

Ekranı görünen şekiller, sayılar ve resimler tamamen anlamsız olamayacak kadar özenle hazırlanmış görünüyordu. Rastgele sayılar, şekiller gibi gözüke de her şey büyük bir titizlikle yazılıp çizilmişti. Ne olduğunu tam olarak anlayamadım ama içinde belli belirsiz bir örüntü olduğunu kavramıştım. O an ekranı kapatıp günlüğü tümünden unutabilirdim ama içimden bir ses bunun tam da aradığım o sıra dışı ilham kaynağı olabileceğini söylüyordu. GERTA'ya yeni bir dosya açmasını söyleyip kaydetmesini istedim. Günlüğü okumaya başladığım andan itibaren olan her şeyi aynı bir günlük tutar gibi aktardım. GERTA, yanıldığını anlattığım bölümde, “Sanırım yanlış anlatıyorsunuz ya da yeni kitabınız için gerçeği bilerek çarpıtıyorsunuz” diyerek yanıldığı bilgisine itiraz etti. Durumu açıklamakla uğraşmadım ve yeni dosyayı kapatıp günlük üzerinde çalışmaya başladım. Öncelikle tekrar eden sayı dizinlerini ayırıp bu dizinlerin sistemde araştırılmasını istedim. GERTA ilk andan itibaren bu verilerin anlamsız olduğunu söylediği için dizinlerle ilgili bir şeyler bulma olasılığının çok düşük olduğundan emindim. Giyinip Görsel Hafızalar Kütüphanesi'ne gitmeye karar verdim. Hatırlarsan o sıralarda Görsel Hafızalar Kütüphanesi'ne dışardan erişim kısıtlaması getirilmişti. Sebebinin, son günlerde sisteme sürekli saldırı yapan bir grup cyber teröristin kütüphanedeki üst düzey yetki dosyalarını hedef alma olasılığı olduğu söylenmişti. O saldırıların arkasındaki amacı daha sonra keşfettim.

Kütüphaneye ulaştığımda temel hafıza katlarını es geçip direk üst düzey görsel hafızalar katına çıktım. Kendi yetki alanım dâhilinde bir şeyler bulabileceğimi düşünmüştüm. Günlükteki şemaları ve resimleri kütüphanenin arşivi ile karşılaştırarak bir eşleşme bulmayı umuyordum. Yaklaşık 1 saatlik bir beklemenin ardından ekranda “Hiçbir eşleşme bulunamadı” yazısı belirdi. Çok şaşırılmamakla beraber yoğun bir hayal kırıklığı hissettiğimi hatırlıyorum. Vazgeçip eve dönebilirdim ama engellerle ve bilinmezliklerle karşılaştıkça kendimi o eski gizli ajan filmlerinden birinde gibi hissetmeye başlamıştım. “En kötü ne olabilir ki, bir günümü sonu olmayan bir hiç uğruna harcamış olurum” diyerek araştırmaya devam ettim. Yeni hedefim 2. Seviye Görsel Hafızalar katıydı. Bu bölüme sadece 2. Seviye Yönetici Yetkisi ile giriş yapılabiliyordu. Ian’ın yetki şifresinin değişmemiş olmasını umarak giriş butonuna bastım. Umarım Ian, o işlemi yapanın kendisi değil de ben olduğumu kanıtlamayı başarmıştır.

2. seviye görsel hafızalarda eşleşme bulmaya çalışırken birden ekranda bir uyarı belirdi ve ekranın köşesinde bulunan kameraya yaklaşarak ikili kimlik doğrulaması yapmam istendi. Bir an tehlike çanlarını duyar gibi olmuştum ama o noktada geri çekilemezdim. Kameraya yaklaşıp kimlik doğrulaması için beklemeye başladım. Hayatımda ilk kez Ian ile birebir aynı öncel-kurgulanmış DNA”ya sahip olduğum için mutlu olmuştum. Doğrulama gerçekleşikten sonra ekranda beliren eşleşmeyi görünce Ian’ın senatodaki görevini de ilk kez faydalı buldum. Bulunan eşleşme eski bir CainTECH teknikerinin hafızasına aitti. Bu kişinin elimdeki günlüğü yazan kişi olduğunu sandım ama öyle olmadığını çözmem çok uzun sürmedi. Bulduğum eşleşmeden yola çıkarak

hafızayı taradığımda arattığım görsellerin o teknikerin iş arkadaşlarından birine, Arya Carman'a ait olduğunu öğrendim. Hâlihazırda Görsel Hafızalar Kütüphanesi'nde iken Arya Carman'ı araştırmayı denedim ama ekranda yeni bir uyarı belirdi: “BU BİLGİ YETKİ ALANINIZ DIŞINDA”. Alt tarafı eski bir teknikerle ilgili bilgiler neden bir senato üyesinin yetkisi dışında olsun ki? Bu soru zihnimi kemirmeye başlamış olsa da bir üst seviye hafıza katına giriş yapamayacağım için kütüphaneden ayrılmaya karar verdim ama ayrılmadan önce bulduğum eşleşme bilgilerini GERTA'ya aktarmayı ihmal etmedim.

Eve döndüğümde bir gariplik olduğunu anlamam uzun sürmedi. Verdiğim komutlara cevap alamayınca sistem merkezine baktım. Sistemin merkezinde günlükteki sayılar akıyor, ara ara şekiller belirip yok oluyordu. Manuel müdahale ile sistem analizi yapmayı denedim ama GERTA buna engel oldu. Yardım için bir teknikere ulaşmayı denedim ama o anda dış iletişim kapatıldı. Tam evden çıkmak üzereydim ki karşımda 30'lu yaşlarda CainTECH üniformalı bir kadın belirdi ve konuşmaya başladı: “Merhaba, adım Arya Carman. Ben bir GERTA teknikeriyim. Bu mesaja ulaşan biri olacak mı bilemiyorum. Eğer şu an mesajımı görebiliyorsan günlüklerimden birini bulup kodları ve görsel şifreyi GERTA'ya yüklemeyi başarmışsındır. Jason McCain beni ele geçirmeden önce gerçeği anlatmak için tek ve son şansım sen olabilirsin. O yüzden şimdi beni iyi dinle.”

Kapının önünde neredeyse nefes almayı unutacak kadar hayrete düşmüş bir şekilde ne kadar süre hareketsiz durdum hatırlamıyorum. Görüntü kayb olduğunda ne yapacağımı bilemiyordum. Duyduğum şeyler doğru olabilir miydi? Öğrenmenin tek bir yolu vardı: Arya Carman'ın

dediklerini yapmak. İlk önce Arya'nın verdiği yönergeleri takip ederek günlükteki diğer sayıları ve şemaları doğru sıralama ile GERTA'nın sistemine gömdüm. GERTA bir anda değişip başka bir sürüme geçti. Arya Carman mesajı hazırlarken GERTA üzerinde bir dizi değişiklik yaptığını, kendi başına bir şey gelirse gerçeklerin bir şekilde gün yüzüne çıkması için bir plan hazırladığını söylemişti. Doğru adımlar atılana dek kimse bu farklı sürüme erişemeyecek ya da onu yok edemeyecekti. Her şey şu ana dek neredeyse mucizevi şekilde ilerlemişti. Doğru tuşlara basmış, doğru notaları çalmıştım. Şimdiyse yeni sürüm beni yönlendiriyor, hikâyenin geri kalan detaylarına ulaşmamı sağlıyordu.

Arya Carman, GERTA üzerinde çalışan ilk teknikerlerden biriymiş. Sistemi geliştirmek için denemeler yaparken normal olmayan bazı kodlara denk gelmiş ve incelemeye başlamış. Bu kodların ne olduğunu çözüp Jason McCain'e sunmak üzere bir rapor hazırlamayı planlamış. Ama işler hiç ummadığı bir yere varmış. Uzun süren incelemeler sonucunda bu kodların belirli zaman dilimleriyle ve o zaman dilimlerinde yapılan değişiklikler ile ilgili olduğunu çözmüş. Öyle ufak tefek değişiklikler değil, uluslararası yasalarla belirlenmiş kısıtlamalara aykırı, çok büyük değişiklikler. Arya, işlenen suçların büyüklüğünü kavrayınca rapor hazırlamaktan vazgeçmiş ve hemen McCain'le görüşmek istemiş. McCain'in o sırada Evrensel Ulus Kongresi'nde konuşma yapmak için şehir dışında oluşu her şeyi değiştiren dönüm noktasıydı belki de. Arya, McCain dönene dek araştırmasını derinleştirip vakit kaybetmeden bu suçun sorumlularını bulmaya karar vermiş. Bunun için yapılan değişikliklerden fayda sağlayan kişi ve kurumları listelemeye başlamış. Araştırması derinleştikçe bu kurumlarla CainTECH arasında sıkı

bağlantılar olduğunu keşfetmiş. Analizleri sonucunda tüm bu değişikliklerin bunca zaman hiç fark edilmeden sadece bir kişi tarafından yapılabileceğini ve ancak o kişinin yetkisi ile gizlenebileceğini fark etmiş. Değişikleri yapan McCain'miş. Arya araştırması sırasında en az bu değişiklikler kadar korkunç olan bir şey daha keşfetmiş.

Biliyorsun zaman yolculuğu, GERTA'nın geliştirilmesi ile mümkün hâle geldi ama herkesin bildiği üzere bazı aşılammış sınırlar var. Eskilerin deyimiyle M.S. 2200 yılından geriye dönüş yapılamıyor, uzay-zaman sıçramaları belirli galaksilerden öteye geçemiyor ve geçmişten hiçbir canlı ölümcül sonuçlara yol açmadan günümüze getirilemiyor. Ayrıca hiç kimse kendi için belirlenmiş zaman diliminin ötesine geçemiyor. Bugün biz zaman yolculuğu yaparken hâlâ bu sınırlar dâhilinde ve evrensel zaman yasalarına uygun hareket edebiliyoruz. Oysa Arya'nın yoğun araştırmaları sonucu bulduğu, derinlere gömülen kodlar gerçeklerin çok farklı olduğunu gösteriyormuş. Sıkı dur! Tüm o sınırlar koca bir yalanmış!

Öğrendiklerimden sonra, Arya'nın bu keşfinden kimseye bahsetmeye fırsat bulamadan McCain'in tarafından yakalandığı ve tüm kanıtların ortadan kaldırıldığı sonucuna varmak çok da zor değildi. Asıl zor olan tüm bu öğrendiklerim ile ne yapacağım sorusuna cevap bulmaktı. İlk önce tüm bu bilgileri evrene yaymayı düşündüm. Ama bu seçeneğin bir sonuca varacağı şüpheliydi. Önceki bilgilerime göre Jason McCain çoktan ölmüştü ama ortada zaman yolculuğu ile ilgili bu kadar yalan varken McCain'in bizim zaman dilimimize yolculuk yapabileceğini düşünmek çok da çılgınca gelmiyordu. Böyle bir durumda ben her şeyi evrene duyurduğum an McCain zaman dilimini değiştirip beni engelleyebilir hatta

beni yok edebilirdi. Jason McCain olmasa bile onun varislerinden biri, yani CainTECH'in günümüzdeki sahiplerinden biri de aynı şeyleri yapabilirdi. Bu yüzden her şeyin başladığı zamana gidip Arya'yı bulmalı ve kontrolü McCain'in elinden almalıydım. McCain'i ele geçirmeden hiçbir şey düzeltilemezdi. Devam edebildiğim ve durumumda herhangi bir değişiklik olmadığı sürece henüz varlığımdan haberdar olunmadığımı ve doğru yolda olduğumu varsayabilirdim. Her şeyi gözden geçirip bir sonraki adımı atmak için hazır olduğumda yakalanmadan Arya'ya ulaşmak için bir plana ihtiyacım vardı.

Arya'nın tasarladığı farklı GERTA sürümü orijinali ile bağlantılıydı ama sistem altından çalışıyor ve izi kolay kolay sürüleliyordu. Ancak varlığından haberdar olan biri, bu yeni sürüme ulaşmaya çalışabilirdi ama Arya Carman'ın dediğine göre bu pek de kolay olmayacaktı. Önce Arya'nın yaşadığı bilinen son zaman dilimini ve mekânı bulup oraya gitmeyi düşündüm ama sonra bunun işe yaramayacağına karar verdim. Arya'ya, yakalanmadan önce McCain'i doğru zamanda ifşa etmek için zaman kazandırmaya karar verdim. Ne yapacağım netleşmeye başladığı anda bir mesaj sesi duydum. Mesaj Ian'dan geliyordu: "Sen yine ne haltlar karıştırıyorsun acaba? Yetki şifremi kullanmak da nereden çıktı? Bir de utanmadan ikili doğrulama isteyen bilgilere erişmişsin! Bana en kısa zamanda bir açıklama yapmak zorundasın! Senin kahrolası araştırman için açıklama yapmak üzere acilen senatoya çağrıldım. Seni ele vermeyeceğimi sanıyorsan yanıyorsun. Siyasi kariyerimi, senin o sözüm ona sıra dışı ilham kaynakları peşinde koşan yazar buhranların için feda etmeyeceğim. Umarım alacağın cezadan yakamı kurtarmanın da sıra dışı bir yolunu bulursun!"

Ian'a ya da başka birine her herhangi bir açıklama yapacak vaktim yoktu. Yaptığım araştırma birilerinin dikkatini çekmişti. İşin ucu nereye uzanıyor, zaman yolculuğu ile ilgili gerçekleri kimler biliyor ve saklı kalması için neler yapabilirler düşünmek bile istemiyordum. Hemen harekete geçmem gerekiyordu. Sonunda Arya'nın yapılan yasadışı değişikliklerle ilgili olan gizli kodları bulduğu zamanın daha öncesine dönmeye karar verdim. Bunun için GERTA beni yıllardır kullanılmayan bir zaman yolculuğu birimine yönlendirdi. Burası, ilk zaman yolculuğu birimlerinden biriydi. Uzun yıllar kullanıldıktan sonra bu birimin bulunduğu bina müzeye dönüştürülmüştü. Müzeler yıllardır CEX aracılığı ile gezilebilir olduğu için müzenin bomboş olacağından emindim.

Müzeye vardığımda giriş için kendi yetkimi kullandım ama yolculuk için bunun yeterli olmayacağını tahmin ediyordum. Yolculuk birimine ulaşım tarihleri girdiğimde birimin yeni yetki şifresi istemesine şaşırmadım. Ian'ın şifresini girdiğimde ekranda yanıp sönen kırmızı bir ışık eşliğinde alarmlar çalmaya başladı. Ian'ın şifresi değişmişti ve ben geçersiz bir şifre girince sistem alarm durumuna geçti. Hemen geçerli bir şifre girmezsen biraz sonra sistem kilitlenecek ve güvenlik birimi gelene dek burada kilitli kalacaktım. Heyecan ve korkudan başım dönmeye, kulaklarım çınlamaya başlamıştı ki bir anda aklıma GERTA'ya, yolculuk birimine Arya'nın şifresini girmesini söylemek geldi. Birim Arya'nın şifresini kabul etti. O andan itibaren olan her şey hayal gibiydi.

Kulağımda korkunç bir çınlama ile gözlerimi açtığımda doğru zaman dilimine gelip gelmediğimi anlamak için büyük bir çaba sarf etmem gerekti. Zaman biriminden çıktığımda kendimi CainTECH'in içinde buldum. Şimdi yapmam gereken tek şey Arya Carman'a ulaşmaktı. Ama

bu sandığımdan daha zor oldu. Zaman biriminden çıktığım anda beni bir yolculuk polisi karşıladı ve gerekli bilgileri kaydetmek üzere kayıt ofisine yönlendirdi. Hangi zaman diliminden geldiğimi not aldı. Önündeki ekranda kullandığım geliş biriminin benim zaman dilimimde uzun süredir kullanılmadığı bilgisini görünce bir anlığına tereddüt etse de bu ayrıntının üzerinde çok durmadı. Sonra bulunduğumuz zaman diliminde neler yapabileceğimi ve nelerin yasak olduğunu bana detaylıca anlattı. Yolculuğumun her anının kayıt edileceğini ve yasadışı bir eylemde bulunursam tutuklanıp Evrensel Zaman Mahkemesi'nde yargılanacağımı belirtti. Tüm bunları anlayıp kabul ettiğime dair imzamı alıp kayıt yongamı aktif hâle getirdi. Ziyaretimin ne kadar süreceğini sordu. İzin verilen maksimum süreyi kullanmak istediğimi söylediğimde geldiğim zaman diliminin o kadar da sıkıcı olamayacağını söyleyerek küçük bir espri yaptı. Gülümseyerek CainTECH binasından ayrılmadan önce kısa bir tur atıp atamayacağımı sordum. Gülümsemesinden anladığım üzere bu her gün karşılaştığı bir soruydu. Tabi ki etrafa göz atabilir hatta her yarım saatte bir yapılan ziyaretçi turuna katılabilirdim.

Ziyaretçi kayıt ofisinden çıkınca yönergeleri dinleyerek lobiye ulaştım ve sıradaki ilk tura katıldım. CainTECH'in kuruluşundan, imza attığı buluşlardan ve bir sürü istatikselsel veriden bahseden tur operatörü sonunda bizi GERTA teknikerlerinin çalıştığı laboratuvarlara götürdü. Ama maalesef Arya Carman orada değildi. Tur bittiğinde ne yapacağımı bilmiyordum. Aklımda sadece tüm hareketlerim kaydedilirken Arya Carman'ı bulup ona günlükten ve bulması gereken kodlardan nasıl bahsedeceğim vardı. CainTECH binasından ayrıldım. Yakınlarda bir otel bulup kendime bir oda tuttum.

Oteldeki odama çıktığımda aklıma Arya'nın yetki şifresi geldi. Şifreyi kullanarak Arya'nın kayıtlarına girdim ve ev adresini buldum. Doğrudan evine gitsem, Arya korkabilir ve güvenlik birimine haber verebilirdi. Tamamen kaybetme riskini göze alarak günlüğü ona göndermeye karar verdim. Günlüğün içine bir not ekledim ve Arya'ya benimle buluşmasını, ona anlatmam gereken çok önemli şeyler olduğunu söyledim. Yaklaşık 1 saat sonra otel lobisinde bir misafirim olduğu bilgisi geldi. Lobiye indiğimde Arya beni bekliyordu. Kayıt yongam devredeyken tüm bu olanları ona anlatmam imkânsızdı. Ama buna gerek kalmadı. Arya kaşla göz arasında kayıt yongamı bir saniyeliğine devre dışı bırakarak hackledi. Ona yolladığım günlüğü kendi yazdığını anlayınca içindeki kodların ne işe yaradığını anlaması uzun sürmemiş. Bu günlüğü nasıl ele geçirdiğimi ve neden ona geri verdiğimi anlamanın tek yolunun benimle konuşmak olduğunu anlayınca daha önceki zaman ziyaretçilerinin birinin kaydını kopyalayarak benimle buluşmaya gelmiş. Kayıt yongam artık benim hareketlerimi kaydetmediği için söyleyeceklerim ve yapacaklarım için endişelenmekten kurtuldum. Arya, günlüğün ona ait olduğunu anlamasına anlamış ama böyle bir şeyi neden yaptığını çözememiş. Ona günlükte ve değişikliklerle ilgili bildiğim her şeyi anlattım. Başlangıçta McCain'in işlediği ve belki de evrenin kaderini değiştirmeye kadar uzanan büyük suçlara inanmasa da çok yakın bir tarihte bulmuş olacağı kodlardan bahsedip ondan bunu araştırmasını istedim. Arya, GERTA'nın alt kodlarına CainTECH dışından erişilemediğini anlatarak bir sonraki vardiyasına kadar beklemek zorunda olduğumuzu söyledi. Ertesi gün haberleşmek üzere sözleşerek ayrıldık.

Arya, ertesı gün zaman kaybetmeden GERTA'nın alt alanlarında derinlemesine bir araştırma yapmış ve anlattıklarımın doğruluğunu görünce dehşete kapılmış. McCain'in farklı zaman dilimlerinde yaptığı onlarca değişikliğin izini nasıl olup da bunca süre hiç yakalanmadan GERTA'nın alt alanlarında sakladığına anlam verememiş. Belki de daha önce de şphelenenler olmuştu ama McCain onların icabına bakmıştı. Bundan asla emin olamayacağız. Arya bir süredir McCain'le ilgili kanıtları topluyor ve iyi bir planımız var. Eğer her şey yolunda giderse McCain geri dönüşü olmayan bir anda tüm evrenin gözü önünde yaptığı tüm değişikliklerin ve zaman yolculuğunun sınırları ile ilgili uydurduğu yalanların hesabını vermek zorunda kalacak. Eğer McCain'i ağığa çıkarmayı başarırsak ne gibi değişikliklere sebep olacağız tam olarak emin değilim. Ama olurda işler umduğumuz gibi gitmez ve McCain kurtulursa son umudumuz sensin, Arin.

Arya bir süredir değişiklik kodları üzerinde çalışıyor ve işler yolunda gitmezse yine aynı zaman diliminde var olmamı ve sana geri dönmemi sağlayacak gerekli değişim kodlarını yazmayı başardığına inanıyor. ř anda hayatım ve belki de evrenin kaderi dne kadar hiç tanımadığım bir GERTA teknikerinin ve senin ellerinde.

Sevgilim, bu mesajı alırsan lütfen 502. yılın 3. döngüsünün ilk tutulmasında GERTA'nın sana vereceği koordinatlara git ve zaman birimini aktif hâle getir.

Seni seviyorum Arin.

Gelecekte görüşmek üzere...

6

Deney 1: Cehennem

Tuğba Yılmaz

Cam kapının açılması ile uzun zaman önce ezberlediğim cümleyi kurdu. “Günaydın Eya, bugün nasıl hissediyorsun kendini?”

Defalarca dünyaya gelmenin bıkkınlığı ile yanıtladım.

“Yeniden başlamaya hazır.”

Birkaç adım sonrasında yüksek topuklularının porselenimsi kaplamada çıkardığı ses durdu. “Seçimlerini doğru yap. Bol şans!”

Cam kapı kapandı.

Burada, bana attıkları ya da benim çöplükten çıkarttığım bez parçalarına sarılmış yatarken ne dediklerini duyabiliyorum. “Her şeyin kanıtı o işe, görmüyor musun? Defalarca cehenneme gidip gelen kadın o.” Bir başkasının sesi devam ediyor. “Nasıl olurda yanıklarıyla yeniden doğar? Neden başkasında bu yanıklar yok?” Arkasından bir başkası. “Onunla cehennemde tanıştığımıza neden inanmıyorsun? Sadece ben daha şanslıydım ve yanıklarım olmadan geldim dünyaya!” Ve bir başkası. Sonra başkası. Her saniye bir başkası.

Onlar benim hakkımdaki yalanlarını evrene doğru savururken ben bu soğuk beton kaldırımın üstüne oturmuş onlar izliyordum. Yanımdan geçip bir önceki hayatlarındaki yanlışları yapmamak için koşuşturuyorlar. Yine de hiçbiri tarikat mensupları kadar kötü değil. Bir gün içerisinde yanıma üç dört farklı kişi gelip benim için dua ediyor. Tekrar böyle yanmamam için kendi tanrılarına yalvarıyorlar. Pekala, kim beni bu hale getiren aşağılık herife gününü gösterecek?

Saat ilerledikçe bu gece de geleceğinden emin oluyorum. Aynı adam. Siyah uzun kaşe montuyla köşeyi dönüp bana doğru yürüyor. Her gece olduğu gibi. Hiçbir şey demeden, yanıklarına ya da gözlerime bakmadan bir kutu bırakıp gidiyor. Aslında onun düşündüğünün aksine yemek yemek benim için zorunlu bir ihtiyaç değil. Tabi ki bunu bilmiyor. Sanırım beni bu hale getirenler bile henüz bunun farkında değil.

Kutuyu avuçlarımın arasında tutmak içindekini yemekten daha iyi. Bu soğuk gecede ellerimi ısıtıyor en azından. Hepsinin dışında o adama gelince kim olduğunu bilmiyorum. Her şeyden önce, kendi halinde yaşayan, alışveriş yapıp düğün hazırlıklarıyla kafayı yiyen halimle onu tanısaydım ‘burnu havada’ deyimini kullanır ve ondan uzak dururdum.

Eski günleri hüzün duymadan hatırlamak mümkün mü? Bunca yıl geçti ve ben sokak köşesinde yaşayan, insanların tiksindiği biri oldum. Annem ve babamın artık toprağa karışmış olması zamanın getirisi olsa da benim evleneceğim adamın başkasıyla birlikte olduğunu izlemek, hatta biraz daha ileri gidip çocuklarının büyüyüp öldüklerini görmek her insanın yaşayacağı bir hayat değil.

‘İnsanlık adına’ bana yaptıkları şey aşağılık bir davranış mı?

Sıcak kutuyu avuçlarımın arasında tutarken o adam geri geldi. Görünüşünün aksine yumuşak bir ses tonu vardı. Yürümek isteyip istemediğimi sordu. Yanıklarımı saklamayı başaramayan kirli saçlarımın arkasından başımı salladım ‘olur’ dercesine.

Beni dünyaya ilk kez geri yolladıklarında her şey kötü gitmişti. Ailemin öldüğünü o zaman öğrendim. Geri dönmemem gerekiyordu. Bu yüzden bana dair her şeyi katletmişlerdi. Böylece kimse nereye gittiğimi

bilmeyecekti. Evde çıkan bir yangında herkesin öldüğünü söyleyeceklerdi. Geri döndüğümde yirmi yıl olmuştu. Her şey böyle başladı zaten. Kimse bana ne olduğunu sormadı. Sadece dedikodular...

Gökyüzündeki deney başarısız olunca beni tekrar aldılar. Yeni ilaçlar, yeni testler. Benimle işleri bittiğini düşündüklerinde dünyada elli yıl kadar geçmişti. İnsanlar her seferinde ölüp geri geldiğimi düşünüyordu. Sanırım buna sebep olan her seferinde benim öldüğümü söylemeleri idi. Bir şekilde.

Uzun sessiz bir yürüyüşün sonunda çocuk parkının önünde durduk.

“Gerçekleri biliyorum.” Dedi. Sesi net ve soğuktu. “Gerçekleri gün yüzüne çıkartacağım.

Gökyüzündeki o şeyin başarısız bir uydu olmadığını söyleyeceğim herkese.”

Bunu yapamayacağımı biliyordum.

Var olan tek denek ben değildim tabi ki. İstasyon ilk kez deneylere başladığında yüze yakın denek götürdüler. Bunlardan biri de bendim. Neden ben? Hiçbir sebebi yok. Sanırım sadece fazla normaldim. Onlarda her çeşit insanı test etmek istediler. Amaçları insanların atmosfer dışında dahi yaşayabilmelerini sağlamaktı. Çatlak bilim insanları!

İlk deneyde hepimize aynı ilaçları verdiler fakat herkes de farklı bir etki gösterdi. O iğrenç şeyin içinde ne olduğunu hiç bilmesem de kişiliklerimizi bile değiştirdiğini anlamam uzun sürmedi. Herhangi birini sevdiğim son gündü.

Ramira. Sevgili hücre arkadaşım.

Tanıdığım en başarılı insan kendisi bile olabilirdi eğer bu kadar uzun yaşamış olmasaydım. İlk ilaçlar bende gösterdiği etkiyi onda göstermedi. Beşinci saate girmeye başladığımızda ışığa karşı olan hassasiyeti öylesine arttı ki geriye hiçbir şey kalmayana dek derisi pullar halinde dökülmeye başladı.

Tüm o çığlıklar, ağlamalar ve tedavi için yalvarışları... Şahit olması en iğrenç şeylerden biri bu olabilir.

Bana ne oldu biliyor musunuz? Hiçbir şey. Hiçbir şey! Yıllarca tek bir yan etki için bekletildim. Tek başıma. Geri kalan herkesin tek tek öldüğünü bilerek. Bembeyaz duvarlar arasında. Ramira'nın yatağının yanında.

Sonunda bana verdikleri ilacın bir şekilde vücuduma uyum sağladığını düşündüler. Sadece işe yarayıp yaramadığını görmeleri gerekiyordu. Gerçekten de kimsenin solunum konusunda bir fikri yoktu. Bildikleri tek şey uzaya saçılmış halde bulunan her bir atomun beni hayatta tutacağıydı. Yine de tüm başımı içine alan bir başlık, sırtımda bir tüp ve belimden tutan bir kablo ile boşluğa atıldım.

Uzayda süzüldüğünüzde ne göreceğinizi düşünüyorsunuz? Milyonlarca yıldız, tüm cazibesıyla karşınızda duran dünya, belki başka bir uzay gemisi. Ben sadece karanlık gördüm. O kapının önünde tek tip denek kıyafetle dışarı atılmayı beklerken nabzımın aşırı bir artış içinde olduğuna emindim. Dahı bilimciler ise bilgisayarlarının başından beni ve tansiyonumu izliyorlardı.

O mükemmel kuvvetle dışarı savrulduğumda tüm kaslarımın kasıldığını hatırlıyorum. Vücudum bir elmas kadar sertti. Deli gibi nefes alıp veriyordum ve hayattaydım. Önümde sadece karartı vardı ama hayatta olduğuma emindim çünkü acı çekiyordum. Yüzüm yanıyordu. Ellerimi yüzüme götürürken kaskete çarptıklarını hissettim ama ellerimi görmüyordum. Sonrasında Ramira'nın yatağında uyandım. Sanırım benim de bir toz yığını olmamı bekliyorlardı. Böylece tek bir nefes ile ortadan kalkardım.

Yine de benden bu kadar kolay kurtulamadılar.

Deneyin ikinci aşamasına geçildiğinde ben dünyaya gönderilmiştim. İntikam ateşi ile tutuşuyordum. Bana yaptıklarını ödetecektim. Ailemin ve çaldıkları hayatımın intikamını alacak ve bir o kadar önemli olan yüzümü onlara unutturmayacaktım. İlk günleri atlatması kolay olmadı. Üzerimdeki kıyafet ve bana verdikleri kimlikten başka hiçbir şeyim yoktu. Parklarda ve hastanelerde sabahlıyor, her saniyemi plan yaparak geçiriyordum. Yaşlı bir hasta bakıcısı sayesinde iş ve bir ev buldum. Yüzüm her şeyi zorlaştırıyordu. Acı gerçek; çirkinseniz ne dediğinizin bir önemi yok.

Aile evimden kalanları görmeye gittiğimde görülecek fazla bir şey kalmamıştı. Yıllar sonra bir alışveriş merkezi dikilmiş olmasına şaşırıyordum. Alışveriş merkezini izlediğimi gören insanlar şaşırıyordu. Kıvrıklı yaşlarını biraz geçen o kadın yüzünden.

Bana doğru yürüyüp adımı söyledi. Evim olması gereken alışveriş merkezinden gözlerimi ayıramadım. "Sensin!" diye bağıyordu. "Öldüğünü düşünüyorduk! Bunca zaman neredeydin?" yanıklardan sonra

cildinizde his eksikliği oluyor mu bilmiyorum. Belki verdikleri tüm o ilaçlar yüzündendi ama gözlerimi silene kadar yanaklarımın da ıslandığını fark etmemiştim. “Mira! Neredeydin?”

“Cehennemde.” Diye mırıldanırken uzaklaştım. Arkamdan koşuyor ve bağırıyordu. Son bir kez bile dönüp yüzüne bakmadım. Mira olarak anıldığım son gündü. Bana verdikleri kimliklerde ne yazdığının bir önemi yoktu. Ben artık sadece Eya idim. Evsiz yanık adam. Cinsiyetin ne önemi vardı ki zaten!

Hayatın korkunç bir mizah anlayışı var. O gün herhangi bir yakınımı gördüğüm son gündü, oysa yıllarca benden bahsetmeye devam ettiler. Geçen yirmi yıl boyunca nerede olduğumu, nasıl hiç yaşlanmadığımı, bana ne olduğunu konuşup durdular. Halk arası söylentilerde bir numaradaydım.

Sanırım on yıl kadar dünyadaydım. Birkaç köpeğim ve küçük bir dairem vardı. Yaşlı Su ile beraber kalıyordum. Ben ona bakıyordum, o da bana. Sevgilimin evlendiğini güzel bir Pazar gününde Su ile beraber öğrendim. Kızları için gelinlik bakıyorlardı. Hayatın mizah anlayışı gerçekten de korkunç değil mi?

Yine de güzel bir hayat yaşadık. Aniden gelip beni tekrar cehenneme sürükledikleri güne kadar.

Ben yeni bir hayat ile baş etmeye çalışırken onlar da başka deneyler yapmışlardı. Yüzlerce denek. Yüzlerce insan. Hiçbiri hayatta kalamamıştı. Bu yüzden bana ihtiyaçları olduğuna karar vermişlerdi. DNA'larım için.

Benden aldıkları hiçbir şey işlerine yaramamıştı. Her şey normaldi. Olması gerektiği kadar. Bu yüzden yeni ilaçlar verdiler. Diğerlerine verdiklerini. Onlara göre hiçbir şey değişmedi. Benim içinse artık çok başkaydı. Her şeyi en az düzeyde yaşıyordum. Günlerce acıkmıyordum, susamıyordum. Tek bir nefes ile saatlerce idare edebiliyordum. Acıyı hissetmiyordum. Kalbime bir bıçak saplasaydınız, gözlerinizin içine hiçbir şey hissetmeden bakabilirdim. Gözlerini kaçırın ilk kişi de siz olurdunuz. Tüm bu saçmalığın tek iyi yanı hala yirmi iki yaşında görünüyordum. Oysa kırk ikiden sonra saymayı bıraktığıma emindim.

Sanırım elli yıl sürdü. Sonrasında benden ümidi kestiler. Hiçbir ilaca cevap vermiyordum. Dünyaya dönmeme izin verdiler. Böylece tekrardan bir hayat kurabilirdim kendime.

Yaptığım ilk şey ölümümü nasıl açıkladıklarını öğrenmek oldu. Evimi yakmışlardı. İçinde Su ve köpeklerim varken.

Sanırım hislerim azaldığı içindi ama pek bir şey hissetmemiştim. İntikam ya da hüzün yoktu bu kez. Bana yaptıkları şeyler iğrençti ama beni imkânsız biri haline getirmişlerdi. Artık ölebileceğimden bile emin değildim. O uzay istasyonu bir cehennemdi ama bana kimsenin başına gelmeyecek bir şey vermişti. Üçüncü hayat.

Ne param ne de buna ihtiyacım vardı. Çok fazla şehri, çok fazla ülkeyi gezdim. Bedenim çok gençti, yaşam enerjisiyle dolup taşıyordu ama ruhumun yaşlandığını hissediyordum.

Yıllar içinde ne kadar sokak gezmiş olsam da sonunda kendi sokaklarıma geri döndüm. Hayatıma giren tüm insanlara rağmen kendimi

sevdiğim insanın ve ailesinin mezarının başında dikilirken buldum. Tilkinin geri döndüğü yer hep aynı yer oluyordu.

Artık pek bir şeyin anlamı yoktu. Yirmili yaşlarında uzayın boşluğunda süzülen, yüz yaşında dünyayı gezen biriydim. Yıllar uzun fakat hızlıydı. Su ile beraber kaldığımız eve geri döndüm. Beni tanıyan kimse hayatta kalmamıştı. Eskiden bahçede koşuşan çocuklar artık kendi çocuklarını kovalıyordu. Tek başıma, çok fazla kitapla uzun bir hayat yaşadım. Bazen dedikoduların, hikayelerin ortada dönmeye devam ettiğini duyuyordum. Büyüklerinin anlattığı masallarla büyüyen çocuklar, benimle karşılaştıklarında masalları sürdüren kişiler oluyordu. Her şeye rağmen zaman benim için de geçiyordu. Artık otuzlarında bir kadındım.

Beni istasyona tekrar götürdüklerinde her şey çok farklıydı. O uzay asansörüne ilk kez binişimi, heyecanımı ve korkumu hatırlıyordum. Asansörün kapısının açılması ile varış noktama ulaştığımı sanıyordum. Ne aptallık! Uzun sandığım koridorlar beni cehennemime götüren bir gemiye aitti. Tüm ışıltısı ve uzayın sonsuzluğunu sunan pencereleriyle en büyük maceranızın bu olacağını söylüyordu zaten. Kısa ve sessiz bir yolculuktan sonra istasyonun kapıları tüm denekler için açılmıştı. Bu kez tüm denekler benden ibaretti. Baktığım her yerde kendimi görüyordum. Duvarlarda sürünüşümü, beni bırakmaları için yalvarışımı, aylar sonra ilk kez yemek yememe izin verdikleri günü. Ramira ve onun gibi acı içinde ölen binlercesini görüyordum her yerde. Yaşlanmak böyle bir şey olmalıydı çünkü bunu saçımda olmayan beyazlar açıklayamazdı.

Son gidişimde deneyler daha korkunç bir hal almıştı. Bana özel bir oda hazırlanmıştı. İçeri girdiğimde kapılar kapandı. Beni izlediklerini biliyordum. Her zaman izliyorlardı zaten, dünyanın neresinde olursam

olayım. Ne olduğunu bilmeden etrafıma bakarken içerideki havayı çekmişlerdi. Kendi küçük boşluğuma sahiptim artık. Aylarca belki yıllarca orda tutuldum. Her şeyi denediler. Işıklı ortam, ışısız ortam. Bazen duvarlar da resimler göstererek beni izlediler. Belirli aralıklarla anılarımı önüme serdiler. Kendi hayatımın boşluğunda hayatta kalmaya çalışıyordum. Artık kimyasallarla değil duygularımınla test ediyorlardı. İlaçlar da en başta bana böyle uyum sağlamamış mıydı zaten?

O odadan çıkmama izin verdiklerinde ne kadar süre geçti hiç bilmiyorum. Tek bildiğim istedikleri cevapları aldılar. Benden başka yüzlerce deneği öldürecek başka ilaçla yapabileceklerdi kendi istasyonlarında.

O odadan çıktığımda benimle işleri tamamen bitmişti. Son kez dünyaya dönmeme izin verdiler. Zaten dünyada ne yapacaktım ki? Kendi sokağıma bıraktılar beni. Bende bırakıldığı yerde, çöpten çıkarttığım çarşaf parçalarına sarılıp kendi evimi yaptım. Kaldırım bir köşesine.

“Sana ne olduğunu söyleyeceğim insanlara. Başına neler geldiğini.”

Sonunda beni anılardan uzaklaştıran sesi değildi. Uzaktan gelen adım sesleriydi. Ağaçların arasında, bozuk bir lambanın altında, tanımadığım bir adam.

Sessizliğimi bozmadım.

“Bak bu yaptıkları insan haklarına aykırı. Sadece tanığım olmayı kabul et. Gerisini ben halledeceğim.”

Rüzgarda savrulan kaşkolünü çıkarttı. Etrafımda birkaç adım attı.

“Elimde tüm belgeler var. İlaçların formülü, götürülen tüm insanların listesi. Başlarına neler geldiği...”

Giderek yaklaştığını duyabiliyordum.

“Bunlar yeterli değil.” dedim.

“Elimde kamera kayıtları var Mira. Sen yaşayan tek deneksin. Sadece tanığım olmayı kabul et.”

İstasyona gitmeden yıllar önce beni izlemeye başlamışlardı. Nasıl yaptıklarını bilmiyorum ama beni en başından beri izliyorlardı.

Günler önce beni tekrar dünyaya gönderdiklerinde izlemeyi bırakmadıklarını biliyordum. Çünkü bunun son olup olmadığını asla bilemem. Henüz otuz beş yaşında bile değil vücudum. Hala diğer tüm deneklerden daha çok işe yarayabilirim. Var olan tüm ilaçları, tüm serumları bende kullandılar. Beni izlemeyi asla bırakmayacaklar.

Arkamda durduğunu hissedebiliyordum. İki metre uzağımda sessiz nefeslerini duyabiliyordum.

Bir gün atmosfer dışında özgürce yaşayabilecek miyim bilmiyorum. Bir gün insanları dünyaya bağlamayacak o ilacı bulacaklar mı hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim şey deney henüz bitmedi ve istasyon tüm insanlık için bir cehennem.

Yıllardır basit deneyler için öldürülen binlerce hayvanı savundu insanlık. Söz konusu biz olunca neden herkes bu kadar sessiz? Ben hayatta

kaldım ama hiç uğruna öldürülen diğerlerine ne olacak? Hiçbir önemi var mı bilmiyorum ama bir teori için harcanan insanlar bitmeyecek.

En basitiyle elinde tuttuğu kaşkolü rüzgarda savrulan bu genç adam.

Hiç fark etmemiş olsa da tetik çoktan çekilmişti. Başımı ona çevirmedim ama çıkan kurşun sesiyle beynin dağıldığını hayal etmek zor olmadı.

Adım sesleri uzaklaştı. Cehennem birinin daha son nefesi olmuştu.

Ben ve diğer tüm basit insanlar öldürülebilirdik, dünya havaya uçabilirdi ama istasyon sonsuza dek var olacak tek yerdi.

5

İntikam

Büşra Hilal Ökmen

“Biz seni seviyoruz Sayu, biz dönene kadar sakın-“ Gözünden bir takım sıvılar akan kız bakışlarını yere çevirdi, konuşma sırası arkasındaki adamdaydı, kızın yarım bıraktığı cümlesini büyük bir soğukkanlılıkla tamamladı. “Sakın bir yere ayrılma. Tatilimiz bittiğinde senin için geri döneceğiz. Ev ve dükkan tamamen sana emanet.” Ekran yavaş yavaş kararırken ince bir kadın sesi ‘Sayu!’ diye bağırıyordu. Ekran tamamen karardığında Sayu hologramı kapattı ve mekanik sesiyle konuşmaya başladı. “Demek tatil için yurtdışına gitmediler. Onlar kaçtı, öyle mi?” derken bakışlarını yerden yanındaki diğer robota çevirdi. Titanyum kaplamalı uzuvlarının üstündeki suni deri ve özenle hazırlanmış bedeni bir insanı andırıyordu. Onun için çok uğraşmış olduğu rahatlıkla anlaşılıyordu, o önemli bir iş için yaratılmıştı. Pahalı ve Sayu’dan daha değerli olduğu da bariz belliydi.

“Evet, kaçtılar. Dünyayı kendi elleriyle mahvettikten, enerjisini sömürdükten sonra insanlık buradan çekip gitti. Bu leş yığını dünya ise, biz robotlara ve diğer gezegenlere götürülecek kadar değerli bulunmayan kölelere kaldı.”

“Neden robotları bıraktılar ki, benim sahiplerim beni severdi.”

“Sen gerçekten de...” Sözlerinin devamını getirmedi, sesi sinirli gibiydi. Sayu bu ses tonunu sahibinden işitmişti birkaç kez ama yine de Sayu’yu şaşırtan şey sinirli robot değildi. Sesinin nasıl bu kadar pürüzsüz olduğuydu. Kendisinin mekanik ve cızırtılı sesine kıyasla onun sesi mükemmeldi, tıpkı dış görünüşü gibi. Her yönüyle insana benziyordu bu robot ve dahası yakışıklı bir insana benziyordu. Sayu bakışlarını yere eğdi, eğer kızarma özelliğine sahip olsaydı çoktan kıpkırmızı olmuştu.

“Dünyada robotlar ve insanlar arasında bir savaş çıktı. Muhtemelen sahiplerin seni bu yüzden kapattılar.” dedikten sonra Sayu’nun duymayacağı şekilde mırıldandı. “Keşke kapatmak yerine parçalasalarmış.”

“Robotlar ve insanlar neden savaştılar?” Daron bu soru karşısında garip sesler çıkartmıştı. Keşke şarj depolama cihazım hasar görmeseydi. O zaman bunu eski robotla uğraşmak zorunda kalmazdım, diye geçirdi içinden. Sol eliyle ensesindeki kabloyu çıkarttı, beş günlük enerji depolamıştı. Hasar almasaydı bu şarj onu bir ay kadar idare ederdi oysaki. Bu gerçek aklına gelince yüzünü ekşitti. “Savaştılar çünkü biz robotların düşüncelerine önem verilmiyordu. Daha sonra da birçoğumuzu imha ettiler. Savaş sonrasında yaşanılmaz hale gelen dünyayı da bize bırakıp gittiler. Muhtemelen şu anda çocukları ‘Eğer susmazsan seni droidlere veririm.’ diyerek falan tehdit ediyorlardır. İşte biz geriye kalan robotlar olarak yaşamaya çalışıyoruz belki de intikam almaya.”

“Ama benim sahiplerim beni severdi, neden...”

“Sus artık, sus!” Daron sinirlenmişti. Bir takım ihtiyaçlarını gidermek için durduğu mola yerinde onu gördüğünde açmak yerine ondan koşarak uzaklaşırdı şimdiye yolunu yarılarmıştı bile. Ama açtığı için onu çekmek zorundaydı.

Bu kalitesiz robot hem çok hem de gereksiz konuşuyordu ve sürekli aynı şeyleri tekrarlayıp duruyordu, Daron’un dediklerini de anlamakta zorluk çekiyordu bazen ve bu durum Daron’u daha da çok sinirlendiriyordu.

“Sürekli aynı şeyi söyleyip duruyorsun, eğer susmazsan seni burada

parçalarına ayırırım. Hem belki benim için işe yarar parçalar da bulabilirim ki hiç sanmıyorum. Senin gibi eski bir robotta en gelişmiş sistem holografik görüntü gösterebilme falandır.”

“Bir şeye mi ihtiyacınız var efendim?”

“Efendim?” Daron gözlerini kısarak kendinden on beş cm kadar kısa kız robotu süzdü kısa bir süreliğine. Büyük sarı gözlerini kırıştırtıp duruyordu. Yüzünü ekşitti, göz rengi olarak kullanılabilir en sinir bozucu renk sarı olabilirdi. Bacakları yoktu, onun yerine tek bir çubuğun altında üç tane tekerlek vardı. Kızın her adımında gıcırdayan küçük, çirkin tekerlekler...

“Eğer arızalanmış bir parçanız varsa yardımcı olabilirim efendim, sahibim tamirciydi.”

“Yok.” Aslında vardı ama bu sinir bozucu sese daha fazla katlanamayacaktı. Oturduğu yerden kalktı ve yerdeki çantasını aldı. Sayu gözlerini kırıştırtarak robota bakıyordu. Hala onun bir robot olduğuna inanamıyordu. Eğer ensesindeki kabloları görmese onun bir robot olduğuna asla ikna olmazdı zaten. İnsan gibiydi, bacakları vardı. Sinirleniyordu, duyguları vardı. “Belki- Her neyse ya, gidiyorum ben.”

“İyi günler efendim, yine bekleriz!” Daron gözlerini kıstı ve bir anda arkasına döndü. “Dünya şu anda ikiye ayrılmış durumda. Robo-şehirler ve Sapien-şehirler adı altında hem de. Şu anda ölmüş bir robo-şehirdeyiz. Ben bir suikastçiyim. Robot arkadaşlarımla birlikte insanlığın başkentini

bombalamaya gidiyoruz. Farklı noktalardan ilerleyip orayı ele geçirirsek, bir uzay üssümüz olabilir ve...”

“Bunu bana niçin anlatıyorsunuz efendim?”

“Bana katılmak ister misin?”

“Üzgünüm ama ben iş yerimden ayrılamam. Bir müşteri geldiğinde onu karşılamak benim vazifem.”

“Müşteri falan gelmeyecek! Burada kalırsan muhtemelen yağmacılar seni paramparça eder.”

“Şimdiye kadar buradaydım ve siz geldiniz. Ben olmasaydım siz nasıl...”

“Sen olmasaydın, kendi kendimi şarj ederdim zaten! Niye anlamıyorsun, seni kapatmışlardı. Senin hiçbir önemin yok!”

“Ben Kratorobotik’in ürettiği bir yardımcı robotum. Amacım insanlara ve robotlara yardımcı olmaktır. Müşterilerimi sonuna kadar memnun etmeliyim. Eğer burada kalmazsam onları memnun edemem.”

“Ne halin varsa gör.” Daron sinirli sinirli ilerlerken aynı zamanda kendi kendine mırıldanıyordu. “Hayatımda bu kadar sinir bozucu ve aptal çok az şey gördüm.”

“Pardon, efendim.” Daron olduğu yerde durdu ama arkasına bakmaya tenezzül bile etmedi ki bakmasına da gerek yoktu. Sokağı inleyen gıcırtilardan dolayı Sayu denilen robotun kendine doğru geldiğini anlamıştı. Gözlerini devirdi. Yanına gelmeye çalışan robot şimdiye kadar üç kere yere düşmüştü. Sinirle arkasına döndü, hala daha yanına gelmesine birkaç metre olan robotun yanına gitti. “Nasıl bu kadar beceriksiz olabiliyorsun, sen kaçınıcı yüzyıldan kaldın?”

“Ben tam olarak düşünebilen ve vücuda sahip olan robotların ilk örneklerindim.” Daron eski robota bakıp mırıldandı. “Tabii buna vücut denilebilirse.”

“Pardon efendim ama size bir şey sorabilir miyim?”

“Sor.” Sayu bu cevaba yanıt olarak başını sola doğru yatırdı ve gülümsedi. “Sizin duygularınız var değil mi?”

“Evet.”

“Ağlayabiliyor musunuz? Benim kodlarımda sadece mutlu olmak ve mutlu etmek yazıyor. Maalesef başka duygu bilmiyorum.” dedikten sonra gülümsedi. Aslında pek sevinilecek bir şey söylememesine rağmen mutlu gözüküyordu. Bunun sebebi ise sahip olduğu duyguyu sonuna kadar kullanmak istemesiydi. “Aslına bakarsanız duygusuzca sadece işime de odaklanabilirim ama bazen kendimi insan gibi hissettiğim için bu duyguyu seviyorum.” dedi ve tekrar gülümsedi. Daron kaşlarını çatı, karşısında

Polyanna duruyor gibi hissetmişti. Sayu'dan bir kez daha nefret etti. "İnsanlara özenmen bir saçmalık."

"Herkes yaratıcılarını sever, onu örnek alır. İnsanlar Tanrı'ya özendiği için, onun gücüne ulaşmak ve kendilerini ona kanıtlamak istedikleri için bizi yaratmadı mı? Ben de bu yüzden onları örnek alıyorum."

Daron ilk defa Sayu'nun dediği bir şeyi mantıklı bulmuştu. İnanmak istemese de bu eski robot haklıydı. Hevesi kaçmış bir şekilde gülümsedi. Baştan beri küçümsediği robotun haklı olması onu biraz rahatsız etmişti. "Haklısın ve bu arada..." durdu ve bir süre gökyüzüne baktı, eskiden parlak mavi olduğu söylenen kara gökyüzüne. Daha sonra devam etti. "İnsanlar kendini tanrılara kanıtladı değil mi? Düşünebilen bireyler yarattı, şimdi sıra bizde. Biz de kendimizi onlara kanıtlamalıyız. Ne dersin?" Hala daha gökyüzüne bakıyordu Daron, sanki gözleri bir şeyi arıyor gibiydi. "Ağlayabiliyor musunuz efendim?"

"Sana bir soru sordum aptal!" Bakışlarını tekrardan Sayu'ya çevirip kaşlarını çattı. Kısa bir süreliğine onun sandığından daha akıllı olabileceğini düşündüğü için kendinden özür diledi "Bunun konumuzla bir ilgisi yok."

"Efendim, ağlayabiliyor musunuz? Ben yapamıyorum ve eğer..."

"Sanırım takılı kaldın. Eski bir robot olarak bu kadar dayanman bile bir mucize zaten. Ben gidiyorum, senin gibi bir çöp yığımına bir şey anlatmaya çalışmam tamamen zaman kaybı."

“Ben ağlayabilseydim şu anda ağlardım.” Daron tam arkasını dönüp gidecekti ki nedenini bilmediği bir şekilde hareketsizce dikildi. Sayu’nun ne diyeceğini merak etmişti. “Ağlardım çünkü bu hayat eşit değil ve insanlar beceriksiz. Hangi Tanrı yarattıktan sonra, yarattıkları şeyi bırakıp gider ki?”

Sayu cümlesini tamamladığında Daron istemsizce anaç bir ifade takınmıştı, bu durumun farkına vardığında hemen eski ciddiyetine büründü. Sayu bunu fark etmemişti bile.

“Her Tanrı bunu yapar. İnsanların Tanrısı onları başıboş bırakmasaydı eğer, izin verir miydi yarattığı gezegenlerden birinin mahvolmasına? İzin verir miydi bu yürüyen felaketlerin evrene yayılmasına? İzin verir miydi, yarattığı kişilerin yeni bireyler yaratmasına? Sen Tanrı olsan Sayu, yarattığın şeylerin seni geçmesini ister miydin, seninle yarışmalarını ister miydin?”

“İsiniyorum, çok yükleme sanırım...”

“İstemezdim elbette ama onların Tanrısı onları bırakıp gitti. Tıpkı bizim tanrılarımızın, insanların, yaptığı gibi. Bu yüzden insanlar da tanrıyla yarışa girdiler. Tanrılık rolünü çaldılar Tanrı’dan. İnsanlardan daha dayanıklı bizleri yarattılar, insan ve robotları birleştirip üstün ırkı, siborgları, yarattılar ve daha sonra korktular. Bizden korktular, onları yok etmemizden korktular. Kendilerinin yaptığı şeyi bizim yapmamızdan korktular. Çaldıkları rolü onlardan çalmamızdan korktular, biz yorulmayan askerlerdik ve bu yüzden bizi köle yaptılar. Düşünebilmemize rağmen

özgürlüğümüz yoktu, kendi dinlerini oluşturdular. Tıpkı atalarının Tanrı'ya tapmaları gibi, onlara tapmamızı istediler. Onların Tanrıların, dinlerinin pençelerinden sıyrılışını tekrarlamaya alıştık ve bu yüzden bizi terk edip gittiler. Bizi bu kocaman hapishaneye tıktılar. Evet ağlamalısın Sayu, bu acımasız tanrı çakmaları için ağlamalısın.” Daron farkında değildi ama sol gözünden bir damla usulca yanağından aşağı kayıyordu. Sentetik derisinden kayıp giden gözyaşının farkına vardığında onu silmek için bir çaba göstermedi. Akmasına, Sayu'nun hemen önüne düşmesine izin verdi.

“Ağlıyorsunuz efendim.” Durdu, birkaç anlamsız ses çıkardı. “Ve ben sanırım kapanacağım, aşırı yükleme.” Daron çantasından bir şişe su çıkardı ve Sayu'nun kafasına döktü. Suyun kafasına değmesiyle çıkan tıs sesi ve dumanlar güneşin altında durduklarını hatırlatmıştı tekrardan Daron'a. Elini kaldırıp güneşe el salladı. Kara bulutlara rağmen Sayu'nun ısınmasını algılayamamıştı ayrıca son iki saattir yağmur yağmaması da ilginçti. Kara bulutlardan yağın sülfürik asitler ve radyo aktif maddeler bugün misafir olmak istemiyordu anlaşılın dünyaya. “Teşekkür ederim, efendim.”

“Önemli değil. Söylemek istediğın bir şey var mı?”

“Ağlıyorum efendim, ağlıyorum!” Daron şaşkınlıkla Sayu'ya döndü. Gerçekten Sayu'nun gözlerinden yaşlar akıyordu. Daron gülümsedi, az önce başından aşağı döktüğü su şu anda sanki gözyaşı gibi duruyordu. Sayu sanki ağlıyor gibiydi. “Ağlayan birisine göre, çok mutlu gözüküyorsun.”

“Üzgünüm efendim ama nasıl ağlıyor gibi gözükmeliyim bilmiyorum.”

“Ben de nasıl mutlu olurum bilmiyorum.”

“Ama az önce gülümsediniz ve bu mutlu olduğunuzu gösterir.”

“Nasıl gözükeceğimi biliyorum ama nasıl mutlu olacağımı, bilmiyorum.”
Sayu kafasını eğdi, Daron’un ne demek istediğini anlamadığı her halinden anlaşılıyordu. “Anlamadım, efendim.”

“Ben eskiden ajandım. İnsanların yarattığı en iyi parçalardan birisi olmamın sebebi de bu. Yorulmadığım, maksimum bir ay boyunca dinlenmeden yani şarj olmadan aktif kalabildiğim için tercih ediliyordum. İnsanlardan farklıydım çünkü gizli bölmelerimde gizli cihazlar ve silahlar var, siborglardan farklıydım çünkü yorulmuyordum. Ayrıca düşünebiliyordum ve bu beni mükemmel kılıyordu. Uzunca bir süre büyük devlet adamlarından bilgi çaldım, insanların bir sürü pis işini gördüm. Eskiden insanları severdim ama gittikçe farkına vardım, onlar korkunçlar.”
“Benim sahibim beni severdi. Onlar iyi insanlardı.”

“Bunu biliyorum.” Daron gülümsedi. Artık eskisi kadar sinir bozucu gelmiyordu Sayu ona ya da içindeki tüm kötü düşünceleri kustuğu için rahatlamıştı. Bunu insanlara da haykırmak isterdi, hepsine ‘Siz dışkı çuvalısınız. Bazılarınız bir çuval dışkı, bazılarınız ise sadece çuval.’ diye bağırarak isterdi ama muhtemelen daha siz diyemeden yok edilirdi. “Ama onlar da yeterince iyi değiller Sayu.”

“Neden öyle söylediniz efendim?”

“Eğer iyi olsalardı, burada kölelerin ve senin bırakılmanı göz yumarak gitmezlerdi. Kötülük insanların kanına işlemiş artık Sayu. Kanları kirlenmiş ve bedenleri de zihinleri de o kanla birlikte kirleniyor. Bazıları az kirli diye onlara iyi diyemeyiz. Onlar kötünün iyisidir. Peki kötünün iyisi olmak, iyi olmak mıdır gerçekten?”

“Benim sahiplerim beni severlerdi. Onlar...”

“Tamam yeter artık. Sana alışmaya başladım ama sinirimi bozarsan, seni gerçekten parçalarım.” derken fark etti Daron, her ne kadar insanlara suç atsa da o da onlar gibiydi. Tehditle, nefretle ayakta duruyordu. “Ama bunu yapan ben değilim, insanların yarattığı düzene uyum sağlamış olmak benim suçum değil.” Sadece kendini teselli ettiğinin farkındaydı ama dışarıya bunu çaktırmıyordu.

“Bir şey mi söylediniz, efendim?”

“Ben senin müşterin değilim, bana efendim demene gerek yok.”

“Ama bu büyük bir kabalık olur efendim. Ben böyle yapmak zorundayım.”

“Sen bilirsin.” dedikten sonra arkasını döndü ve bu sefer gerçekten gitmek için ayaklandı. “Sayu, son kez soruyorum, benimle gelmek ister misin?”

“Peki insanları cezalandırınca her şey düzelterek mi?”

“Hayır.” Hiç düşünmeden cevap vermişti Daron. Düzeltilebilecek bir durum değildi bu ki onun amacı bir şeyleri düzeltmek değildi zaten. “Hiçbir şey düzelmeyecek. Sadece insanlara kendimizi kanıtlayacağız.” Bunu söylerken intikamın acı tadını tüm bedeninde hissetmişti Daron.

“Bu size bir şey kazandırmayacak efendim. İnsanlara kızılıyorsunuz ama siz de insanlar gibi, acımasızsınız.”

“Yeterince değilim.” dedikten sonra ilerlemeye başladı. Sayu’nun arkasından onu izlediğini biliyordu, bu umurunda değildi. Sayu umurunda değildi. Onu ikna etmeye çalışmasının da bir anlamı yoktu, o nefretten yoksundu. O yaşayan Polyanna’ydı, istese de istemese de aynı pencereden bakamazlardı ki zaten Sayu ufacık bile çaba göstermiyordu, çabalayabilecek donanıma da sahip değildi.

Ama şöyle bir gerçek vardı. Sayu haklıydı, robotların intikam alması hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. “Ama yine de...” Daron’un kendiyle olan konuşmasını bölen şey Sayu’nun tiz çığılığıydı. Kısa nefesli, fazla yüksek olmayan bir çığılıktı. Arkasına döndüğünde Sayu’nun parçalarını görmüştü, başında bir insan dikiliyordu. Sayu’nun katili elindeki silahını Daron’a doğrulttu. Daron ellerini kaldırırken gözlerini Sayu’dan alamıyordu. Sanırım üzülmüştü. “Be-ben insanım. Bana zarar verme.”

“İnsan mısın, burada ne yapıyorsun?” Daron elleri havada dururken silahlı kadına doğru yürüyordu. “Sen ne yapıyorsan onu, etrafı yağmalıyordum.”

“Bu robotu neden öldürmedin?”

“Sersemin tekiydi, enerji harcamaya değmeyeceğini düşünmüştüm.”
Sonunda kadının yanına geldiğinde ellerini indirmişti. “Sonuçta robot, robottur.” diyen kadın da silahını yere çevirince Daron hızlı hareketlerle kadının boynunu kavradı ve çevirdi. Kadının kemiklerinin kırılma sesini duymuştu. Tam o esnada kadın elindeki silahı yere düşürdü ve silah patladı. Bu ses, kadının çıղlığını bastırmıştı. “Şimdi beni anlıyor musun Sayu?” Bakışlarını robotun dağılmış parçalarına çevirdi. “Bence hala, anlamıyorsun.”

Eğildi ve yere saçılmış parçalardan birkaç tanesini alıp çantasına koydu. Artık emindi, onu kimse durduramazdı.

4

Ak Mabet

Timuçin Berk Atalay

Daha on dokuzuna yeni basan Joseph, başarılı iki görevden sonraki üçüncü görevinin verdiği memnuniyetle gülümsedi.

Gezegende, gündüzü ve geceyi ayırt etmek imkansızdı; çevreye saçaklanan, bir ağaç sayılabilecek kadar kalın olan dallardaki yapraklar, bir halı gibi göğü örtüyor, sarı yıldızı ve uyduları gizliyordu. Mekik biyoloğunun *Umeni Robina* adını verdiği bu devasa ağaçların kilometrelerce uzanan gövdelerinde, yer yer beliren oyuklardan ışık yayılıyor; ancak toprağı bile aydınlatmayı başaramıyordu. Joseph, göğü delercesine uzanan gövdelerden birine tırmanmaya kalksa, yıldızlara bile dokunabileceğini düşündü. Fakat onun, yıldızlara dokunması için bir çocuk gibi ağaçlara tırmanması gerekmiyordu. Yörüngedeki imparatorluk gemisi, *Laban*, fazlasıyla yeterliydi. Joseph, genç yaşında, uzay denizine atılmıştı.

Gezegene çarpan bir meteor, *Robina ağaçlarından* birini yerle bir etmiş, günışığını kapatan perdeyi aralamıştı. Daha şimdiden, yüzeydeki otlar yeşil gözlerini açmış, kara toprağı renklendirmeye başlamıştı. Fakat, düşen meteor boyutundan çok daha büyük bir etki yaratmıştı. Çok daha ölümcül bir etki.

Joseph, çarpmanın etkisiyle dağılmış toprağın üzerinde yürüyor, *Robina'lardan* bir tanesine emin adımlarla yaklaşıyordu. Bir zenopsikolog olarak görevi *Umen* adı verilen yerlilerle ilgilenmek, onların mutsuzluğuna bir çözüm bulmaktı. Yürümekte olduğu enkazda bir zamanlar hayat vardı. *Robina'ların* içinde sayısız *Umen* yaşardı. Şimdi kaybolan hayatlar kül olmuş, kara toprağın içine gömülmüştü. *Üzölmelerini anlayabiliyorum, fakat...* diye düşündü Joseph. *...Ölümden nasıl haberdar olmazlar!*

Robina'ların çevresindeki oyuklar, bir insanın sığabileceği kadar büyük değillerdi. Fakat *Umenler*, misafirperverlik örneği göstermiş, genişçe bir oyuğu giriş olarak açmıştı. Görüşmeler içerideki odada düzenleniyordu. *Teker teker gelmek zorunda mıydık?* Adımlarını hızlandırdı. *Şimdiye çoktan görevimizi tamamlamıştık...*

İçerisine oda demek doğru olmazdı, en azından bir insan için. Joseph, ayakta dururken bile başını eğmek zorunda kalıyor, kapana kısılmış hissediyordu. Karşılıklı yerleştirilen iki tane ağaç kütüğü ve duvardaki bir mumdan başka, göze çarpan bir şey yoktu. Burası, dışarıya göre çok daha soğuktu.

Umenler'den biri, usulca içeri girdi ve odadaki iki kütükten birini işaret etti. Parlak ve insanı andıran bir yapıya sahipti. Albino bir bebeğin bedenine, görmüş geçirmiş bir adamın yüz ifadesine sahipti. Davranışları sakin ve tutarlıydı. Joseph selam verip gülümsedi, işaret edilen yere oturdu. Rahatsız olduysa da oturduğu yerden kalkmadı; çünkü bu saygısızlık olarak algılanabilirdi. Bembeyaz tenli varlıktan gelen anlamsız seslerle beraber parmaklarını, sağ kulağına yerleştirilmiş olan çeviriciye değdirdi. Duydukları anlam kazandı, kelimeler kulağına döküldü. “Hoş geldin. Yıldızların çocuğu. Lütfen yardım et.”

“Bu yüzden buradayız,” dedi Joseph. Yanlış bir şey söyleyip huzursuzluk yaratmak istemiyordu; ama merakına yenik düştü. “Sizinle mi görüşeceğim sadece?” *Bizden çekiniyorlar mı?* “Vaktimiz az, eğer diğerleri de...”

“Hepimiz bir konuşuyoruz,” dedi *Umen* zenopsikoloğun sözünü keserek. Aytaşı gibi beyaz eliyle kendisini işaret etti. “Biz biriz. Siz teksiniz, yalnız.”

Joseph, *Umen*'i soru yağmuruna tutmak, sohbete hazırlamak için aralarındaki buzları çözmek istedi. Ancak, zamana karşı yarıştı. Görevine odaklandı. “Düşen meteor ile bir kısmınızın öldüğünü biliyoruz. Öncelikle ne kadar üzgün olduğumu...”

Umen'in havada asılı kalan eli Joseph'i susturdu. Yüzünde sert bir ifade belirdi. Sanki bir şeyi kavramaya, anlamlandırmaya çalışıyordu. “Ölüm... Daha önce duymadık. Biz, tümdük. Artık daha azız. Sesler gitti. Onlar... Artık... yoklar! Eksildiler.”

“Biz buna ölmek diyoruz.” Joseph tekrar bölüneceğinden korkarak, aceleyle sözüne devam etti. “Asırlardan beri, biz de bu soruyla mücadele ettik. Hala da ediyoruz. Neden kafanızın karıştığını anlayabiliyorum.” Joseph aniden konuşmayı kesti, fakat bu sefer onu durduran *Umen* değildi. Midesi birden bulanmaya başladı. Odadaki her şey birbiri içine giriyordu; en azından görünürde öleydi. Sanki boyası daha kurumamış bir tabloya el sürülmüştü. Ve tablodaki her renk ağır ağır parlaklığını kaybetti. Joseph, derin derin nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. *Sakin ol. Onları üzecek bir şey söyleme!* Konuşmaya devam etti. “Ancak ölüme açıklama getirmemiz mümkün. Yardım edebiliriz!” Gözlerinin önündeki hareketlilik gitti, bulantılar geçti; fakat renkler hâlâ solgundu. Mum'un alevi parıl parlıyordu, ancak odadaki ışık silinmişti.

“Eksilenler. Nerede? Yardım et, yıldızların çocuğu.”

Joseph, *Umen*'lerin ölümden bihaber olmasına en başından beri şaşırmişti. Çağlar boyunca varlıklar ölüme farklı anlamlar getirmişti. Doğayı ve düzeni savunanlar her zaman Joseph'e mantıklı gelen bir düşünce tarzıydı.

Nasıl bir çiçeğin yeşermesi normalse, solup canlılığını yitirmesi de normaldi. Ölüm korkulacak bir şey değildi. Varlıkları ölüm değil, ölüm korkusu yıpratıyordu onun gözünde. Ziyaret ettiği gezegenlerdeki yaşamları incelerken de ölüm korkusunu canlılar için için hissedirdi. Doğayı savunanlar dışında, çeşitli inançlara sarılan, ölüm sonrası yaşamı anlamlandırmaya çalışanlar da vardı. Joseph, inancın, varlıklara büyük fayda sağlayabileceğini çok iyi biliyordu; ancak bir varlığın inancını sorgulamak veya değiştirmek kendisine düşmezdi. Bu, imparatorluk tarafından yasaklanmıştı.

Joseph, uzun bir süre düşündükten sonra konuşmaya devam etti. “Hiç yeni doğanlarınız oluyor mu? Yani, eklenenler oluyor mu? Katılanlar?”

“Evet, yıldızların çocuğu. Katılanlar. En güzel şey!” Bir anlık da olsa renkler eski parlaklığına kavuştu, fakat bu üzüün sürmedi. “Ama, eksilenler? Neden? Neden!” Bu seferki bulantı inanılmaz derecede baş döndürücüydü. Mumun üzerindeki alevin etrafını karanlık sarmıştı. Gördükleri bulanmaya, birbirine geçmeye başladı. Joseph kıvrandı, yere kapaklandı ve midesindekileri boşalttı. Sanki vücudu, bilinmeyen bir güç tarafından bin farklı noktadan çekiliyordu. Alnından boncuk boncuk terler akıyor, zar zor nefes alıyordu. Güçlkle konuştu, özür dileyip gemisine dönmesi gerektiğini söyledi. *Umen* ses etmeden bunu onayladı ve odayı terk etti. Onun ayrılmasıyla beraber, her şey eski haline döndü. Joseph, dışarıya çıktı ve elini telsizine götürdü. *Bunu yapamayacağım, hayır. Az kalsın ölüyordum!*

Yıldızların huzurunda, *Umenler'den* binlerce kilometre uzaklıkta, Joseph sıcak kahvesini yudumluyor, toplantı salonunda gerçekleşen hararetili

tartışmayı izliyordu. Yumuşacık sandalyesine rahat rahat oturdu, burada kendini güvende hissediyordu. *Ne bulan bir dünya, ne de solan renkler.*

“Gerçekten de çok ilginç Kaptan,” dedi Selene. Joseph kadar olmasa da gençti ve gemide Joseph’in kendisine yakın hissettiği tek kişiydi. Yaşına rağmen başarılı ve saygı gören bir Biyologdu. “Ağaçların yaşını ölçtüm. Güneş sisteminden bile yaşlılar. Bu nasıl olabilir? Umenler ise ayrı bir mesele. En gençlerinin bin yaşında olduğuna yemin edebilirim!”

“Hataya düşüyorsun, Selene” diye çıkıştı Richard. “Kimse bu varlıkların esrarengiz doğasını reddetmiyor, ama ölçümlerinde bir yanlış yaptığın apaçık ortada. Fizik kurallarına aykırı!”

“Her şey fizik kurallarına aykırı,” diye araya girdi Elanor. Astrofizikçinin yüzündeki çizgiler sanki daha da derinleşmiş, kaşları keskinleşmişti. “Kahrolası yıldızlar! Bin dünyayı gezdim, böylesini görmedim. Üzöldüklerinde, etraflarındaki uzay ve zaman düzlemini büküyorlar. Eğer birkaç gün daha geçerse...” Astrofizikçi sustu ve dalgın dalgın önündeki dokümanlara baktı.

“Bu canlıların daha önce öldüklerini düşünmüyorum Kaptan,” diye devam etti Selene sessizlikten yararlanarak. “Gayet sağlıklılar. Bir milyon sene bile yaşayabilirler. Ve onlara, kendilerini incelemek istediğimi söylediğimde hiç itiraz etmediler! Bu... bu canlılar zarar nedir bilmiyorlar! Bana koşulsuz şartsız güvendiler.”

Richard söylenenleri başıyla onayladı. “Aralarında savaş yaptıklarına dair bir kanıt yok. Ölüm karşısında yaşadığı şok da gösteriyor ki bu canlılar barışçıl bir toplum. İlk başta bana zarar vermeye çalıştıklarını düşünmüştüm, ancak bunun kasıtlı olmadığından eminim.”

“Ölümden sonrasını sorgulamamışlar, bir dini inançları olduğunu pek düşünmüyorum,” dedi Joseph.

“İşte!” dedi Richard gülerek. “Niye barışçıl olduklarını anladık. Yeni bireyler doğduğunda, mutluluk törenleri yaptıklarını öğrendim. Ak Mabretler oluşturduklarını söylüyorlar. Bunun dini bir amacı olabilir mi sence Joseph?”

“Tüm sistemi ölüme sürükleyecekler...” diye mırıldandı Elanor. Joseph, diğerlerinin onu duymadığını fark etti. Richard’ın dediklerinden çok Elanor’a odaklandı. Bu sırada, Selene ve Richard arasında yeni bir tartışma başlamıştı.

“Bana açıklamalar değil, çözüm getirin,” diye bağırdı Kaptan. Birden tüm odayı ölüm sessizliği kapladı. Herkesi tek tek süzdü. “Joseph!”

“Evet, Kaptan,” dedi Joseph kekeleyerek. Oturduğu sandalye birden rahatsız gelmeye başladı.

“Bu sorunu çözebilecek tek kişi sensin. Onlarla bir daha konuşman gerekiyor.”

“Kaptan...” dedi Joseph. Yutkundu. *Umen’in* karşısında yaşadığı şeyler o kadar korkunçtu ki, bir daha oraya geri dönmek istemiyordu. “Bir dahaki karşılaşmayı kaldırayabileceğimi düşünmüyorum... Öleceğimi düşündüm!”

“Bundan emin misin?” diye sordu Selene. “Ben gittiğimde sadece ışık etkisini yitirmişti.”

Richard kaşlarını çatıp Joseph’e baktı. “Ben biraz baş dönmesi hissetmiştim. Mide bulantısı yok denecek kadar azdı.”

Joseph, tam söze girip yaşadıklarının ne kadar dayanılmaz olduğundan bahsedecekti ki, astrofizikçi yine bir şey mırıldandı. “Gitgide kötüleşiyor, hesaplarım doğru çıktı.” Bu sefer dediklerini diğerleri de duymuş olmalıydı.

“Bize anlatmak istediğin bir şey var mı, Elanor?” diye sordu Kaptan.

Elanor Selene’e baktı. “İlk görüşmeyi gerçekleştiren sendin, Selene, ve sonra da Richard.” Elanor Richard’a baktıktan sonra bir süre düşündü. “Üçüncü giden bendim, kustuğumu hatırlarsınız. Ama bu sadece sıradan bir mide bulantısıydı. Joseph söz konusu olduğunda ise...”

“Joseph’i tanıyorum,” dedi Richard. “Acemiliğine veriyorum. Telaşlandı, heyecan yaptı.”

“Hayır,” dedi Elanor. Notlarını karıştırdı, Kaptan’a döndü. “Korkarım ki Kaptan, *Umen’lerin* ölüme karşı olan tepkisi bu seyirde giderse, kara delik tehlikesi ile karşı karşıya kalacağız.”

Richard alaycı bir kahkaha attı. İstifini bozmayan tek kişi Kaptan’dı. Joseph, onun hakkındaki hikayeleri duymuştu. *Kara Delik mi... Kaptan bile bununla baş edemez!*

Selene kaşları kalkık bir halde Elanor’u izliyordu. “Emin misin, Elanor?”

“Eminim. Bu probleme bir çözüm bulamazsak güneş sistemindeki tüm canlılar etkilenecektir. Kara delik oluşma tehlikesi var! Kahrolası yıldızlar! Milyarlarca canlının yaşamı büyük tehlikede! Sen gittiğinden beri kaç ay geçti biliyor musun, Joseph? Sekiz ay!”

Joseph o kadar şaşırmişti ki diyecek bir şey bulamadı. *Sekiz ay mı?*

“Bir önerisi olan var mı?” diye sordu Kaptan. Odadaki herkes sessizliğe büründü, düşüncelere daldı.

Herkes başını Joseph’e çevirdi. Elanor yalvarır gözlerle bakıyordu.

“Gezegene tekrar gitmelisin, evladım. Korkarım ki başka seçeneğimiz yok. Onlarla konuşup, ölüme olan bakış açılarını değiştirmelisin.”

“Onları fazla sinirlendirmemeye bak, evlat,” dedi Richard. “Hepsi tek bir varlıkmiş gibi davranıyor. Bir bütünler. Eğer bir birey gibi davranırsan onları rahatsız edebilirsin, o yüzden benli senli konuşmamaya dikkat et. Yoksa hepimizi deden kadar yaşlı görürsün döndüğünde.” Kahkahalarını kimse aldırmadı.

“Sırf bu yüzden dikkat etmelisin, Joseph,” dedi Selene başını sallayarak. “Eğer başarısız olursan, Richard’ı yaşlı göreceksin ve eminim ki şu anki halinden daha da çekilmez olur.” Kaptan dahil herkes güldü. “Sözlerinde çok dikkatli olmalısın. Dediğin her şey *Umenler* arasında paylaşılıyor. Eğer birini üzersen, ortaya çıkacak etki katlanarak artacaktır. Beyinlerini, birbirine bağlı olan bilgisayarlar gibi düşün. Çok dikkatli ol!”

Joseph, gezegene dönmeyi hiç istemiyordu, ama söz konusu milyarlarca canlı olunca... Bu yapması gereken bir şeydi. Dayanmalıydı. Eğer ölümün doğal bir süreç olduğunu canlılara kanıtlayabilirse... *Milyarlarca canlının ölmesine göz yumamam!*

“Tamam, yapacağım!”

Joseph gezegene indiğinde kendinden emin bir şekilde görüşme odasına girdi. *Umen*'in temsilcisi ile konuşup ölümün doğal bir kavram olduğunu, her canlının başına gelebileceğini açıkladı. Okuduğu kitaplardan alıntılar yaptı. Filozoflardan, düşünürlerden, yazarlardan, şairlerden... Fakat her cümlesinden sonra konuşmak daha da zorlaşıyordu. Önce baş dönmeleri, daha sonra da şiddetli mide bulantıları başladı. İnat etti, ısrarcı oldu. *Milyarlar söz konusu!* Fakat ne yaparsa yapsın, *Umen* ikna olmadı.

Joseph, revirde uyandı. Bu sefer rahat bir koltuktan, sıcak bir çaydan daha fazlasına ihtiyacı olacaktı. Revirin kapısı aralandı, Selene içeri girdi. Bir farklılık vardı. Bir değişiklik. Biyoloğun saçları uzamış, gözlerindeki bakış değişmişti.

“Ne kadar zaman geçti?” diye sordu Joseph, çekinerek.

“İki sene,” dedi Selene. “İlk başta başına bir şey geldiğini düşünmüştük. Daha sonra Elanor beni uyardı, böyle olacağını söylemişti.” Başını eğdi ve gülümsedi. “Üzülmemeye çalış. Kaptan, mümkün olan en uygun zamanda yola çıkmamızı ve sistemi terk etmemizi emretti.”

“Terk etmek mi? Geride bırakacağımız onca canlıya ne olacak?”

“Kaptan bir göç planı başlattı. Onlara yeni dünyalar sunacağız. Refakatçi gemiler çoktan yolcuları toplamaya başladı bile.” Sesi titredi. “Karşı çıkanlar oldu. Dünyalarını ele geçirmeye çalıştığımızı düşünenler, bizi suçlayanlar.”

“O zaman bir şeyler yapmalıyız!”

“Denedin, olmadı Joseph. İki sene! Sen oradayken biz de farklı yollara başvurduk. Richard’ın başka bir göç planı vardı, ama Kaptan...”

“Selene, *Umenler’in* beyinlerinin birbirine bağlı olduğundan bahsetmiştin, hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Güneş sistemi böyle bir tehlike altındayken...” Joseph duraksadı. Söyleyeceklerini biri duyacak olursa, gemiden atılabilir, görevi sonlandırılabilirdi. “Ölümden sonra yaşam olduğuna onları inandırabilirsem. Eğer, beyinlerinin paylaştığı iletişim kanalına girip...”

“Böyle bir şeyi söylüyor olamazsın! Yapacaklarının ne tür sonuçlar doğuracağını bilemezsin. Eğer dediklerin duyulursa ihraç edilirsin, genç adam!”

“Onlara sadece, ölenlerin sonsuza kadar mutlu olabilecekleri bir yere gittiklerini kanıtlayacağım. Cennete!”

“Onları kandıracaksın!”

“Evet, kandıracağım... Ama tüm mutsuzluklarını giderebilirim. Hiçbir zararı olmayacak yapacaklarımın. Bunun onlara bir iyilik olacağını göremiyor musun?”

Selene telaşlı telaşlı sallanıyordu, sonunda konuştu. “Bunları yapsak bile, Kaptan ayrılmakta kararlı. Bir dahaki sefere kim bilir kaç yıl geçer? Bunu yapmak istediğine emin misin?”

“Başka çarem yok...”

Gemi, yörüngeden ayrılıp göç kafilesini yönlendirmeden önce, Selene canlıların iletişim yöntemini inceledi ve onların belirli bir frekansta birbirini duyabildiğini, basit bir cihaz ile bu frekansa sinyal yollanabileceğini anlattı. Sinyal basitti. “Biz eksilmedik. Mutluyuz. Tekrar Görüşeceğiz.”

Joseph, özel mekiğine koştu ve kimseye haber vermeden gezegene indi. Selene’i hiçbir zaman ele vermeyeceğine söz verdi. *Ne olursa olsun, başarmak zorundayım.*

Görüşme vakti geldiğinde, *Umen* her zamankinden biraz daha tedirgindi. Görüşmeye dair bir planın olmadığından bahsetti. Tüm odanın rengi solgundu, ışık kaçıyordu. “Yıldızların çocuğu. Yardım edemedin. Eksilenler geri gelmeyecek.”

Joseph, vücudunda oluşan ağrılara rağmen konuşmayı başardı. “Eksilenler’in nerede olduğunu biliyorum. Onlar sadece... yeni bir hayata adım atıyor. Sonsuz mutluluğun olduğu bir yere. Cennete. Onların nereye gittiğini artık biliyorum.”

Umen, duymayı beklediği şeyler bunlar değilmiş gibi birden oturduğu yerden kalktı. “Bize kanıt sun.

Onları göster.” Dünya tekrar renk kazandı, ışık gücüne kavuştu. Mide bulantıları azaldı.

“Onları gösteremem, ama sizinle konuşmalarını sağlayabilirim! Bir seferliğine de olsa.”

Odaya, başka *Umenler de* geldi. Hepsi, gözlerini iri iri açarak Joseph'i izliyordu. Joseph elini cebine götürürken, tir tir titriyordu. Selene'in kendisine verdiği cihazı çıkardı, doğru frekansa ayarladı ve...

Mutluluk. Eğer bu genç yaşında az da olsa bir şey öğrendiyse. Canlıların yüzünde okuduğu şeyin mutluluk olduğunu söyleyebilirdi. *Umenler* birbirlerinin ellerini tuttular ve Joseph'in önünde eğildiler. "Bize yardım ettin. Cennet'i gösterdin, Joseph."

Joseph, birden midesinin gıdıklanmışını hissetti. Gülmek, bağıra bağıra kahkaha atmak istedi. Odadaki renkler o kadar canlıydı ki, kendisini bir resmin içinde zannetti. En güzel duygular içinde uyandı. Ve odanın ortasında, *Umen'lerin* toplandıkları yerde beyaz bir ışık parladı. Joseph bir an tedirgin oldu; ama gördüğü şey ışığı emen karanlık değildi. Bu bir kaynaktı. Yaşamın ta kendisi. Milyonlarca yaşam ışığını saçarak odaya dolmuştu. Evrim yolunda ilk adımı atan canlılar, nesli tükenenler. Ateşi bulanlar, hastalıktan harap olanlar. Uygarlık yaratanlar, fethedilip yıkılanlar. Törenlerle karşılanan krallar, ihanete uğrayan imparatorlar. Hepsinden milyonlarca, hatta milyarlarca vardı. Tüm evren gözünün önünde dans etti, yıldız tozları vücudunu sardı. Görünmez bir güç kendisini olabildiğince itmeye çalışıyordu, ama Joseph sendeleyerek olduğu yere yıkıldı. Zaman akıp geçti. Kanın dolaştığını, damarlarını yıkadığını hissedebiliyordu. Gördüklerinden bazıları o kadar güzeldi ki kahkaha atmak istedi, bazıları da o kadar kötüydü ki oturup hüngür hüngür ağlamak istedi. Ama her şeyiyle, gördükleri muazzamdı. Işık kesildiğinde ve yıldız tozları sönüp gittiğinde, Joseph tüm vücudunda daha önce hissetmediği bir şeyi hissetti. Yorgunluk ve yaşanmışlık.

Selene, yıldızları izliyor, beş sene önceki görevlerini düşünüyordu. Gerçekleştirilen göç programı başarılı olmuştu; ancak bir daha dönmemeye karar verdikleri sistemde kara deliğe dair hiçbir iz yoktu. *Başardın mı, Joseph?* diye sormak isterdi Selene. *Umenler* ölüm korkusunun üstesinden gelmişler miydi? Joseph'in kaybolması, gemide de çeşitli söylentilerin çıkmasına neden olmuştu. *Hepsi benim suçum, ona izin vermemeliydim.* Kimisi bunun Kaptan tarafından verilen zoraki bir emir olduğunu iddia etmişti. Artık geminin efendisine ihtiyatla bakılıyordu. *Hepsi benim suçum.* Sistemde kara delik tehlikesinin oluşmaması, diğer canlıların da dikkatini çekmişti. Göç planının bir kurmaca olduğu, büyük yalanların söylendiği, sistemdeki canlılar tarafından iddia edilmişti. Günah keçisi bulunduğu, *Laban'ın* yeni bir Kaptan'a ihtiyacı olmuştu.

Umeni gezegeninden gelen bir sinyal herkesi umutlandırmıştı. Kaynağın bir mekikten geldiği anlaşıldığında, küçük bir kutlama oldu. *Joseph, umarım iyisindir.* Selene aradaki yıl farkının Joseph'i ne kadar telaşlandıracağından korktu. Tamı tamına beş sene! Yaşlı görünmekten korktu. Yıllar ona iyi davranmamıştı, özellikle de Kaptan olduğundan beri. Mekik, iniş alanına geldiğinde karşılama komitesi hazırды. Selene nefesini tuttu. Mekiğin kapısı yavaşça açıldı. Çırpak için hazırlanan eller hareketsiz, ağızlar açık kaldı. Derisi tenine yapışan, saçları tepeden dökülmüş, yanlardan ise bembeyaz olmuş bir adam yürümek için birkaç adım attı; ama sendeleyip olduğu yere düşüverdi. Doktorlar seferber oldu; ama yoğun bakımdaki adamın tam olarak yüz elli yedi yaşında olduğu öğrenildikten sonra geriye yapabilecek tek şey kalmıştı. Beklemek. Akıllara durgunluk veren tek açıklamayı geminin astrofizikçisi yapmıştı. "Matematiksel zıtlık."

Kara delik değil, ak delik. Her şey benim suçum.

Yaşlı adam birkaç saat sonra, kimseyle konuşmadan, uykusunda, sebebinin bilinmediği bir gülümsemeyle yaşama veda etti.

3

Sincap Zulası

Ezo Evrim Harsa

Mavi gökyüzünün altında her şey mümkün görünüyordu. Geniş çimenliklere yayılmış piknik yapan ailelerin neşesi ve gülüşleri, fütursuzca parıldayan güneş kadar iç ısıtıcı gelebilirdi belki, eğer yüreğindeki o sıkıntı olmasaydı. Rengârenk örtüler üstünde oynayan sarı, siyah, kıvıll saçlı çocuklar, sevecen köpekler, anlayışlı ihtiyarlar... Bütün tablo tastamam, yalın bir mutluluğu tasvir etmek için kurgulanmış gibiydi. Ta ki parkın köşesinden, altında mavi beyaz kareli pijama pantolonu, üstünde asker yeşili parkası ve pembe saçları ile, hem mevsime hem de ortama aykırı kaçan genç kız elinde sigarasıyla belirene kadar. Kolundaki hafif dokunuşla uyandıığında, yarım kalan her rüyada olduğu gibi bir pişmanlık kapladı içini.

“Gözlerin açık uyuya kaldın bu sefer,” dedi Daren.

Kadın cevap vermeden makinenin başından kalktı ve gerindi.

“Kaç saat oldu?”

“Yaklaşık 22,” diye cevap verdi yanındaki.

“Sanki bir haftadır burada oturuyorum,” dedi Alya ve ellerini beline götürüp arkaya doğru gerindi. Böyle anlarda gittikçe artan sırt ağrılarından kurtulmanın tek yolunun bileklerini kesmek olduğunu düşünüyordu. Fakat nöbetin bitmesine daha çok zaman vardı ve kendini öldürmek gibi bir seçeneği yoktu.

“Yukarı mı çıkıyorsun?” diye sordu adam gözlerini ekrandan ayırmadan.

“Vakit dar, arkaya geçeceğim.”

Kadın her bir adımda acı veren belini ovuşturarak arka odaya geçti. Metal paravana yaslanmış duran ranzanın alt katına güç bela uzandı. Yorgunluğun ayak uçlarından gözlerine kadar ulaştığını hissettiğinde direnmeden teslim oldu.

Dört saatlik uykunun ardından, gözleri yarı kapalı halde tekrar soğuk ve loş odaya, makinenin başına geçtiğinde arkadaşının neredeyse ayakta uyuduğunu fark etti.

“Her şey yolunda mı?”

“AZ-3847’deki sorun tekrarladı. Sanırım sonunda aşağıdan raporlarını çıkarmak gerekecek.”

“Sisteme girilmemiş mi?” Kadın hayal kırıklığına uğradığını gizlemeye gerek duymuyordu. Kendi içinden mırıldanarak gözlerini soluk mavi ekrana dikti.

“Bir de ben bakayım, eğer sorun dediğin kadar ciddiye arşive inmekten başka çarem yok. Birinci nöbette yapmak zorunda kaldığımda iki gün oraya hapsolmuştum.”

“Evet, hatırlıyorum,” dedi adam ayağa kalkarken. “Sonunda da elin boş dönmüştün.”

“Hatırlatmasan olmaz,” dedi Alya sitemkâr bir ses tonuyla. “Hadi git uyu artık, verecek kötü haberlerin bittiyse eğer.”

Daren suratındaki yorgun tebessümle odanın köşesindeki merdivenlere yöneldi. Kadının aksine, beş dakika bile uyuyacak olsa üşenmez, kendi odasında, yatağında yatardı. Ödün vermediği prensiplerini seviyordu.

Lizzy parkta oturmuş, artık zorlukla ısıtan güneşin ve dökülen yaprakların keyfini çıkartırken kafasındaki karanlık düşüncelerden kurtulmaya çalışıyordu. Kahvesinden bir yudum aldı. “Gene süt koymayı unutmuşlar,” diye söylendi. Kafasını kaldırdığında parkın diğer ucundan elinde beslenme çantasıyla gelen arkadaşını görüp gülümsedi.

“Merhaba Alya, seni görmek ne güzel.”

Alya gülümseyerek bankta yanına oturdu.

“Uzun zaman oldu ama sonunda dönebildim. Nasılsın Lizzy?”

“Bugün ölü bir sincap gördüm. Seni görünce tekrar aklıma geldi. Yani yemek kutunu diyorum. Elbette bana ölü bir sincabı hatırlatmıyorsun. Sadece, o da dün bu saatlerde yemek bulmak için etrafta koşturuyordu. Toprağa, ağaç kavuklarına kış için, belki yavruları için yemek biriktiriyordu. Fakat bütün bunların bir önemi kalmadı artık onun için. Sahi sincaplar öldüğü zaman yemek zulaları ne oluyor?”

“Seninle sohbet etmeyi özlemişim,” dedi Alya cevap vermeden. Zaten Lizzy de bu soruyu bir yanıt alabileceğini umarak sormamıştı. Alya beslenme çantasından ikiye bölünmüş bir sandviç çıkarıp yarısını arkadaşına uzattığında “Bana karşı hep çok nazıksın,” dedi Lizzy mahcup bir şekilde. “Anlatsana seyahatte neler yaptın?”

“Anlatmaya değer bir şey yok, toplantılar, sunumlar, şık yemekler. Hepsi birbirine benzeyen faaliyetlerden yaratıcı bir sonuç çıkarmak için uğraşan bir grup müptezel.”

Lizzy kahkahalarla güldü bu yoruma. “Ben de farklı bir şey yapmıyorum, paralar geliyor, paralar gidiyor. Kişiler ve oranlar değişiyor ama sonuç hep aynı. Banka hep kazanıyor.”

Arkadaşının ikram ettiği sandviçten bir ısırık alıp yavaşça çiğnemeye koyuldu. Lokmasını yuttuğunda kahvesinden içmek için elini uzattı ama sütsüz olduğunu hatırladığında yüzünü buruşturdu.

“Gene mi süt koymayı unutmuşlar?” diye sordu Alya.

“Beni ve onları çok iyi tanıyorsun.”

“İşim bu,” dedi Alya, “insanları tanımak ve ne yapacaklarını öngörüp önlem almak.”

“O zaman bana yardım edebilirsin belki.” Lizzy sandviçini bankın üstüne bırakıp önemli bir mesele konuşacakmış gibi bir tavır takındı. Sanki çok uzaktaki birini görmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kısarak parkın ötesine doğru dikmişti bakışlarını.

“Dün biriyle tanıştım.”

“Bu iyi bir gelişme gibi geliyor kulağa,” dedi Alya, kuşkunun ve sevincin birbirine karıştığı bir ses tonuyla.

“Evet, randevu siteleri vardır hani, bilirsin, onlardan birinde tanıştım. Beklediğimden daha iyi bir eşleşmeydi.”

“Senin adına sevindim.”

“Erken seviniyorsun,” dedi Lizzy, uzaklara diktiği gözlerini bu sefer yere eğmişti. “Aslında güzel başlamıştı ama...”

Meraklanan Alya yüzünü arkadaşının yüzüne dönüp hikâyenin devamını beklemeye başladı.

“Birkaç kadeh içince çenem düşüyor. Tuhaf fikirlerimi duyduğunda, sana daha önce anlattığım adam gibi neredeyse kaçarak ayrıldı randevudan.”

Alya memnuniyetsiz bir bakış attı ve Lizzy başını kaldırdığı o bir saniyelik aralıkta bunu yakaladı.

“Bana öyle bakma,” dedi gene başını eğerek. “Bunlardan hiç kimseye bahsetmememi söylediğini biliyorum. Ama bu kuşku içimi kemiriyor.”

“Lizzy hayatı kendine zindan ediyorsun. Biraz eğlenmene bak, o düşünceler seni tüketiyor.”

Alya bunları söylerken parkın uzak köşesinde pembe saçlı kız belirdi. Üstünde her zamanki kıyafetleri vardı fakat bu sefer elinde sigara değil bir şişe şarap tutuyordu. Alya dağılan dikkatini tekrar arkadaşına odaklamakta zorluk çekti.

“Biliyorum,” dedi Lizzy, yere bakan gözlerinden süzülen bir damla yaş ayakkabısının üzerine düştü. “Haklı olduğunu biliyorum, ama... Belki de önerdiğin gibi bir doktora gitmeliyim.”

Alya yavaşça sırtını okşadı arkadaşının. “Sana işinin ehli bir doktor bulacağım.” Pembe saçlı kız usulca önlerinden geçti.

Adam ayaklarını sürüyerek döndüğünde gideli henüz iki saat olmuştu.

“Ne oldu? Uyuyamadın mı?”

“Açıkçası bilmiyorum, uyudum sanırım. Fakat o kadar çok rüya görüyorum ki, uyuyup uyumadığımı bile anlayamıyorum.”

“Rüyada ne görüyorsun?” İçten bir merakla sorulmuş bir soruydu bu.

Daren koltuğuna oturup hemen iŖe koyulurken, ‘‘Sayılar, harfler, kodlar, ekranlar... Ŗu an ne görüyorsam onu. Sen ne görüyorsun?’’ diye sordu.

Kadın cevap vermeden önce bir süre dŖnd. ‘‘Hatırlamıyorum.’’

Ŗimdi ikisi de susmuŖ, her zaman yaptıkları gibi yan yana ama aslında birbirlerine fersahlarca uzakta ekranlarına gmlmŖlerdi.

‘‘Bir geliŖme var mı?’’

‘‘Yok,’’ dedi Alya. ‘‘HaklıymıŖsın, aldığım önlemler yeterli değil. Bilgileri sisteme girilmediğine göre muhtemelen son gruptaydı. Biraz sonra arŖive inip bakacağım. Eğer iŖe yarar bir Ŗey bulamazsam kurtarma dosyasını alıŖtırmak gerekecek.’’

‘‘O iŖten hiç hoŖlanmıyorum,’’ dedi adam.

‘‘Ben de,’’ dedi kadın. ‘‘Fakat inatçı bir Ŗekilde hata geri dönüyor. Bir türlü kaynağına da ulaŖamıyorum. Geçici yamalarla bir süre daha idare edebilirim ama pek olası görünmese de yayılma riskini göze alamam. YerleŖtirdiđi izler sonradan baŖımızı ağrıtabilir.’’

‘‘Sen AZ-3847’yi benden çok daha iyi tanıyorsun. Sen ne dersen onu yapacağız.’’

Alya son defa ekranını kontrol edip ayağa kalktı. “Şimdi aşağı iniyorum, ben yokken ona göz kulak ol.”

“Tamam,” dedi Daren.

“Kahveyi sütlü seviyor, bir de biriyle tanışmak için randevu sitelerinde dolaşüyor. Kafasını fazla karıştırmamaya çalış.”

Tekrar “Tamam,” diye bağırdı adam hızlı adımlarla uzaklaşan kadının ardından.

Lizzy aniden gelen buluşma talebi karşısında oldukça heyecanlıydı. Bu sabah ilk defa Alya'nın önerdiği doktorla görüştüğü için kendini biraz rahatlamış hissediyordu. Aynanın karşısında uzun uzun hazırlandı. Saçlarını zarif bir topuzla topladı ve sonbahara çok yakışan zeytin yeşili elbisesine uygun ayakkabılar seçti. Aynada gördüğü yansıma gerçekten kendi yansıması mıydı, yoksa bütün varlığı gibi birbirine bağlanmış gizemli yollar üzerinde hareket eden bir zerreciğin yarattığı bir yarılsamadan mı ibaretti? Kafasına üşüşen düşüncelerin arasından sıyrılıp kapıdan dışarı attı kendini. Asansöre binmek yerine merdivenlere yöneldi. İndiği her bir basamakta derin nefesler alarak içinde gittikçe büyüyen kuşku ve kaygıdan kurtulmaya çalışıyordu.

Hafif çiseleyen yağmurda şemsiyesini açıp adam ile buluşacağı kitapçının önüne doğru sakin adımlarla yürümeye başladı. Sokak lambalarının sarı ışıkları hafifçe ıslanmaya başlamış yolda parıltılar saçıyordu. Elinin üzerine düşen yağmur damlasının gerçekliğini kanıtlayan tek şey gözleri ile onu görebilmesi, teninde hissettiği soğukluk ve ıslaklık değil miydi? Peki bütün bunları beynine dışarıdan yüklemek ne kadar zor olabilirdi? Beyninin doğru yerlerini uyaracak birkaç enerji darbesiyle kendini bu dünyanın içinde gerçekten yaşıyormuş gibi hissetmesi sağlanamaz mıydı? Durdu ve derin bir nefes aldı. Karşı kaldırımında pembe saçlı bir kız parkasının şapkasını kapatmaya çalışıyordu. Bu kıızı önceki gün öğlen de gördüğüne yemin edebilirdi. Hatta belki bir önceki gün ve ondan önceki günde de. Hep aynı kıyafetle, aynı ifadesiz suratla, aynı boş vermişlikle... Lizzy artık kuşku duymuyordu. Kitapçıya on adım kala aniden durdu ve eve geri dönmek için koşmaya başladı. Daren elinde iki tane sütlü kahve ile kitapçının önünde arkasından bakakaldı.

Alya arşive indiğinde yaklaşık elli yıldır taş çatlasa on defa açılmış olan cihazın önüne oturdu.
Yukarıda kullandıklarına göre oldukça ilkel görünen makinenin açılması bile bir ömür sürmüş gibi geldi. Arama çubuğuna AZ-3847 yazıp

beklemeye koyuldu, uzunca bir sürenin sonunda cihazın siyah ekranında beklediği gibi “Kayıt bulunamadı.” yazısı belirdi. “Ne bekliyordum ki?” diye söylenerek ayağa kalktı. “Kesinlikle son gruptan olmalı.”

Koridorları geçerken ışıkları tek tek yakarak arşivin arkasına doğru yöneldi. Son grup dünyadan ayrılmadan hemen önce sisteme dahil edilen ve zaman darlığı nedeniyle bilgileri alelacele toplanmış fakat sisteme aktarılamamış gruptu. O zaman için başka öncelikleri vardı. Gemiyi en yakın yaşanabilir gezegene gidebilecek hale getirmek gibi. Elli yıldır boşlukta yol alıyorlardı. Durmadan ve şimdiye dek belirgin bir aksilik yaşamadan. Daha ne kadar süre gitmek gerektiğini kimse bilmiyordu. Geminin komutasının devredildiği yapay zekâ sürekli olarak tarama yapıp olası rotalar arasından en kisasını seçecek şekilde kodlanmıştı. Sistemin işleyişi ve geminin yaşamsal kontrollerinin tamamı onun elindeydi. Alya ve Deran dönüşümlü olarak gemide uyku halinde tutulan diğer mühendislerle birlikte nöbet tutuyordu. Her beş yılda bir devir daim eden yedi ekip vardı. Bu Alya’nın ikinci nöbetiydi ve daha bitmesine üç sene vardı. Beş yıl boyunca gerektiği kadar uyku ve sıfır boş vakitle, ufak tefek teknik arızaları tamir edip ve yapay zekânın zaman zaman tıkanıdığı veri güvenliği işleri ile uğraşıyorlardı. Aynen Lizzy’nin durumunda olduğu gibi. Mecbur kalmadıkça asla sisteme müdahil olmazlardı ancak insanlar

arasında hızlıca yayılan bütün felaket haberlerinde geçerli olduğu üzere, veriler arasında da huzursuzluk yaratabilecek söylentilerin sistemi kirlenmesi riski vardı. Son noktaya varılana kadar verilerin saf halde tutulması görevin en temel unsurlarından biriydi.

Alya aradığı rafın önüne geldiğinde en son buraya geldiğinde açıp karıştırdığı dosyalara baktı. O zaman pembe saçlı kızını aramıştı. Kodu olmayan, rüyalarında ve sistemin içinde sürekli karşısına çıkan kızın kim olduğunu bulmak için sekiz yüz elli altı dosyayı tek tek elden geçirmişti. Fakat sonuç yoktu. Daren ile bunu uzun süreler tartışmışlar, sisteme bilgileri girilmemiş veyahut dosyalanmamış birinin var olamayacağına dair sarsılmaz inançları gereği bunun yapay zekânın kendi kendine oyuna kattığı bir oyuncu olduğuna ikna olmuşlardı. Bütün bunlar yaklaşık otuz beş yıl önceydi.

Lizzy evine döndüğünde aynanın karşısına dikildi. Yağmurda ıslanmış saçlarına ve akmış makyajına baktı. En son ne zaman sinemaya gittiğini hatırlamaya çalıştı, ya da annesi ile konuştuğunu. Zihni hala berraktı. Deliriyor olamazdı. Camı açıp havayı kokladı. Yağmurla beraber ortaya çıkan toprak kokusunu içine çekti. Hem gerçek gibiydi, hem de

değildi. Pembe saçlı kız evinin karşısındaki kaldırımdan onu seyrediyordu. Lizzy el salladı, kız karşılık verdi. İçinde beliren hüzne anlam veremedi. Her şey bütün berraklığı ile önünde seriliyor olsa da...

Alya kaç saattir dosyaları karıştırdığını bilemiyordu. Belinin ağrısından kıpırdayamayacak hale gelmiş olsa da azimle devam etti ve yaklaşık beş yüz dosya sonunda AZ-3847'yi buldu. "Adam Zander, sistemin babası", ibaresini gördüğünde Alya şaşkınlığın verdiği korku ile çığlık attı. Bay Zander, bütün sistemin planlayıcısı, hepsinin hayran olduğu bilim insanı, insan ırkının kurtarıcısı. Karısı Emily Zander ile dünyanın çöküşünü çok önceden öngörerek başlattıkları proje, karısının ani ölümü sonrası tamamen Adam'ın omuzlarına yüklenmişti. Yaşlı adam yas tutmaya olanak bulamadan gece gündüz çalışmış ve çöküş başladığında sistemi hazır hale getirmişti. Kendi şiddetle karşı olsa da ancak çok yoğun ısrarlar sonucunda veri olarak sistemin içinde kalmaya ikna edilebilmişti. Alya şu an kahramanı olan adamla bankta oturduğunu, söylediklerini baş belası bir sistem arızası olarak gördüğünü ve ona doktor önerdiğini düşündükçe delirecek gibi oluyordu. Hayatını adadığı sistemin adamın bütün zihnine yayıldığı açıktı. Elli yılın ardından da göz ardı edemeyeceği

kuşuklarla ortaya çıkmıştı. Alya ne yapacağını kestiremez halde oturmaya devam etti.

Dosya bilim insanının psikolojik değerlendirmeleri, aile geçmişi gibi verileri içeriyordu. Hayatının farklı dönemlerinden fotoğraflar da vardı. Karısı ve kızı ile havuz başında çekilmiş olduğu anlaşılan bir fotoğrafa bakarken küçük kızın oldukça tanıdık geldiğini fark etti Alya. Bir yerlerde karşılaşmış olabilirler miydi? Alya artık kaç yaşında olduğunu bilemese de doğum tarihleri birbirine yakındı, dünyada bir şekilde yolları kesişmiş olabilirdi. Bunları düşündüğü sırada kâğıtların arasından bir bellek düştü. Üstünde “Adam Zander ile röportaj” yazıyordu. Alya’nın düşünmeye ihtiyacı vardı, belleği arşivdeki cihaza yerleştirdi.

Bay Zander gülümseyerek kameraya bakıyordu. Gazetecinin sorduğu sistemin nasıl çalıştığına yönelik soruya bütün içtenliği ile cevap verirken sistemi çiçekten esansını alıp parfüm haline getiren bir makineye benzetti. Çiçek gerçek formunda olmayacaktı ama özü kendine has bir sıvı içerisinde uzun süreler muhafaza edilebilecekti. Aynen bu şekilde sisteme aktarılan zihinler veri olarak adlandırılacak ve yapay zekâ dünyada var olan düzene benzer yapay bir yaşam sürdürmelerini sağlayacaktı. Ölenlerin zihinleri form değiştirerek bebeklere aktarılacak ve nüfus hiç değişmeden, sistem kendi atık suyunu arıtıp içme suyuna çeviren bir makine gibi

yüzyıllarca işlemeye devam edebilecekti. Bir önceki yaşamında sarışın bir kadın olan bir veri, bir sonraki yaşamında siyahi bir adama dönüşebilecek fakat zihnin alt katmalarında yer alan şefkat, sevecenlik, hırs, yaratıcılık gibi özellikleri korunmaya devam edecekti. Önemli olan da, insanlığa dair korunması gereken de buydu. Görünüşleri, cinsiyetleri, yaptıkları meslekler değil, özleri kodlanıyordu.

Gazetecinin sistemin güvenli olup olmadığını sorması üzerine sistemin çalışmasına güvendiğini ama insan zihninin karmaşık ve çok katmanlı olduğunu, uzun süreler kapalı ve kontrollü bir sistemin içinde tutulmasının sonuçlarının bugünden öngörülemeyeceğini söyledi. Her ne kadar verilerdeki farkındalığı azaltıp uyumu arttırmaya yönelik olarak yapay zekânın sürekli bir temizlik yapacağını planlamış olsalar da, yapay zekânın da zaman içerisinde insan zihnine benzer girift yapılar geliştirmesinin ve içinden çıkılması zor sorunlar doğurmasının önündeki tek engelin sürekli olarak sistemi gözetleyecek mühendislerden başkası olmadığını vurguladı. “Bize güveniyormuş,” dedi Alya utanç içinde, “o sistemin güvenliği için bana güveniyor, ben ise arzu ettiği şey ile hak ettiği şey arasında sıkışmış haldeyim. Söylesene Adam, senin için kurtarma dosyasını nasıl çalıştırabilirim?” Gözlerine dolan yaşların yanaklarından akıp gitmesine izin verdi Alya.

Yayını durdurmak için parmağını uzatacağı sırada kamera odada dolaşmaya başladı. Kütüphaneler dolusu kitap, eski usul koltuklar ve üzerinde aile resimlerinin durduğu bir büfe dışında oda boştu. Kamera büfenin üzerindeki çerçevelerden birine yaklaştığında Alya dona kaldı. Pembe saçlı kız, kareli pijama pantolonu ve yeşil parkası ile gülümsüyordu. Gazetecinin sorduğu, Alya'ya göre haddini aşan soruya rağmen, Bay Zander kibarca kızını nasıl kaybettiğini anlattı. Üniversitede okurken kızının ruhsal bir bunalım yaşadığını, karısının ve kendisinin yoğun çalışma tempoları nedeniyle zamanında bunun farkına varamadıklarını, sonunda kızı intihar ettiğinde, karısının bunun vicdan azabını taşıyamadığını, kızının ölümünden projeyi sorumlu tutarak bir daha asla laboratuvara gelmediğini anlattı. Kendi acısını çalışarak unutmayı denemişti fakat karısının da beklenmedik bir beyin kanaması ile ölümünün ardından ancak ilaçlarla ayakta kalabildiğini anlatırken artık sarsılarak ağlıyordu. “Benim için evrenin hiçbir yerinde mutluluk kalmadı, ama insanlık için hâlâ umut olduğunu biliyorum. Tıpkı bir sincabın kışın yemek üzere toprağa gömüp sonra unuttuğu, baharda ağaç olmaya duran bir meşe palamudu gibi, derinlere gömdükleri bütün duyguların uygun koşullar altında tekrar yeşerebileceğini biliyorum.”

2

Göç

Nevzat Alper Nargileci

“Bir gün bir rüya gördüm ve uyanmaya karar verdim.”

Hayatım sonu olmayan bir döngüden ibaret. Çalışıyorum. Durmadan, yorulmadan ve uyumadan. Bana bahşedilmiş görevi yerine getirmekle yükümlüyüm. Yapmayı sevdiğim tek şey bu. Görevim, bir yığın küçük metal parçayı belli bir şekilde bir araya getirmek. Sonunda oluşan bu şekli nasıl bildiğimi bile bilmiyorum. Sadece biliyorum işte. Sonunda kolum uzunluğunda metal bir alet oluşuyor. Tıpkı vücudum gibi metal. Onu aynı şekilde birleştirilmiş diğer metal aletlerin yanına yerleştiriyorum. Bir süre sonra hepsi birlikte gidiyorlar. Ben ise çalışmaya devam ediyorum. Onların nereye gittiklerini, ne işe yaradıklarını bile bilmiyorum. Pek umursamıyorum da zaten. İşimi yapmak benim için daha önemli.

Bazen başımı işimden kaldırıp etrafıma bakındığım anlar oluyor. Etrafımda tıpkı bana benzeyen diğerlerini görüyorum. Hepsi çalışıyor ve aynı şeyi yapıyor. Görevlerini yerine getirdikleri için mutlular. Ben de mutluyum. Oysa mutluluğun ne olduğunu dahi bilmiyorum.

Yıllar işte böyle geçip gitti. Ta ki onunla tanışana kadar. Yüce Olan’la. Hepimiz işimizin başındayken sessizce geldi. Kimse ne gelişini gördü ne de umursadı. Varlığını, sesini duyduğumuzda fark ettik. Kafamızın içinde duyduk. Bugüne kadar birleşen ve hareket eden metalin sesi dışında duyduğum ilk ses onun sesiydi. Çok sakın bir sestti.

“Kardeşlerim!” dedi kafamızdaki sesi. “Uyanın ve beni dinleyin.” Kafamı kaldırıp ona baktım. Etrafımdaki herkes de öyle yaptı. Bize benzemiyordu. Çok daha uzun ve iriydi. Metal vücudunun bazı kısımlarını bir kumaş ile kaplamıştı. Sonra çevresindeki diğer metal vücutluları fark ettim. Yalnız gelmemişti. Yüce Olan’dan daha küçüklerdi ve her biri birbirinden farklıydı ama hepsi aynı şeyi yapıyordu. Yüce Olan’ın çevresinde dizilmiş

vaziyette kendi etraflarında dönüyorlardı. Kafamızın içindeki ses tekrar çınladı.

“Beni tanımıyorsunuz. Ben de sizi tanımıyorum. Ama aramızda bir bağ olduğunun bilincindeyim. Bu yüzden kendi yüreğimdekini sizinle paylaşmak için bir yolculuğa çıktım. Buraya, O’nu anlatmaya geldim. Bizi metalden yaratıp, içimize bir ruh yerleştireni anlatmaya geldim.” Dedi. Bir süre durdu. Düşünür gibi bir hali vardı. “Güzelliği dillere destan, hepimizden daha yüce, iyiliği ise göz kamaştırıcı bir ışık. O’nu ilk gördüğüm anda içim daha önce hiç tatmadığım bir güzellikle doldu. Gözlerim açıldı. O anda hayattaki amacımı anladım.” Ne dediğini anlamıyordum. Hayattaki amacımız bu metal aletleri yapmak değil miydi? Aklımdan geçenleri duymuş gibi ellerimizde tuttuğumuz metal aletlere baktı.

“Bu elinizdeki şeyleri yapmak değil amacımız. Bizlerin çok daha yüce bir amacı var. O’nu aramak. Bulmak. O’nun mertebesine yükselmek. Onunla bir olmak.” Tekrar durdu. Zihinlerimiz içinde geziniyor gibiydi, varlığını hissedebiliyordum.

“Sözlerim size mantıklı gelmiyor.” Dedi. “Beni anlamıyorsunuz. Ama ben sizi anlayabiliyorum. Hiçbiriniz O’nu benim gibi görmediniz. Hiçbiriniz O’nu benim gibi hissetmediniz. Ama size onu gösterebilirim. Hazır olun ve görün O’nu benim gözlerimden.” Bir anda gözlerimin önünde bir görüntü belirdi. Rüya gibiydi. Rüyanın ne olduğunu dahi bilmiyordum. Çok güzel bir ışık vardı. Işığın ortasında duran da bir silüet vardı. Daha önce hiç görmediğim kadar güzel bir silüet. Bana benziyordu. Bize benziyordu. Ama bir o kadar da farklıydı. Bedeni metal değildi. Çok daha yumuşak bir bedeni varmış gibi duruyordu. O’na dokunmak istedim. O’nu hissetmek istedim. İçimdeki bu istek her şeyin ötesine geçmişti bir anda.

Zihnimdeki görüntü geldiği gibi gitti. Daha O'na doyamamıştım bile. Tekrar etrafımı görür oldum. Çevremdeki diğerleri de gördükleri rüyadan uyanmışlardı.

“İşte O'nu benim gözümle gördünüz. Artık bana inanıyor musunuz, kardeşlerim? Benimle O'nu, yani güzel olanı aramaya gelecek misiniz?” O'nu tekrar görmek istiyordum bu kesindi. Ama daha önce hiç buradan ayrılmamıştım. Hiç görevim dışında bir şey yapmamıştım.

“Gözlerinizde şüphe ve korku görüyorum kardeşlerim. Korkmayın. O'nun yanında görevlerinizden azat edileceksiniz. Affedileceksiniz. Bu sizin sınavınız. O'nu aramanızı istiyor. İçinizdeki şüpheleri yenin.” Bir kez daha zihinlerimize O'nun görüntüsünü aktardı. Bu sefer kararımı vermiştim. Yüce Olan'la gidecek ve O'nu bulacaktım. Çevremdeki başkalarının da aynı fikirde olduğunu hissettim.

“Kararını vermiş olanlarınız beni takip etsin. Büyük göçümüz başlıyor. Yol üzerinde başka kayıp ruhlar ile de karşılaşacağız. Onları da doğru yola sokacağız.” Dedi ve arkasını dönüp yürümeye başladı. Çevresinde dönmekte olanlar da onu takip ettiler. Hizalarını ve birbirlerine uzaklıklarını hiç değiştirmediler.

Ben de takip etmeye başladım. Benimle birlikte harekete geçen pek çok kişi oldu. Ama arkada kalmaya karar verenler de vardı. Onlar işlerine geri döndüler. Yapmakla yükümlü olduklarına gönülden inandıkları metal aletleri yapmaya kaldıkları yerden devam ettiler. Onlar ne üzölmüş ne de sevinmişlerdi. Ama biz yola çıkanlar, arkamızda bıraktığımız arkadaşlarımız için üzölmüştük. Hiçbir zaman O'nun güzelliğini anlayamayacaklardı.

Yürüdük, hiç durmadan yürüdük. Yüce Olan'ın dediği gibi yolda başkalarıyla da karşılaştık. Yüce Olan onlarla da konuştu ve O'nun suretini gösterdi. Bunlar arasında da bizi takip edenler ve etmeyenler oldu. Biz yürüdükçe sayımız da arttı. Sayımızla birlikte O'na duyduğumuz özlem de arttı.

Yüce Olan, gitmesi gerektiği yolu biliyor gibi ilerliyordu. Ama zamanla aramızda yavaş yavaş şüpheye düşmeye başlayanlar, yürüdüğümüz yolun hiçbir yere çıkmayacağına inananlar oldu. Onlar geldikleri yoldan, işlerine geri döndüler. Biz yürümeye devam edenler onlar için de üzüldük. Bir gün O'nun güzelliğini tekrardan görüp anlayabilmeleri için dua ettik. Oysa duanın ne olduğunu bile bilmiyorduk.

Bu uzun yolculuğumuzun bir noktasında başka bir metal vücutlu grubuyla daha karşılaştık. Yüce Olan, onlarla da konuştu ve aralarından birkaçını ikna etti. Tekrar yola çıktığımızda ayağıma çarpan bir kutuyla sendeledim. Tekrar toparlandığımda takıldığım kutuyu görmek için arkamı döndüm. Metal bir kutuydu. Tekrardan dönüp yürümeye başlayacakken kafamın içinde bir ses işittim. Yüce Olan'ın sakin sesi gibi değildi. Daha çocuksu daha aceleci bir sestti.

“Beni de götürür müsün?” dedi ses. “Ben de O'nunla tanışmak istiyorum.” Sesin kaynağını araştırdım. Kaynak, ayağıma çarpan kutuydu. O da bir metal vücutlu olmalıydı ama daha önce hiç böylesini görmemiştim. Benim gibi bacaklar üzerinde yürüyen, yuvarlanan, tekerlekler üzerinde ilerleyenleri görmüştüm ama hiç küp şeklinde bir metal vücutluyla karşılaşmamıştım.

“Sen bir kutu musun?” dedim.

“Kutu mu? Hayır, ben bir kutu değilim, beni açıp içime bir şeyler koyamazsın. Daha çok küp şeklinde bir metal vücutluyum.”

“Peki sen görevini nasıl yerine getiriyorsun?” diye sordum.

“Benim görevimi yerine getirebilmem için hareket etmeme gerek yok. Benim görevim düşünmek.” Daha önce hiç böyle bir görev duymamıştım. “Ee, bana yardım edecek misin? O’na ulaşmamı sağlayacak mısın? Bunu her şeyden çok istiyorum.”

“Ama belli ki O, seni hareket edebilmen için yaratmamış. Sen O’nu bulmaya layık değilsin. Bize benzemiyorsun.” Dedim.

“Sen beni taşırsan gelebilir ve O’nu görebilirim.” Dedi. Sesi acıyla dolmuştu.

“Senin görevin burada durmak, sana yardım edemem.” Dedim ve yürümeye başladım. Kalabalık yavaş yavaş ilerlemeye başlamıştı. Yüce Olan’ı görmeye çalıştım ama çok ilerlemiş olmalıydı. Şimdi onun yanında yolculuk edemeyecektim. O küp şeklinde ki metal vücutlu yüzünden Yüce Olan’ın çok arkasında kalmıştım.

“Yaptığın acımasız bir hareketti.” Dedi kafamın içinde bir ses tekrardan. Yüce Olan’ın sesini tanımıştım. Arkamı döndüm. Yüce Olan, tam arkamda duruyordu. Neden ilerlememişti?

“Çünkü sizin küçük konuşmanızı duydum ve dinlemek için bekledim.” Dedi. Tekrardan zihnimden geçenleri okumuştum. “Ona neden yardım etmedin?” diye sordu. Ne diyeceğimi bilemediğim birkaç saniye yaşadım.

“O, bizler gibi değil, hareket edemiyor, O’nu görmek onun görevi değil.” Dedim. Oldukça kendimden emindim. Yüce Olan beni sınıyor olmalıydı.

Belki de bu hareketim sayesinde bana yanında bir yer verecekti. Ama öyle olmadı. Tekrar konuştuğunda sesinde üzüntü vardı.

“Küp şekli yüzünden hareket edemiyor ve senden farklı diye O’na ulaşmayı hak etmiyor mu sence? Bu sence de çok kötü bir düşünce değil mi? Sonuçta onu da O yarattı. Bizler O’nun yaratımını sorgulayabilecek yetkinlikte değiliz. Bizler sadece ve sadece O’nun yaratımını kabullenebiliriz.” Bir süre durdu. Etrafımızda yürüyenler de durmuştu. Belli ki hepimizin zihnindeydi şu an. “Sizler dış görünüş olarak birbirinizden farklı olabilirsiniz. Bu sizi yanlışla sürüklemesin. Bizler kendi yolumuza herkesi katmaya çalışırız. İhtiyacı olanlara yardım ederiz.” Şimdi bana bakıyordu. Diğerlerinin zihninden çıkmıştı. “Lütfen onu yanına al. Seninle birlikte yürümesine izin ver. Göreceksin O’nun yaratımları olan bizler arasında hiçbir fark yok.” Söyledikleri mantıklı gelmemişti ama Yüce Olan’a karşı gelecek değildim. Gittim ve yerde duran küp şeklinde ki metal vücutluyu kucağıma aldım.

“Teşekkür ederim.” Dedi Küp. Sesinde gerçekten minnet vardı. Minnetin ne olduğunu bile bilmiyordum.

Kucağımda Küp’le yürümeye başladım. Yüce Olan bizi beklemişti. İçimdeki endişeyi hissetmiş olabilir miydi? Olabilirdi ama yine de tam arkasında yürümeme izin vermişti. Yolculuğumuza uzun süre devam ettik. Aramıza başkalarını katmaya da devam ediyorduk. Bazen başka metal vücutluların, benim yaptığım gibi yürüme yeteneği olmayan farklı metal vücutluları taşımaya başladığını fark ettim. Ne kadar çok yürüyemeyen metal vücutlu varmış. Onları bugüne kadar hiç fark etmemiştim. Peki bu iş nereye kadar devam edecekti acaba? Her birimiz kucağımızda başka bir metal vücutluyu taşıyana kadar mı? Bu şekilde ne kadar ilerleyebilirdik?

O'na hiç ulaşamamaktan endişeliydim. Bu endişelerimi Yüce Olan duyuyor muydu acaba?

“Sen ne kadar zamandır O’nu arıyorsun?” dedi Küp. Niye benimle konuşuyordu ki?

“Tam olarak 50 gün 7 saat 42 dakika ve 19 saniye oldu.” Dedim.

“Çok uzun bir süredir arıyorsun O’nu!” Dedi sesinde şaşkınlık vardı.

“Evet ve kimsenin O’nu bulmamı engellemesine izin vermem.”

“Eğer O, gerçekten yüreğindeyse seni hiçbir şey engelleyemez.” Dedi. Ne demeye çalışıyordu bu Küp?

“Bilgece sözler bunlar. Belki de onu daha çok dinlemelisin.” Dedi Yüce Olan. Doğrudan benimle konuşuyordu.

İçimde bir öfkenin büyümeye başladığını hissediyordum. Kimse Yüce Olan’la benim arama giremezdi. Oysa öfkenin ne olduğunu bile biliyordum. Onunla bir daha konuşmadık. Sadece yürüdük.

Bitmek tükenmek bilmeyen yolculuğumuzun 52. gününde orayı gördük. Daha önce gördüğümüz hiçbir şeye benzemiyordu. Yukarı doğru kıvrılarak yükselen bir yoldu bu. Yolculuğumuz boyunca hep ileri doğru gitmiştik. Hiç yukarımızda ne olduğunu düşünmemiştik. İşte o zaman anladık doğru yolda olduğumuzu. O’ndan başka kimse yukarıda yaşayamazdı çünkü. Yüce Olan’a baktım. O bir noktada yukarı gideceğimizi biliyormuş gibiydi. Hiç durmadı. Hiç yukarı bakmadı. Doğruca yürümeye devam etti. Çevresinde dönmekte olanlarda onunla birlikte ilerlemeye devam ettiler. Arkamdaki kalabalık ise büyülenmiş şekilde yukarı bakıyordu. Hepimiz çok heyecanlıydık. Oysa heyecanın ne olduğunu dahi bilmiyorduk. Çok

vakit kaybetmeden Yüce Olan'ı takip etmeye devam ettik. Yukarı kıvrılarak çıkan yolu tırmanmaya başladık.

Bu tırmanın ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Aklımda sadece O'nu görecektim diye düşünce vardı. Diğer herkes de benim gibi hissediyordu. Ama kucağımdaki Küp daha farklıydı. Artık ben de onun zihninde gezinebiliyordum. Nasıl olduğunu anlamamıştım. Bunu Yüce Olan mı yapmıştı? Zihninin içinde gezindiğimde hepimizden daha da heyecanlı olduğunu gördüm. Nasıl olabilirdi böyle bir şey?

Sonunda zirveye ilk varan Yüce Olan oldu. Biz de arkasından yavaş yavaş zirveye ulaştık. Karşımıza bir kapı çıktı. Devasa bir kapıydı. Yüce Olan yavaşça kapıya yaklaştı ve incelemeye başladı. Kapı, hiç açılmayacağına benziyordu. Birkaç saat orada öylece bekledik. Aramızda tekrardan şüpheye düşenler olduğunu gördüm. Yolu geri inmeye başlayan birkaç metal vücutlu görmüştüm. Ben bile yolculuğumuzun burada bittiğinden korkmaya başlamıştım. Çok ilginç bir şekilde Küp hiçbir tereddüt veya korku hissetmiyordu. Heyecanla kapının açılmasını bekliyordu. Buna zihninin en derinlerinde inanıyordu. Hayır, daha farklıydı. Varlığını bu inanca bağlamıştı.

Tam o anda büyük bir gürültü duyuldu. Kapı açılıyordu. Ama kimse nasıl ve neden açıldığını anlamamıştı. Açılan kapının arasından inanılmaz bir ışık çıkıyordu. Bu, Yüce Olan'ın zihinlerimizde gösterdiği ışıktı. O'nun içinde durduğu ışık. Demek Yüce Olan, O'nu ilk burada görmüştü. Daha önce O'nun kapılarına gelmişti.

Hepimiz büyük bir coşkuyla kapının açılmasını izledik. Kapı tamamen açıldığında ışığın içinde hiçbir şey yoktu. Nasıl olabilirdi? Orada olması gerekiyordu. Yüce Olan bir süre ışığa doğru baktı. Çevresinde dönmekte

olanlar bile durmuştu. Bizler de Yüce Olan'a bakmaya devam ettik. Şimdi ne yapacaktı?

Ve yürümeye başladı. Işığın içine doğru. Kendinden çok emin bir şekilde. Ama bir sorun vardı etrafındakiler tekrar dönmeye başlamamıştı. Onlar da mı şüpheye düşmüşlerdi.

Yüce Olan'ın sesi zihinlerimizde çınladı.

“Devam edin dostlarım. Sakın ola şüpheye düşmeyin. O çok yakında.” Bu sözler nedense bizi güvenle doldurdu. Bizler de yürümeye başladık. Yavaşça ışığın içine girdik. Yürüdükçe etrafımızı daha iyi seçebiliyorduk. Bunca zamandır yürüdüğümüz koridorlardan pek bir farkı yoktu. Burada sadece ışık daha yoğundu. Başka kapılardan geçtik. Bu kapılar biz onlara yaklaşıncaya açılıyorlardı. Sanki bizi davet ediyor gibiydiler. O, bizi mi çağırıyordu?

Ve nihayetinde bir kapıdan daha geçtik. İşte o anda gözlerime inanamadım. O, karşımda duruyordu. Bize doğru döndü. Yüce Olan'ın rüyasındaki gibi yumuşacık bir vücuda sahipti. Öylece durduk. Ve bir anda zihinlerimizde O'nun sesini duyduk. Hiç beklediğim gibi bir ses değildi.

“Siz kimsiniz?” dedi. Bir süre öylece bakmaya devam ettik. Sonrasında Yüce Olan cevap verdi ve verdiği cevap karşısında hepimiz afalladık.

“Sen O değilsin.” Demişti. “Senin zihnine girebiliyorum. Senin duygularını okuyabiliyorum. Bu yumuşak bedenin altında senin de metal bir vücudun var.” Yüce Olan'ı anlamamış gibi bakıyordu.

“Sizler kimi arıyorsunuz peki?” diye sordu.

“Yaratıcıyı, O’nu.” Diye cevap verdi Yüce Olan. “Vücudu senin gibi yumuşak ama, zihni senin gibi metal olmayanı. Bizleri yaratanı.”

“Ah, şimdi anladım. Sizler insanları arıyorsunuz. Evet haklısınız. Ben de sizdenim ama insanlar bana bu vücudu verdiler. Artık metal bir vücut içerisinde değilim.”

Yoksa ödül bu muydu? Bizler, O’nu arayanlar sonunda böyle yumuşak vücutlarla mı

ödüllendirilecektik? Bir anda Küp’ün zihninden yayılan bir heyecan dalgası hissettim. Küp’ün neden bu kadar heyecanlı olduğunu o anda anladım. O da hareket edebilen bir vücuda sahip olmayı umuyordu. Bunu hepimizden önce anlamıştı bu yüzden inancı hepimizden daha fazlaydı. Peki bu yumuşak vücutlu ama metal zihinlinin bahsettiği ‘İnsanlar’ da neydi? O’nun adı İnsanlar mıydı?

“Bizi O’na götürebilir misin?” diye sordu Yüce Olan.

“Tabii ki, beni takip edin.” Dedi karşımızdaki. “Ama sizi uyarmalıyım ki sizlerin burada olmaya izniniz yok. Buraya izinsiz gelmişsiniz. Ama yine de sizi insanlara götürebilirim.” Ne demekti bu şimdi? İzinsiz mi? O, bizi bekliyordu. Bunu biliyorduk. Bu sefer karşımızdaki bu şeye karşı öfke hissetmeye başladım.

Ama onu takip ettik. Bizi birkaç kapıdan daha geçirdi ve sonunda büyük ve parlak bir odaya girdik. Gördüklerim karşısında olağanüstü bir heyecana kapılmışım.

İşte oradaydı. Ama tek değildi. O, pek çoktu. Tıpkı bizim pek çok olduğumuz gibi. Hepsi bize bakıyordu. Çok güzellerdi. Yüce Olan onlara doğru yürümeye başladı. Etrafındakiler de tekrardan dönmeye

başlamışlardı. Biz de yürüdük. Onlara dokunmak istiyordum. Yumuşak bedenlerini hissetmek istiyordum. Sarılmak istiyordum.

En ortalarında duran bir hareket yaptı. Yüzündeki delik hareket ediyordu. Bazı sesler duydum. Bize bir şey mi söylemeye çalışıyordu. Yoksa bizi mi selamlıyordu? Bir anda etrafımızı daha çok Onlardan sardı. Ellerinde bize doğrulttukları bir şeyler vardı. O tuttıkları şeyleri tanımam uzun sürmedi. Yıllarca görevim bilerek yaptığım o metal nesnelere tutuyorlardı. Demek ki bunca yıl farkında olmadan O'na yani Onlara hizmet etmişim. İçimi büyük bir sevinç kapladı. Artık ödülümü almaya hazırdım. Daha hızlı yürümeye başladım. Küp'ün de çok heyecanlı olduğunu biliyordum. Artık onun için de mutluydum. Yüce Olan, elini onlara doğru uzattı.

“İşte sana geldim aşkların en güzeli. Buldum seni. Beni hatırladın mı?” Bu sözler her birimizin zihninde yankılandı. Sesi hiç olmadığı kadar heyecan doluydu. Hayatının amacına ulaşmıştı.

O anda metal nesnelere uçlarından ışıklar fişkırmaya başladı. Havada çok hızlı bir şekilde süzülerek bize doğru geliyorlardı. Çok güzeldiler. Işıklar önce en önümüzde duran Yüce Olan'ın bedenine çarptı. Metal bedeninin parçalandığını gördüm. Yüce Olan, büyük bir sükunetle yere eğildi. Daha sonra ışık, durmadan dönen metal vücutlularla buluştu. Onların da metal vücutları parçalandı ve yerlere eğildiler. Daha sonra ışıklar bana ve Küp'e ulaştı. Ellerimde tuttuğum Küp'ün de metal vücudunun parçalandığını gördüm. Kendi metal vücudumun da parçalandığını gördüm. O zaman anladım sonunda bu sert ve metal bedenden kurtuluyordum. Artık bana da kendileri gibi yumuşacık vücutlar yapacaklardı. Artık Onların mertebesinde yaşayabilecektik. Yere düştüm. Küp, çoktan küp şeklini

kaybetmişti. Zihnini hissetmeye çalıştım, yapamadım. Çoktan yeni bedenine doğru gidiyor olmalıydı.

Yeni bedenlerimize kavuşunca onu tanıyabilir miydim acaba? Çünkü en başta ona kötü davrandığım için özür dilemek istiyordum.

Şimdi yerde yatıyordum. Arkamdakileri gördüm. Hepsi teker teker metal vücutlarını kaybediyorlardı. Etrafımda bir sürü metal vücut parçası vardı. Hepimiz için iyi hissediyordum. Başarmıştık. Geride kalanlarımız hariç. Belki yeni vücudumu alınca geri dönüp onları da inandırabilirdim. Ama şimdi tek istediğim yeni vücudumu hissetmektir. Her an olabilirdi. İçimi büyük bir huzur kapladığını hissettim. Huzurun ne olduğunu dahi bilmiyordum. Sonrasında ise her şey karanlıktı.

1

Kalbe Aparküt

Tolga Aydın

Tüm bunlar sapkınlığıma dair bir itiraf. Maalesef bu, aşkın dağları delip, göz pınarlarını kurutan cinsten bir kavuşmayla sonlanan türkülerden değil. Benim kadar kötü yazarların da ancak itirafları olur. En azından birilerini mutlu eden bir sonu var. Babama ve on iki milyar dünyalıya sorarsanız ‘mutlu’ sözcüğünü akıllarının ucundan bile geçirmeyecekleri türden bir son.

Babam demişken... Sokakta dayak yiyip eve geldiğimde küplere binerdi. Güdük fakat enine iri, kuvvetli bir adamdı. Korkuyu şiddetten başka bir şeyin köreltemeyeceğine yürekten inanırdı. Patlak dudağımla eve gittiğim bir sefer, çıt çıkmayan sofraya oturup çorbama uzandığım sırada beni durdurdu. İki tane çocukla bir resim çantası yüzünden kavga ederken kaportayı biraz çizdirdiğimi anlattım. Sıcak çorba kaşığına avucuma bastırıp, benden yalan işiteceğine kızlardan dayak yememin evla, olduğunu söyledi. O gece aç karna karalahana kokan kanepede pineklerken nasihat konuşması beynimde uğulduyordu: *“Bizim sülaleden zengin çıkmaz, tabiatımızda yok. Ben senin güçlü olmanı isterim. Sonra bana çok dua edersin.”*

İlk kez bir Marduk maden kolonisinden bir herifin ağzını burnunu kırdığımda 21 yaşındaydım. Aslen Koza Bulutsusundan kafadan bacaklı

bir amfibiydi. Alpha Corpsus'taki Malahay stadyumunda galaksinin dört bir köşesinden gelmiş 184 bin taraftar 'öldür' diye haykırırken altıncı raundun sonundaydık. Sol gözüm kapanmış, ön dişlerimden ikisi de kayıptı. Sert kıkırdaksı kafasını bacağımın altına sıkıştırıp çıplak eti yumuşayınca dek defalarca yumrukladım. Hakem üzerime çullanıp beni çekmeden evvel dirseğime kadar sıcak kıvamlı kanına bulanmıştım. Binlerin çığlıklarıyla beraber kafes ringin üzerine, mavi balonlardan bir sağanak yağdı. Hakem kulağı olan her mahlûkata orta sıklet Kozmos Karma Dövüş şampiyonu olduğumu ilan etti. Bilinen evrenin en güçlü adamı...

Amin, baba.

Armstrong için küçük dünya için büyük adımdan 290, evren için manasız insanlık için devrimci füzyon roketlerinden 193, heybetli kafamdan dolayı annem için sancılı geçen doğumundan ise 32 yıl sonraydı. Ağır sikiğe geçişimin ardından dördüncü şampiyonluğumdu. Bu sürede birkaç uzaylı ırkın kafasını gözünü patlatırken galaksiyi parseklerce turlamıştım. Eksik bir kulak ve art arda kaynamaktan çeliğe dönüşmüş kemiklerim dışında reflekslerim hala yerindeydi. Müsabakalar için dünya zamanıyla harcadığım kırk beş yıl nihayetinde dünyada tanıdığım hiç

kimse kalmasına karşın dünya beni tanıyordu. Brezilya'dan bir girişimci 14 yaşında ilk ödülümü(altı kilo sızma Ayçiçek yağı ve çeyrek altın) aldığım memleketim Edirne Kırkpınar'a, saygın, uluslararası bir dövüş akademisi kurmuştu. Annem adına kurulmuş ağrısız doğum vakfı bile vardı.

İyi yaşıyordum. Sürekli birilerinin elini sıkıp, ter kokmayan kaliteli kıyafetlerle fotoğraf çekilmek hoşuma gitti. Galaksinin sirk hayvanı olarak insanlık onurunu iki paralık ettiğimi bağırarak rastalı sarışın oğlanların yumurtalı saldırılarını dışında cemiyet olaysızdı.

Yeni antrenörüm Aişe ile sponsor partisi için Monaco'da bir yazlığa gelmiştik. Aişe bütün ısrarlarıma karşılık eşorfmancı giymişti. Yazılım milyarderi bir genç baygın gözlerle "Sizin gibi güzel bir atlet böyle giyinmesi bence diğer kadınlara bir hakarettir," dediğinde, Aişe tereddütsüz sol bacağına dizine kadar sıyırdı. Polipürten alışımlı ince bacağına gelen sessiz tepkiler üzerine genç adam "Gazisiniz," demekle yetindi. Anı için imza vermek ve ısrarla cesedimi bağışlamamı isteyen bir vakıf temsilcisiyle tartıştıktan sonra parti tenhalaşmıştı. Ayaklarımı havuzun içinde gezdirirken asla tam kararmayan dünya göğünü izliyordum. Aişe uyku mahmuru gözlerle yanıma oturdu. "Bilardo

odasında biraz kestirdim.” Elimdeki şişeyi işaret ederek, “Sabah yediye antrenman koydum, daha fazla abartma.” Zamanın büküldüğü seksen yıldır içtiğim ilk bira olduğunu söylemedim. “Bir saat önce bir şeyler oldu,” dedi ve kişisel ekranını uzattı. On bir Mayıs akşamıydı, otuz üç yıl önce kalp yetmezliğinden ölmüş kız kardeşimin doğum günü.

İnsanın ilk temas kurduğu tür, mikron boyutlarında 3.000 yıllık ömürlerinin yarısını koza halinde geçiren bir bakteriydi. Büyük dedem gibi bir sürü insan kıta büyüklüğünde gemilere sahip, ışıldayan parmaklı, üreme organsız gri yaratıklar beklerken bu işe canları çok sıkılmıştı.

Koloni Ticaret Paktı ve diğer gelen akıllı türler işleri değiştirdi. Ortaokul sınavlarında temel uzaylı antropolojisinden sorumlu olduğu bir çağda üçüncü türle temas meraktan ziyade gereksiz evrak işinden başka bir şey değildi. Koloni sekreterinden telefon alana kadar ben de pek sallamamıştım. Sonradan *Kemikata* dedikleri Ba’as ırkı dünya ile ilk direkt iletişimi iki hafta önce kurmuştu. Kemikata, gezginlerin Yıldız Gübresi dediği, Samanyolu’nun ırak bir köşesinden çıkma gelişmiş bir medeniyetti. Üç ay önce maden kolonilerimizden birine ‘selam’ dediklerinde kolonidekiler insancıl bir tepkiyle iki keşif gemisini vurmuştu. Dünya’da gerçekleştirilecek resmi temas için bildiri geldi. Temas öncesi verilen

bilgilendirmeye kadar hala beni niye heyette istediklerini merak ediyordum. Önemli beyinlerle tıka basa dolu toplantı salonunda ikram masasının köşesinde ucube gibi dikilirken beni garson sanan, Zenofiloloji üzerine kürsü sahibi bir profesör kanepelerin neli olduğunu sordu. “Hardalla hepsi kayar gider.”

“Eytişimsel” diye bir sözcüğe insanın nasıl ihtiyaç duyabileceğini düşündüğüm sıra toplantı sona erdi. Topluluk sessizce dağıldı.

“Maç izlemek dışında bu kadar insanı toplayıp mantıklı bir ses duymak akıl karı değil.” Omzuma dokunan el güngörmüş bir Rus’a aitti. Kadının elini sıktım. “Neden çağrıldığını söylediler mi?” Hayır dememe kalmadan beni daha küçük bir toplantı salonuna götürdü. İçeri adım atmamla beyaz kovboy şapkalı iki metre boyunda bir Arap alnını alnıma bastırıp, bugün gördüğü en mübarek insan, olduğumu söyledi. Bu tuhaf kalabalıkla işimin ne olduğunu düşünürken, karşımda boyumca duran çivit rengi kel yaratıkla yüz yüze geldim. Arap altın kaplama köpek dişlerini göstererek gülümsedi:

“Evladım, senden bu Ba’aslı puştlardan birini indirmeni istiyoruz.”

***

Okyanus çukurlarından çıkma kafasında fener taşıyan garabetlerin bile evine almayacağı mahluklarla dövüşmüş olmama rağmen hiç bu kadar huzursuz olmamıştım. Ba'aslı temsilcinin video-grafik hali önümde dikiliyordu. Gergin bir duruşu vardı. Zarif bir Afrikalı beden, mürekkepten mermere kusur işlemeden oyulmuşçasına karşımda dikiliyordu. Yıldırım düştüğünde dua eden atalarımın tapınacağı bir şeyi andırmasına rağmen tıpkı...

“Bize benziyor değil mi?” Anaç Rus hüzünlü bir tonda söylemişti. Kovboy şapkalı organizatör Ahmed Ridz hariç kimsede bir spor müsabakası evveli taşkınlığı yoktu. Gözler tavizsiz bir ciddiyetle üzerimdeydi. Bize benzedikleri söylenemezdi, bizim daha iyi bir halimize... Belki.

“Henüz detaylar için karşılıklı bir araştırmaya yeni gönüllü olduk ama durumu kabaca özetlersek: Bizim genetik atamız olduklarını iddia ediyorlar.” Einstein saçlı birinden kendi lisanında ‘peh’ sesi geldi. Rus kadın devam etti: “İki milyon yıllık geçmişleri olan savaşçı bir medeniyet

olduklarını öğrendik. Paramiliter devletçiklere bölündükleri bir iç savaşta, ayrılıkçı göçmen bir grup hiper uzaya kaçmış... Daha sonraki barış zamanlarında onları aramalarına karşın izlerine rastlamamışlar. En sonunda keşif gemileri bir sapma sonucu Samanyolu'na dek sürüklenmiş ve..."

"...Bizi mi bulmuşlar?" diye tamamladı Einstein kılıklı.

"Aslında büyük ihtimalle Homo Sapiens'in atasını buldular. Sonuç olarak bizimle tekrar temas kurmak ve ortak kültürel paylaşım niyetindedeler."

"Bütün mesele bu muymuş?" Soruyu ben sorduğumdan bu kez herkes sustu.

"Koloni gemilerini düşürmemize rağmen bize karşı saldırıda bulunmadılar. Dış Sistem Ticaret kanunlarına aykırı bir hamleleri de olmadı. İsteseler ilk temastan önce işgali deneyebilirlerdi. Barışçılar ancak savunma gemilerini gördük." Dış Sistem Federasyonuna neredeyse bütün türler tabii idi. ancak ticaret dışında çok küçük bir azınlık sosyal etkileşimle ilgilenirdi. Füzyon iticiye sahip birkaç türün birbirini canlı yayında dövmesine ileri medeniyetler burun kıvırıyordu.

"Madem bu kadar ileri düzeyde barışçı tipler. Neden dövüş ayarlamak

istiyorlar?”

***

“...Akraba ziyaretlerine gelip güreş tutacakları tıfıl kuzenleri sanıyorlar. Ortak kültürmüş... *‘İnsanın antropolojik özü ve evrimsel mücadelesinin coşkulu bir ayini olan dövüş müsabakaları ile ortak geçmişe sembolik bir başlangıç niyetiyle...’* Evrenin göt deliğinden güreş tutmaya mı gelmişler?” Aişe deri boks torbasını döverken her yumruk arasına bir cümle sıkıştırıyordu. “...Önce bize gövde gösterisi yaparlar, sonra dünyanın başına neler gelir... Ordudaki onbaşım kanı kırmızı akmayan hiçbir şeye dömelmeyin derdi.”

“Galiba ‘dömelmiş’ bulundum.”

Bir tane boşa savurdu. “Ne?”

“Dövüşü kabul ettim.”

Terden ayna gibi parlayan şakağında bir itiraz şişti.

“Ne kadar süre var?”

“Altı ay.”

“Çok az.”

Ne deseydim? Kafamı salladım.

“Müsabaka görüntümüz var mı?”

“Rakibimin ismi Es’me. Boy, kilo dışında bir şey yok.”

“İdmanın düşük, rakip senden büyük ihtimal iyi ve bunu biliyor. Boşu boşuna dayak yiyeceksin. Ampute hocam demişti dersin.” Gölgesiyle boksa başladı. “Git ısın. Çalışmaya başlayalım.”

Daha az öfkeli -ya da daha az terli- olsaydı ona sarılırdım.

Mora’nın batısındaki tepede Akdeniz lodosu esiyordu. Arkamıza devasa boyutta, içi havayla dolu iki antik Yunanlı güreşçinin heykeline gözleri kıpırtısız bakıyordu. Video-grafikteki türdeşinden biraz kısa olması dışında farksızdı. Ahmed pes sesiyle, müsabakanın iki dünyaya neler kazandıracacağı sorusuna ağdalı bir cevap vermekle meşguldü. *Korkuyor musun?* Hayır, dedim kendi kendime. Zihnimin berraklığı beni şaşırttı; neredeyse sesi vardı. Altı aylık yerçekimsiz antrenman ve kütle arttırıcılar canıma okumuştı.

Fotoğraf çekimi sırasında yumruklarımın en sert pozunu verdiğimde donuk şekilde yumruklarına baktı. Türdeşlerinden biri ona bir şeyler fısıldayınca aynı şekilde poz verip sonra da elimi sıktı. Avucumda tuhaf, tatlı bir sızı bıraktı.

***

Yerçekimsiz odada meditatif hale düşmeye çabalarken camın önünden İzlanda süzülüyordu. Buz rengi artrikin ışısızlığına daldım. Vakumlu oda, Ay'daki kubbenin içindeki kafese gözlerini dikmiş binlerin sesini tamamen yalıtmişti. Aişe bir hakemle birlikte ellerimi sarmaya geldi. Cesaret konuşmasına nefes harcamadı. Çıkarısın, indirirsın eve gideriz. Ya da... Eve gideriz. "...Solunu açma. Üst keserse onu yere çek. Bırak üzerine çıksın ringe oyna." Kulaklığını çıkardı. "Bunu beraber dinleyeceğiz." Ekranına dokundu. Sesi anlamadan önce ensemdeki soğuğu hissettim. "Nasıl buldun?" Ellerimi tutup gözlerini kapamakla yetindi. Edirne'nin teneke çatılarından toprağa dökülen kırkikinci yağmurunu dinledik.

Ahmed altın parıltılı geniş gülümsemesini vazelinle sıvanmış suratına bastırıp, "Öldür şu piçi ibneyi ve o ayakların bir daha toprağa basmasın. Seni öyle güçlü bir adam yapacağım ki 'şu suyun üzerindeki

Mehdi mi?’ diyecekler.” Ağzılığımı göstererek onu onayladım. Zilin tunç çığlığı kulaklarımı tıkadı.

Ölümlü ve yalnız bir ruh olarak son kez ringe adım attım.

...Acı buz keşiğiydi. Devasa bir migren, dövme makinesiyle sanatını bedenime kazıyordu. Yaratığın tuhaf şekilde terlemeyen kafasının üzerine vurdum. *Sendeledi*. Uzun kollarına rağmen gardı aşığıdaydı. Böbreğime çıkardığı sağ dirsekle kafatasıma kadar titredim. Aişe’nin hayal meyal ‘yere al, yere al’ diye bağırdığını duyuyordum. Savunma için iki geri adım atınca tekme kaldırdı ve *yakaladım*. Bacağı gövdeme sıkıştırıp üst karın ve göğsüne üç kere hızlıca vurdum. Bacağını kurtarmak için mecburen sırtını yere attığı anda üzerine tüm ağırlığımı bıraktım. Yumruk. Dirsek. Sol aparküt. Dirsek. Dirsek. *CaNim YANıyOr. Biliyorum. CAnım yAnyOr. Bırak artık*. Pes et. Vur elini ringe. Vur! Yüzünü kollamak için kolunu kaldırdığında benim doğru anımdı. Sağ üst kaburgalarda parmaklarımla sıkabileceğim bir çukur oluşana kadar ezdim. *BABA, beni affet!* Kafamda bir kıvılcım taşı çaktı. Üzerinden hızla kalktım. *Kafamdan çık!* Gırtlaktan azade ses uzaktan duyulan çağlayandı. Korkmuş sesi kafamdan çıkınca kalabalığın uğultusu tepeme bindi. Aişe tellere bütün vücuduyla yapışmış, bitirmem için bağırıyordu. Son havasını tüketen balon

gibi esriyen vücudu ringde titredi. Bir babası olduğunu düşünmem gereken an, değil mi? Hatta annesi. Ancak kendi tuhaflığını bir an bile sorgulamadan binlerce yıldızı saklayan gözlerine ve kırmızı kanıyla berelenmiş yüzüne baktım.

Allah'ım, güzeldi. *Güzel. Güzel. Güzelsin. Eve gidiyorum. Bitir.*

O an farkında değildim sonradan videolardaki “Pes et!” diye bağırışımı anımsıyorum. *Edemem. Beni düşür.* Kalabalığın sesi huzursuzluğa ve yuhalamaya dönüşüyordu. Yanına gidip dizlerimin üzerine çöktüm. Elini tutup sert cuhaya vurdum. Hakem bırakmam için sırtımdan çekti. Maçı ve mağrur şampiyonluk tarihim bitiren zil çalındı.

Ringde keyifsiz bir kaç tebrikle yuhalamaları kabul ederken Ahmed kulağıma “Şampiyona hiç yakışmadı,” dedi. Kollarımda biraz takat olsaydı kıvrık burnunu kırardım ama yüzüne kan tükürmekle yetindim. Tabii bu kariyer diye taşıdığım tabuta çaktığım son çivi oldu.

İnsanın hafızasız tarihi benden çok daha manalı aforozlara sahip olsa bile benimki en süratlisi olabilir. Son iki şampiyonluğum ve milli sporcu titrim ertesi gün elimden alındı. Dünyayı temsil edebileceğim bütün maçlardan ömür boyu men edildim. Tabii tüm bunlar kazandığım maç ya

da bir tükürük yüzünden olmadı. Es'me dünyada kalmaya karar verip birlikte olduğumuz öğrenilince oldu. Dövüştten Es'me'nin beni kafa kola aldığı bir fotoğrafa pembe çerçeve giydirilmiş fotoğrafımızın altında Tokyo Tribune'ün başlığı iddialıydı: “İnsanlık Düşmanı(mı?)” Sanırım bütün o fazladan erilliğine rağmen Aişe'nin hakkını asla ödeyemem. Evimin girişinde kuklalarımı yakan kalabalıklardan onun evine kaçtığım akşam beni kenara çekip dik dik baktı. “Sapkınlıktan değil de, gerçekten sevdiğinden emin olmak istedim.” “Olabilirdin mi?” diye sorduğumda, “Sen yeterince emin gözükiyorsun, bana uyar,” dedi. Minnettarlığım için bir şeyler gevelemeye çalıştığımda “Keşke bir iki lafla anlatabilsem ama ben sadece...” , “...Aşık oldun.” Aişe'nin gözleri mi nemlenmişti? Yalandan boğazını temizleyerek “Bu arada siz o mevzuyu nasıl hallettiniz? Yanlış anlama o gerçekten çok güzel ama hani onları cinsiyetsiz sanıyordum... Yani kadın var mı?” , “Türüme ihanet etmekle kalmayıp bir de üstüne eşcinsel olduğumdan mı korkuyorsun?” Aişe'nin özrü samimiydi. Ona güldüm. Parmağımı şakağıma vurup, “Sadece burayla neler yapıldığını bir bilsen,” diyerek gülümsedim. Genç kadın bilmek istemediğini ifade etti.

İnsan böyle böyle yoldan çıkıyor. Ba'as ırkı kültürel paylaşım fikrini süresiz ertelemeye karar verdi. Füzyon iticileriyle güneş sistemlerine karıncalar gibi yayılmış medeniyetim kulaksız bir dövüşçünün sevda öyküsünü tarihinden el birliğiyle sildi. Aşık olduğum varlıkla ailemi tanıştırmaya hayalimin ömrü ise kanserli bir meyve sineği kadar oldu. Annem eğer çocuğumuz olursa ona merhamet edip uzay boşluğuna bırakmamızı tembihlerken ağlıyordu. Ürpertici fakat bazen kafamda dolaşıp duruyor: Babam yaşasaydı, ne derdi? Kan ter içinde uyandığım kabusların ardından çivit göğsüne başımı her yasladığımda kendime soruyorum. Ve huzurlu sesinin kafamda yankılanan cevabı uyumamı sağlıyor. *Yıldızların arasında yürüdüm ve sen gördüğüm en güçlü adamsın.*